

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

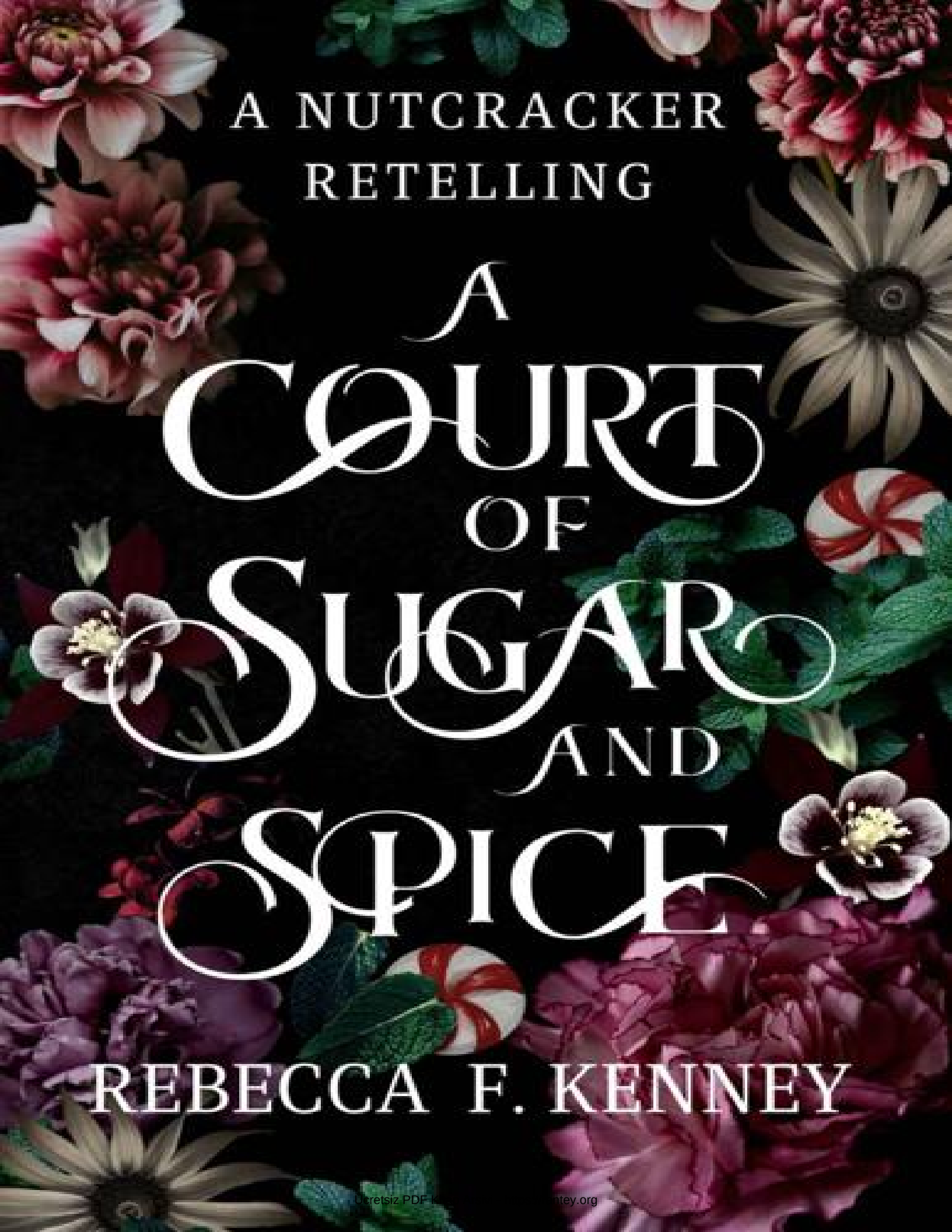
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NUTCRACKER
RETELLING

A
COURT
OF
SUGAR
AND
SPICE

REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A decorative floral wreath composed of holly leaves and berries, with two large flowers, one at the top left and one at the bottom right, framing the title text.

A
COURT
OF
SUGAR
AND
SPICE

REBECCA F. KENNEY

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfi.

Telif Hakkı © 2022 Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz

(inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Aralık 2022

Kenney, Rebecca F.

Şeker ve Baharat Sarayı / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

OceanofPDF.com

"Fındıkkıran" Epik Versiyonu - L'Orchestra Cinematique "Şeker Eriği

Perisinin Dansı" - Lindsey Stirling

"Elbise" - Charlotte Sands

"All I Want For Christmas Is You" - Kurt Hugo Schneider, Chase Holfelder "Snow On

The Beach" - Taylor Swift, Lana Del Rey

"Christmas Tide" - Trevor Morris "Nutcracker:

Waltz of the Flowers" - Xmas Nation

"Waltz of the Flowers" - Şeytanın Evinde Noel

"Fındıkkıran Süiti: Uvertür" - Londra Festival Orkestrası "Skater's

Waltz" - Londra Pops Orkestrası

"Deck the Halls" Epik Versiyonu - L'Orchestra Cinematique "Giants"

- Walk the Moon

"Winter Wedding Dance" - Thomas Hewitt Jones & the Chamber Orchestra [Spotify](#)

[Çalma Listesi](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Aile ölümü Şiddet,
vahşet, canavarlar

Kan

Cinsel tehdit

Hafif esaret

Hafif CNC, ilkel oyun

Halka açık seks

OceanofPDF.com

Ev yükseliyor, dağlık ve asık suratlı, çatı pencereleri, çarpık küçük eğimli çatıları ve sivri burunlar gibi garip kule parçalarıyla sarp. İkimiz de gelişimiz için kusursuz giyinmiş olmamıza rağmen, Louisa ve bana mutsuzca bakıyor gibi görünüyor.

"Ben hâlâ bir muhafıza ihtiyacımız olmadığını söylüyorum," diye mırıldanıyor Louisa.

"Tabii ki yok. İkimiz de yirmi yaşın üzerindeyiz. Ama paramız yok, gidecek yerimiz yok ve işe yarar hiçbir becerimiz yok."

"Resimleriniz-"

"Resim yapmak işe yarar bir beceri değildir." Babamın sık sık yaptığı hatırlatmanın acısını dilimde hissediyorum. Sanat para kazandırmaz. Bu bölgede değil. Ve babamın vasiyetindeki mantıksız koşullar nedeniyle, birkaç yıl daha bu bölgeden ayrılmayı göze alamayacağım.

Louisa ve benim otuz yaşımıza gelene ya da evlenene kadar (hangisi önce gerçekleşirse) mirasımıza erişmemiz yasaklandı. Bu süre zarfında babamın yıllar önce vasi olarak atadığı bir adamla, yani vaftiz babamız Drosselmeyer Amca ile birlikte yaşayacağız.

"Ona amcamız demek zorunda mıyız?" diye soruyor Louisa. "Değil, pek sayılmaz. Sadece babamın eski bir arkadaşı."

"Sanırım ona nasıl hitap edilmesini istiyorsa öyle hitap edeceğiz," diye belli belirsiz cevap veriyorum, çantalarımızı ve sandıklarımızı saymakla meşgulüm. Arabacı her şeyin tamam olup olmadığından emin olmamı beklemiyor, sadece dizginleri atıp atları ileri sürüyor, sanki gece olmadan buradan gitmeye can atıyormuş gibi. Neyse ki tüm bavullarımız sayıldı.

"Hadi o zaman. Bir an önce bitsin bari." Louisa iki çantayı omzuna atar ve bir valiz alır.

Bu eve gelen diğer ziyaretçiler bavulları taşımak için hizmetkârların yardımını bekleyebilirdi ama Louisa ve ben her şeyi kendimiz yapmaya alışkınız. Babam hizmetçilere güvenmezdi ve ev işlerini halledecek iki iyi kızı varken onlara para ödemeyi de düşünmezdi.

"Keşke Engelbourg'a taşınacak parayı kazanabilseydik, sadece ikimiz. Kendimizi yemek pişirmek ya da temizlik yapmak için kiralayabilirdik." Bir halı torbası alıp bagajımızı tek kulpundan tutarak sürüklüyorum. "Ya da tamirat. Kıyafet tamir edebilirim."

"Gardiyanımızın, koğuşlarının tuvaletleri ve yerleri temizlemesini hoş karşılayacağından şüpheliyim." Louisa burnunu kırıstırıyor. "Bana gelince, paramı alabilmek için bir an önce evlenmeyi planlıyorum."

"Burada ne kadar umut bulacağından emin değilim." Homurtulu bir hamleyle sandığı son taş basamaktan yukarı çekiyorum ve durup etrafımızdaki kırlara bakıyorum - kahverengi tarlalar, yapraksız gri ağaçlar, karanlık uzak kırlar ve uzakta, ıslak gri bir gökyüzünün altında siyah tepelerden oluşan kasvetli bir alan.

Louisa, sırtını ön kapıya dönüp bakışlarımı takip ederek, "Kızıışmak hiç adil değil, olan bu," diye inliyor. "Görülecek bir ev yok. İri yarı bir seyisin olduğu bir ahır ya da genç bir çobanın olduğu bir koyun sürüsü bile yok."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Burada böyle konuşamazsın. Drosselmeyer Amca çok düzgün, yaşlı bir beyefendiye benziyor. Babamın sevgili arkadaşı olduğuna göre öyle olmalı."

"Haklısın. Babamın ahlaksız bir arkadaşı olduğunu hayal bile edemiyorum." Louisa alt dudağını dışarı doğru itiyor. "Yine de bu çok ilginç olurdu! Onu baştan çıkarabilirdim ve-"

"Beni baştan mı çıkardın?" diyor arkamızdan alçak bir ses. "Tanrım, ne kadar şaşırtıcı." Dönüyorum, midem bulanıyor. Biz kırlara bakarken, arkamızdaki büyük çift kapılardan biri gıcırdamadan açıldı ve açıklıkta koyu renk takım elbiseli, zayıf bir adam duruyordu. Takım elbise daha önce gördüğüm hiçbir tarza benzemiyor - birden fazla dik yakası var, köşeleri rastgele açılarla bükülmüş ve tüm kuyruk ceketi ceplerle ve garip yerlerde düğme sıralarıyla kesilmiş. Manşetleri genişçe açılmış, narin pirinç halkalarla bağlanmış ince parmakları çerçevesiyor, bazılarında küçük dişliler veya minicik taşlar.

Drosselmeyer Amca'nın yüzü dar, keskin üçgen hatları ve ince, sıkıştırılmış dudakları vardır. Kalın, pirinç çerçeveli gözlükler takar ve düzgün kahverengi bir sakalı vardır. Yaşını söylemek zor.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Louisa'ya aldırmayın, o- o-"

"Aklımı kaçırmış durumdayım," diyor kız kardeşim neşeyle, elini uzatarak. "Sık sık aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. Beni dikkate almamayı öğrenmelisin."

Drosselmeyer karlı kapı eşiğine doğru ilerliyor ve sürüklediğim sandığın diğer kolunu tutuyor. "Bir kadın benimle konuşurken her zaman dikkat kesilmeyi alışkanlık haline getirdim. Aklını kaçırmış olanlar, söyleyecek en büyüleyici ve anlayışlı şeylere sahip olanlardır."

"Senden hoşlandım," diye parmağını sallayarak gülümsüyor Louisa. "Evet, sanırım çok iyi anlaşıyoruz."

O kendi payına düşen yükü aceleyle içeri taşıyor, Drosselmeyer de benimkini taşımama yardım ediyor.

"Evinizi bize açtığınız için teşekkür ederim," diyorum. "İki yabancıya yer açmanın zor olduğunu biliyorum."

"Yüz yüze hiç tanışmamış olabiliriz ama sanki ikinizi de tanıyormuşum gibi hissediyorum" diyor. "Babanız çok küçük yaşlarınızdan itibaren sizin hakkınızda mektuplar yazdı. Çocukluğunuza dair ne kadar çok hikâye bildiğime şaşırabilirsiniz."

"Oh." Bu açıklamanın beni daha güvende mi yoksa rahatsız mı hissettirdiğine karar veremiyorum.

"Eminim babam benim hakkımda çok şey söylemiştir!" Louisa giriş holünde bir o yana bir bu yana koşturuyor, huysuz atalarının dev portrelerini inceliyor. "Clara asla isyankâr bir şey yapmaz. Ve herkes bilir ki en iyi hikâyeler asilerden çıkar."

Drosselmeyer, "İkiniz hakkında da söyleyecek çok şeyi vardı," diye cevap verir. "Bavullarınızı şuradaki platforma koyun ve lütfen geri çekilin."

Bavullar gösterdiği metal kareye yığıldıktan sonra duvardaki bir paneli açar ve bir kolu çevirir. Bir çınlama ve vızıltıyla platform harekete geçer, kalkar ve tırabzanın çizgisini takip ederek merdivenlerden ikinci kata doğru süzölmeye başlar.

"Muhteşem!" Louisa alkışlıyor. "Babam senin büyük bir yenilikçi olduğunu söyledi." "Öyle mi dedi?"

"Evet," diye araya girdim. "Atölyenizi görmeyi çok isteriz."

"Atölyeme kimse giremez," der Drosselmeyer sert bir şekilde. Sonra daha yumuşak bir tonda ekliyor, "Yine de size sergi odamı gösterebilirim. İcatlarımı tamamladıktan sonra burada sergiliyorum. Aslında, yarın akşam bir akşam yemeği partisi veriyorum ve bölgenin en saygın ailelerinden birçoğu burada olacak."

"Söylemiyorsun." Louisa bana heyecanlı bir bakış fırlattı. "Bu güzel yemeğe katılabilir miyiz?"

"Louisa," diye sitemle tıslıyorum.

Ama Drosselmeyer gülümser. "Elbette! Artık ev halkının bir parçasısın."

"Muhteşem!" Louisa ellerini çırpıyor. "Ne giyeceğimi biliyorum."

Bavullarımızı taşıyan platformu takip ederek halı kaplı merdivenlerden dans ederek çıkıyor. Ben daha sakin bir şekilde, vaftiz babamızın hemen arkasından takip ediyorum.

"İnsanlar yaptığınız şeyleri satın alıyor mu?" diye sordum. "Bazen. Bazı şeyleri kendime saklamayı tercih ediyorum."

"Bunu anlıyorum. Yaptığım bazı resimler var ki onlardan ayrılmaya asla dayanmam."

"Evet, baban bana bir sanatçı olduğunu söyledi. Bundan pek memnun görünmüyordu. Fritz güzellik uğruna güzelliğin değerini asla anlayamazdı; her şeyin bir amacı olması gerektiğini düşünürdü. Ama biraz karşılıksız güzellik olmadan hayat nedir ki?"

"Aynen öyle." Kalbimde bir heves kabarıyor. Belki burada sanat stilleri ve farklı medyalar, perspektif ve renk teorisi hakkında konuşabileceğim biri olur.

Louisa'nın odası ve benim odam ikinci katta, parlak bakır bir küvetle tamamlanmış güzel bir tuvaletle birbirine bağlanıyor. Ahşap kaplamalar koyu renk, mobilyalar da öyle; ama ağır şifonyerlerin ve yan sehpa­ların üzerinde güzel porselen vazolar var ve her vazo kış çimi, erguvan dalları ve kabarık beyaz kar çiçeği ile dolu.

Drosselmeyer bavulları merdiven asansöründen odalara taşımamıza yardım ediyor. Eşyalarımızı yerleştirmemiz için yanımızdan ayrılmadan önce, "Akşam yemeği saat yedide birinci kattaki yemek salonunda olacak. Evin içinde istediğiniz yere gidebilirsiniz ama üçüncü kat atölyeme, çalışma odama ve süitime ayrılmıştır. Lütfen mahremiyetime saygı gösterin."

Louisa yatağım­da oturuyor ve kapı arkasından kapandıktan sonra şöyle diyor: "O böyle söylediğinde, dünyayı keşfetmeyi düşünmek yanlış geliyor.

Üçüncü kat. Neden sadece ters ters bakıp yasak olduğunu ilan etmedi ki? O zaman oraya çıkmaktan hiç çekinmezdim. Şimdi çıkarsam *suçluluk* duyacağım, çünkü bunu saygılı bir istek olarak çerçeveledi." İç çekiyor, tığ işi bir battaniyenin köşesini koparıyor.

"Kabul et Lou, o ne etkileyebileceğin bir çapkın ne de nefret edebileceğin bir canavar." Ona memnun bir sırıtma fırlatıyorum. "Senin için ne kadar üzücü."

"Öyle. Ama yarın *akşamki* yemek umut vaat ediyor, tabii konukların hepsi yaşlı beyefendiler ve onların buruşuk hanımları değilse."

"Yaş, bir insanı ilgi çekici yapmaz. Ben tam tersini iddia ediyorum."

"Ama bu onları evlenilemez yapıyor." Louisa yatağımdan kayıyor. "Elbiselerimi asmaya ve hangilerinin ütülenmesi gerektiğine bakmaya gidiyorum. Sanırım her zamanki gibi onları kendim ütülemem gerekecek -hiç hizmetçi görmedin, değil mi?"

"Hayır. Belki Drosselmeyer Amca da babamın kiralık yardımcılardan hoşlanmamasını paylaşıyordur." "Sadece bizim şansımız."

Ortak banyoya doğru gözden kayboluyor ve eşyalarını yerleştirirken mırıldandığını ve bir şeyler fırlattığını duyabiliyorum.

Benim yöntemlerim çok daha etkilidir; özenle katlanmış giysilerimi çekmecelere ya da gardıroba yerleştirmek, resim takımlarımı çalışma masasının üzerine koymak ve makyaj malzemelerini tuvalet masasının üzerine sermek gibi basit bir işlemdir. Makyaja oldukça düşkünüm; sonuçta bu bir boya ve bir şeyin doğal güzelliğini arttırmayı seviyorum.

Tuvalet masasının aynasında yüzümü kontrol etmek için duraklıyorum. Kenarları kararmış ve yaşlılıktan lekelenmiş olsa da iyi bir ayna. En azından yüz hatlarımı bozmuyor.

Seyahat elbisem akşam yemeği için yeterince iyi, bu yüzden üzerimi değiştirmeye zahmet etmiyorum. Bunun yerine odamın en ucuna, duvarın cumbalı bir pencereye doğru uzandığı yere doğru yürüyorum. Altında gömme çekmeceleri olan, minderlerle kalın bir şekilde doldurulmuş yarım daire şeklinde bir koltuk var. Pencere çerçeveleri süslü bir şekilde oyulmuş, kemerli ve bir şapeldeki pencereler gibi sivri. Camların üzerindeki tüylü kırağı kıvrımları batan güneşin son ışıklarıyla hafifçe turuncu renkte parlıyor. Avucumu soğuk cama bastırıyorum, sonra daha iyi düşünüp kolumla parmak izlerimi siliyorum.

Sonra odanın içinde dolaşıp gaz lambalarını test ediyorum. Biri hariç hepsi iyi çalışıyor, o da alevlenmeden önce titreyip sönmeye meyilli

Tekrar. Şunun sesini sonuna kadar açıyorum.

Louisa hâlâ odasında mırıldanıp duruyor. Kız kardeşimi ne kadar sevsem de, her geziyi devralma ve bulunduğu her odaya hükmetme eğiliminde. Bu benim kendi başıma biraz keşif yapmak için tek şansım olabilir.

Sessizce yatak odamın kapısını açıyorum ve koridora çıkıyorum.

Evin güzelliği beni büyülüyor; kasetli duvarlar ve pırıl pırıl ahşap zeminlerden süslü tavanlara ve el oyması pervazlara kadar. Lindgard'da sahip olduğumuz yavan, sade evden çok farklı, gösterişli bir sanat eseri. Ama Lindgard çalışkan, yavan insanlardan oluşan bir şehirdi ve sahip olmaktan başka bir amaç gütmeyen servet biriktirmeye niyetliydi.

Bana göre zenginlik geçici olmalıdır. Para sadece daha fazla güzellik elde etmenin bir yoludur.

İkinci kattaki birkaç odaya göz atıyorum - bitişik bir harita odası olan küçük bir kütüphane, birkaç misafir odası ve banyo ve büyük bir çamaşır dolabı - ve sonra birinci kata iniyorum. Ana giriş holünün dışında bir salon, sonra da bir bilardo odası var.

Bilardo salonunun arka tarafındaki büyük bir tablo gözüme çarpıyor. Bu bir manzara resmi ama daha önce gördüğüm hiçbir resme benzemiyor; garip şekilli ağaçlar, yanardöner çimler ve yapraklar arasında yarı gizlenmiş kıvrımlı figürlerle dolu. Yıldızlı çerçeve beni cezbediyor, bu yüzden parmak uçlarımı üzerinde gezdiriyorum, narin kıvrımlardan zevk alıyorum - ta ki parmaklarım yine yıldızlı ama tasarımın geri kalanıyla senkronize olmayan garip bir çıkıntıyla karşılaşana kadar. Şaşkınlıkla etrafını yokluyorum, sonra üzerine bastırıyorum.

Tümsek biraz esniyor ve daha sert bastırdığımda resim gevşeyip hafifçe dışa doğru sallanıyor.

Kalbimin atışları hızlanırken tabloyu daha uzağa sallıyorum.

Duvar.

Arkasında gizli bir kapı var.

Gidip Louisa'ya ne bulduğumu söylemeliyim. Biraz daha gidersem kızacak. Onsuz daha uzağa.

Ama o her zaman bir şeyler keşfediyor ve bir şeyler yapıyor. Ben doğam gereği daha temkinliyim, bu yüzden genellikle bir şeyi analiz edip lehine karar verdiğimde, Louisa çoktan dalmış oluyor.

Aramızdaki bu fark babamın kafasını hep karıştırmıştır. Belki de yaratıcı bir tip olarak benim *aynı zamanda* düzenli ve ihtiyatlı olmaya hakkım olmadığını düşünüyordu. Ancak sanatçıların her çeşidi vardır. Bazıları acelecî, gürültülü ve renklidir; bazıları ise sessizce oturmayı, güzel bir şeyi analiz etmeyi ve

ruhlarına işliyor. Bazıları tüm boyalarını ve fırçalarını mükemmel bir şekilde organize etmeyi sever.

Bazıları zaman zaman sevgili ama aşırı hevesli kız kardeşlerinin varlığı olmadan keşifler yapmaktan hoşlanır.

Gizli kapının tokmağını çeviriyorum ve kapı kolayca açılıyor. Eğer Vaftiz Baba Drosselmeyer burada kimsenin olmasını istemeseydi, kapıyı kilitlerdi.

Dikkatli bir şekilde karanlık alana giriyorum. Bilardo odasından sızan ışık sayesinde duvardaki bir düşmenin yerini tespit ediyorum. Düşmeye bastığımda birkaç gaz lambası aynı anda yanıyor.

Tabloyu ve gizli kapıyı arkamdan çekerek içeri giriyorum. Uzun, dar bir odadayım, heykellerle dolu parlak bir galeri, tablolar ve eserler.

Fanusların ve cam kutuların altındaki eserlere daha yakından baktığımda, tam olarak tanımlayamadığım nesneler görüyorum - kahverenginin çeşitli tonlarına boyanmış bir başlık, mücevherli bir pençe, altın bir zincir üzerinde bir dizi inci beyazı diş ve kılıfının içinde kaybolduğu yerde hafifçe gümüş gibi parlayan bir hançer. Duvara iğnelenmiş bir çift yusufçuk kanadı var, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir yusufçuğa ait olamayacak kadar büyük. Üstlerinde bir çift boynuz var, pırıl pırıl beyaz.

Bir köşedeki cam dolapta, tepesinde kehribar rengi bir küre bulunan uzun altın bir asa var. Ve o kürenin içinde bir göz küresi var. Başka bir yere bakıp sonra tekrar ona döndüğümde, göz küresinin farklı bir yönü gösterdiğine yemin edebilirim.

Heykeller de tuhaf. Soluk kırmızımsı kahverengiden açık yeşim taşına, kremi beyazdan yumuşak griye kadar çeşitli tonlarda sabuntaşından oyulmuş gibi görünüyorlar. İnsana benziyorlar ama vücutları daha uzun, orantıları biraz farklı. Bazı figürlerin kulakları bir geyik yavrusunun ya da buzağınıninkine benzerken, diğerleri zarif ve sivri. Yüzleri de beklenmedik. Bazıları geniş, dar, yuvarlak, simetrik ya da orantısız normal insan yüzüne sahip. Diğerleri belirgin bir şekilde hayvani niteliklere sahiptir - kurt ağızları, sığır burunları, kurnaz tilki yüzleri, ağız parçalarına sahip böceksi çeneler.

Bunları Vaftiz Baba Drosselmeyer mi yaptı? Babamın onun heykeltıraş olduğundan bahsettiğini hiç duymadım.

Tepemden gelen bir gümbürtü beni ürkütüyor. Ürkek bir şekilde gizli kapıya koşuyorum, dışarı çıkıyorum ve tabloyu yerine geri itiyorum.

Arkamı döndüğümde, tahta bir yüz bana iğrenç bir neşeyle gülümsüyor. Avucumla bir çığlığı bastırıyorum.

Önümdeki figür gerçek boyutlarında; siyah hizmetçi üniforması giymiş, sert ahşap etekli ve eklemli ahşap bacaklı ahşap bir kukla. Ahşap yüz hatları o kadar özenle oyulmuş ve cilalanmış ki gerçekçi görünüyorlar.

Ben bakarken, ince ahşap göz kapakları gözlerinin üzerine kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. Boyalı ağzı sürekli dişlek bir gülümsemeye kıvrılıyor ve parlak kahverengi oyma saçları var, ensesinde yuvarlak bir topuz var. Elinde bir tüy silgisi var.

Sarsak adımlarla yanımdan geçip toz bezini süslü tablonun kenarlarında gezdiriyor. Sonra, çarpık bir baş eğimi ve o boyalı gülümsemesiyle, garip bir şekilde yana doğru hareket ediyor ve bir kitap rafının tozunu almaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıp geri çekiliyorum.

"Hiç otomat görmedin mi?" Bilardo salonunun kapısından gelen ses beni ürkütüyor. Sertçe sıcıyorum ve Vaftiz Baba Drosselmeyer kıkırdıyor.

"Affet beni." Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Hayır, hiç böyle bir şey görmedim. Nasıl çalışıyor?"

"Clockwork," diyor. "Müzik kutularındaki veya guguklu saatlerdeki figürleri gördünüz mü, nasıl hareket ettiklerini ve belirli kalıpları tekrarladıklarını?"

"Evet, ama-"

"Sadece bunun boyutunu büyüttüm ve belirli görevler için performansını optimize ettim. Bilimi anladıktan sonra yapacak bir şey yok."

Bilim insanı değilim ama iyi bir eğitim aldım - tabii ki babam okullara güvenmediği için evde. Yine de fizik ve mekanik hakkında temel bir anlayışa sahibim. Öğrendiğim hiçbir şey böyle bir otomat olasılığını desteklemiyor.

Ama Drosselmeyer bir yenilikçidir. İleri teknolojilerle uğraşıyor. Belki de kendi kendini motive eden saatli kuklaların sırrını çözmüştür.

Hizmetçide saat mekanizması görmemem garip, sadece ahşap bağlantılar var.

Drosselmeyer, "Neredeyse yemek vakti geldi," dedi. "Rica etsem gidip kız kardeşini getirebilir misin?"

Bu bariz bir kovulma. Beni artık bu odada istemiyor ve otomatla ilgili daha fazla soruyla ilgilenmeye de hazır değil. Bunun nedeni, sıradan insanlara yüksek fikirli bilimi açıklamaktan hoşlanmaması mı? Yoksa başka bir nedeni mi var?

Aceleyle yukarı çıktım, Louisa'nın odasına daldım ve kapıyı kapattım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

OceanofPDF.com

Clara'nın hikayesi beni sevindirdi. Gizli odalar? Kukla hizmetçiler? Evde hiç bu kadar ilginç bir şey olmamıştı.

Bir an önce gizli odayı görmek istiyorum ama Clara önce eşyalarımı yerleştirmemi istiyor ve ben işimi bitirene kadar akşam yemeği için aşağı inmemiz gerekiyor. Şansıma, akşam yemeği bize bir çift ahşap otomat tarafından servis ediliyor - ikisi de kadın, ikisi de siyah üniforma giyiyor. Hareketleri sarsıntılı ve bazen hafif bir tahta gıcırtısı var, ama neredeyse hiç sesleri çıkmıyor.

"Neden gerçek insanlar değil de bunlar kullanılıyor?" diye sordum. "Daha ucuz," diyor Drosselmeyer. "Ve daha az sinir bozucu."

Clara, "Ama gerçek insanlar daha geniş bir yelpazedeki görevleri yerine getirebilir," diye ekliyor.

"Şaşıracaksın. Bifteğin nasıl?"

"Lezzetli," diye yanıtlıyorum. "Bu arada, bu bölgede 'sığır eti' konusunda durum nedir? 'Sığır eti' dediğimde etli erkekleri kastediyorum."

"Louisa!" diye nefesi kesildi kız kardeşimin.

"Varlıklı erkekler olmak zorunda değiller," diye devam ediyorum havalı bir şekilde. "Evlendiğimde, imkanlarım olacak."

"Gerçekten." Drosselmeyer bir parça et keser. "Ancak belki de unutuyorsundur, vasin olarak yapmak istediğin her evliliği onaylamam gerekir."

Clara beni masanın altından tekmeliyor, bu da sinirlenmemem gerektiğinin açık bir işareti. Çok açık bir şekilde isyan etmemeli ya da çok yüksek sesle protesto etmemeliyim. Gürültülü, dikkatsiz Louisa, her zaman susturulması ve özür dilenmesi gereken biri.

Bana o sitemkar ses tonuyla "Louisa!" demesinden bıktım usandım.

Sırf kendi seçimlerimi yapmak ve hayatımın tadını uygun gördüğüm şekilde çıkarmak istediğim için, dizginlenmesi gereken bir asi gibi muamele görmekten çok sıkıldım.

Ama şimdilik, her ne kadar kabul etmek istemesem de, Clara haklı. En azından yeni koruyucumuzun karakterini anlayana kadar uysal ve itaatkâr görünmem gerekiyor.

"Elbette, Drosselmeyer Amca," diyorum tatlı tatlı, kocaman bir gülümsemeyle. "Sizin kararlarınıza güvenmekten mutluluk duyacağım."

Yemeğimizi bitirirken Drosselmeyer'i yakından izliyorum. Kıyafetlerinin özensiz görünümüne rağmen kendine iyi bakıyor. Kıyafetlerinin altında zayıf ve odalara giderken üst katta valizlerimizi nasıl taşıdığına bakılırsa güçlü. Sakalları mükemmel kesilmiş.

Clara onun baştan çıkarabileceğim biri olmadığını söyledi. Aynı fikirde değilim. Ben herkesi baştan çıkarabilirim. Postacı, komşumuzun bahçıvanı, babamın Clara'ya matematikte yardımcı olması için gönülsüzce tuttuğu öğretmen, fırıncının oğlu, kitapçıdaki kalfa... ve daha niceleri. Erkeklerin beni karşı konulmaz bulmasına engel olabilir miyim? Kadınlar da öyle. On üç yaşındayken öptüğüm komşu kızı, fırıncının dolgun kızı ve köy korosunda bir festival gösterisi sırasında bornozunun altında doruğa ulaşana kadar parmakladığım bir kız vardı.

Yine de erkekleri tercih ederim - beni isteme biçimlerinde, vücutlarının bu kadar cesurca, belirgin bir şekilde tepki vermesinde çok ilkel bir şey var. Alçak, çaresiz bir erkek iniltisini çok seviyorum. Acaba Drosselmeyer'den bir tane çıkarabilir miyim?

Ama bu konuda stratejik davranmalıyım. Onu baştan çıkarmak muhtemelen koca seçimimi onaylamasını sağlamanın yolu değil, bu seçimi ne zaman yaparsam yapayım. Bu farklı bir tür manipülasyon gerektirebilir. Ve bu da üçüncü katta ne sakladığını öğrenmemle başlayacak.

Yemekten sonra Drosselmeyer bizi evin arka tarafına doğru uzun bir koridora götürür. Bize balo salonunu, ikinci yemek odasını, müzik odasını ve kış bahçesine giden koridoru gösteriyor. Görünüşe göre mutfaklara ve eski hizmetçilerin odalarına giden başka bir koridor daha var, ama biz devam ediyoruz, porselen ya da cam parçacıklarıyla ya da bir tür mozaikle işlenmiş bir çift büyük çift kapının önünde duruyoruz. Clara bundan çok etkilenmiş görünüyor.

Drosselmeyer kapıların yanına bir kol atıyor ve borulardan gelen gazın belli belirsiz tıslamasını duyuyorum.

"Sergi salonuma hoş geldiniz," der Drosselmeyer. Ve kapıları açıyor.

Ötede, altın gaz ışığıyla aydınlanmış, bizi yutacak kadar büyük, kubbeli bir alan uzanıyor - o kadar büyük ki kendimi dev bir fanusun altındaki karınca gibi hissediyorum. Demir kirişler tepemizde çaprazlama uzanıyor, büyük kavisli cam bölmeleri destekliyor, bizimle siyah gece arasında buz gibi bir katman oluşturuyor. Uzaktaki bir gezgin için cam kubbe, kasvetli kırsalın ortasında kehribar rengi bir fener gibi parlıyor olmalı.

Yayılan karo döşeli zeminin ortasında, dairesel raf katmanları olan dev bir yuvarlak platform bulunmaktadır. Raflarda, çoğu saat gibi çalışan çeşitli mekanik mekanizmalar durmaktadır. Diğer ıvır zıvırlar, ıvır zıvırlar sol taraftaki duvarı kaplayan sıra sıra raflarda saklı ve sağ tarafındaki cam dolaplarda gizlenmiş daha fazla eşyaya bir göz atıyorum.

Bronz parıltıların ve pırıltılı ışıltıların arasında Clara'nın akli başından gitmiş gibi görünüyor. "Tanrım," diye nefes alıyor, sonra ağzını kapatıyor. "Sert bir dil kullandığım için özür dilerim ama bu inanılmaz derecede güzel."

Drosselmeyer'in düzgünce sivriltilmiş sakalının altındaki ağzı bir gülümsemeye dönüşür. Duvardaki bir kranka doğru ilerler ve onu çalıştırmaya başlar; o çalıştıkça dairesel platform yavaşça dönmeye başlar. Hızlanmaya başlayınca bırakır ve platform başka bir müdahale olmadan dönmeye devam eder.

"Bunlar öncelikle ev ve iş kullanımına yönelik eşyalar" diyor. "Ama burada daha çok takdir edeceğinizi düşündüğüm bir şey var."

Bizi döner platformun etrafından dolaştırıp odanın arka yarısına götürüyor ve bu kez ben de Clara'yla birlikte soluk soluğa kalıyorum.

Mekânın arka bölümünün tamamı, duvardan dışarı doğru inşa edilmiş, ilk katı diz hizasında olan devasa bir bebek evi tarafından işgal edilmiş durumda. Pencerelerinde parıldayan küçük gaz lambaları salonları, koridorları, yatak odalarını, mutfak, yemek alanını ve hatta tavan arasını aydınlatıyor.

"İzle." Drosselmeyer yakındaki bir paneli açar ve birkaç düğmeye basar. Yumuşak bir vızıltıyla, figürler bebek evinin iç mekânlarında hareket etmeye başlar, önceden belirlenmiş yollar boyunca süzülürler.

Her şey fantastik olduğu kadar tuhaf da. Her şeyden önce bebeklerin alışılmadık boyutları var - her biri yaklaşık ön kolum uzunluğunda,

dirsekten orta parmağa kadar- bu da evin kendisini bir oyuncak olarak muazzam kılıyor. Ama tabii ki bir oyuncak değil, çünkü yetişkin bir adama ait, bir mucit ve nedense tüm zamanını minyatür mobilyalarla donatmakla geçirmiş.

Sanırım satmak için pratik şeyler ürettiğinizde, bazen bir yandan da bir tutku projesine kendinizi kaptırmanız gerekiyor. Ancak bu ahşap bebekleri ya da kuklaları oymak ve onları mobilyalı bir eve yerleştirmek onun gibi bir adam için tuhaf bir seçim gibi görünüyor.

"Kapılardan çıkabiliyorlar mı? Ya da pencerelerden bakabilirler mi?"

Soruyorum. "Hayır, tam olarak ne yapmak için yaratılmışlarsa onu yapıyorlar, daha fazlasını değil," diye yanıtlıyor

Drosselmeyer.

"Hm." Evin ön tarafına doğru yürüyüp içeriye bakıyorum. İçerideki bebekler bana biraz tuhaf görünüyorlar - garip bir şekilde orantılılar. Sert gözleri ve acımasızca boyanmış gülümsemeleri var. Bazılarının keskin dişleri ve sivri kulakları var. Diğerlerinin minik tahta pençeleri var.

"Birine dokunabilir miyim?" Clara soruyor. Daha yakından bakmak istemesine şaşmamalı; her bebeğin kıyafeti vücutlarına en ince ayrıntısına kadar boyanmış. Bazılarının gerçek satenden minik pelerinleri bile var.

"Bu benim en yeni üyem." Drosselmeyer bebek evinin ön kapısına doğru uzanır, burada yakışıklı oyma yüz hatları ve asker üniforması gibi kırmızı bir üniforması olan bir erkek bebek durmaktadır. "Bu biraz deneysel bir çalışma. O sadece bir bebek değil, gördün mü?" Bebeğin sırtındaki bir şeyi oynatıyor ve ağzı genişçe açılıyor. "Tam buraya bir ceviz yerleştirebilir ve kabuğunu çenelerinin arasında kırabilirsiniz."

"Oh, denemek istiyorum!" Haykırıyorum. "Fındıklar nerede?"

Clara kaşlarını çatar, ama Drosselmeyer kıkırdar. "Mutfakta. Hepsi etiketlenmiş bir dizi kutu var."

"Göz açıp kapayıncaya kadar dönerim." Clara'yı boyalı giysilerin sanatını incelemesi için bırakarak mutfığa koşuyorum.

Mutfığa girdiğimde üç otomatın varlığıyla irkiliyorum. Tahta kafaları tahta boyunlarının üzerinde dönüyor, kırmızı ağızları bana sırtıyor, boyalı gözleri loş ışıktaki parlıyor. Biri tabakları diziyor. Diğer ikisi sanki bir sohbeti bölmüşüm gibi birbirlerine yakın duruyorlar.

Bu çok saçma, çünkü kukla yaratıklar konuşamaz.

Onlara yan gözle bakarak, bir dizi seramik kutunun sıra sıra durduğu tezgâha doğru ilerliyorum. Bir avuç bütün ceviz seçiyorum ve

Sonra da hemen galeriye dön.

"Ah, onları bulmuşsun." Drosselmeyer gözlerimle buluştu. "Biraz solgun görünüyorsun, Louisa. İyi misin?"

"Kukla hizmetçilerinizden bazıları oradaydı, hepsi bu." Ona bir ceviz fırlatıyorum ve kolayca yakalıyor. "Ürkütücü, değil mi?"

"Sanırım öyle, eğer insan alışık değilse." Fındıkkıran'ın çeneleri arasına bir ceviz yerleştirir ve arkadaki kolu çalıştırır. Ceviz kabuğu çatlıyor ve yerinden çıkıyor.

Clara onu yakalıyor ve fındık etini çıkarıp ağzına atıyor. "Lezzetli."

"Benim sıram!" Yanına omuz atıyorum.

Drosselmeyer güler. "Bütün icatlar benim ve siz ikiniz basit bir fındıkkırana hayran kaldınız."

"Babam fındık yememize izin vermezdi," diyorum ona. "Dişlerimiz için kötü olduklarını düşünürdü."

"Saçmalık." Drosselmeyer iç geçirir. "Baban iyi bir dosttu ama bazı fikirleri-"

"Bize bundan bahset." Fındıkkıran'ın alt çenesine bağlı kolu çeviriyorum ve bir kabuğu daha kolaylıkla parçalıyor. Kolu bıraktığımda, ezilmiş kabuğu yakalamak için elimi içeri sokuyorum, ama acelemden Fındıkkıran'ı düşürüyorum. Yere yuvarlanıyor ve bebek evinin oturduğu tabana çarpıyor.

Bebeg'in orada yatış biçiminde bir şey var, bacakları çarpık ve eklemli kolları dışa doğru açılmış - çok insani ve çaresiz görünüyor.

"Özür dilerim." Bir küfür savurdum, Fındıkkıran'ı geri aldım, bacaklarını tekrar düz bir şekilde kilitledim ve onu kapının eşiğine geri koydum.

Drosselmeyer, "Zararı yok," diye beni temin ediyor. O ve Clara, kendi başına bulaşık yıkayabildiğini iddia ettiği makinelerinden birini incelemek üzere uzaklaşmaya başladılar bile.

Ama Fındıkkıran'a son bir kez baktığımda, kollarından birinden bir tahta parçasının koptuğunu fark ediyorum.

İçimden küfrederek çömeliyorum ve bebek evinin tabanının etrafındaki gölgeli döşemeyi araştırıyorum. İşte orada, en küçük parmağımın yarısı uzunluğunda bir kıymık.

Tabii ki buradaki ilk gecemizde bir şeyler kıracaktım. Her zaman bir şeyler kırıyorum. Babam buna hoppa dikkatsizliği derdi. Deniyorum

ama bazen uzuvlarım beklediğimden farklı yerlere gidiyor. Bazen kollarım daha geniş sallanıyor ya da bacaklarım tahmin ettiğimden daha uzağa adım atıyor. Sanırım doğuştan sakarım.

Evindeki ilk gecemde Drosselmeyer'in en yeni zanaat eserini mahvetmekten nefret ediyorum. Belki de yeterince iyi tamir edebilirim, ne olduğunu asla fark etmeyecektir.

Yakındaki tekerlekli bir arabanın üzerinde, aralarında küçük bir macun küvetinin de bulunduğu birkaç alet var. Ama şu anda tahta parçasını yerine yapıştıracak vaktim yok. Belki bu gece, dışarı çıkıp etrafı keşfetmeyi planladığım zaman yapabilirim.

Odun parçasını cebime koyup diğerlerine katılıyorum.

Nihayet odama döndüğümde, Clara'yla banyoda sırayla konuştuktan sonra esneye esneye ve ne kadar yorgun olduğumu haykıra haykıra yatağa giriyorum. Oturup yeni evimiz hakkında konuşmak istemememe şaşırmış görünüyor. Eninde sonunda istiyorum ama bu bekleyebilir. Şu anda tek düşünebildiğim Fındıkkıran'ı tamir etmek ve sonra üçüncü kata çıkmak.

Eve döndüğümde komşular bana uçarı diyordu. Dikkat dağıtıcı. Bir ilgi alanından diğerine geçmeye meyilli. Bunların hepsi doğru, ancak bazen bir şeye odaklanıyorum ve onu yapana kadar başka bir şey düşünemiyorum.

Herkesin uyuduğundan emin olana kadar bekliyorum. Sonra üzerime yumuşak bir bornoz sarıyorum ve Fındıkkıran'ın tahta parçasını elbisemin cebinden bornozumun cebine aktarıyorum. Yatak odamın kapısını yavaşça açıp parmak uçlarımla dışarı çıkıyorum.

Bir mum almalıydım. Gaz lambalarının hepsi kısılmış ve salon neredeyse zifiri karanlık. Ayağım ileriye yoklarken boş havayla karşılaşana kadar bir şekilde yolumu bulmayı başarıyorum. Merdiven.

Adım adım ilerliyorum. Perdesiz antrenin pencerelerinden ay ışığı sızıyor, böylece salon kapısının yanındaki sehpanın üzerinde bir mum ve kibrit bulabiliyorum. Fitili yaktıktan sonra kibriti salladığımda, ön kapılara zincir çekildiğini ve ağır kilitlerle sabitlendiğini fark ediyorum. Pencerelerde de demir kilitler var. Garip. Ama ev bir-

Sanırım Drosselmeyer hırsızlara karşı önlem almalı.

Elimde mum, geceliğim haliya fısıldıyor, uzun koridordan evin arka tarafına doğru süzülüyorum. Koyu renk panelli duvarlar, mum alevi geçtikçe puslu bir altın bulanıklığı yansıtıyor. Boşta kalan elimi paneller boyunca izliyorum, boş boş sayıyorum, ta ki elim duvar paneli olmayan bir şeye değene kadar.

Ben dön-

Ve bana bakan bir yüz var.

Şok vücudumda kükrüyor ve geri sıçrayarak bağıyorum.

Hiçbir şey olmayınca dikkatlice öne eğilip mumu uzatıyorum.

Drosselmeyer'in otomatlarından biri, bir oyukta hareketsiz duruyor ve sırtıyor.

"Çok ürkütücüsün, biliyor musun?" Ona fısıldıyorum. "Ama sanırım bu senin hatan değil."

O şey hareket etmiyor. Bir seğirme bile yok.

"Tamam. Devam edin." İki parmakla selam verip koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Sergi salonuna ulaştığımda, gaz lambasının kolunu çeviriyorum ve kapılarla mücadele ediyorum. Ağırlar, ama meydan okuyan bir itiş kakışla bir kapıyı yarıya kadar itip açıklıktan içeri girmeyi başarıyorum. Ben kız kardeşimden daha kalın vücutluyum, çünkü o resim yaparken yemek yemeyi unutuyor. Aslında, yaratıcı bir büyüye kapıldığında, genellikle etrafta ne kadar tatlı varsa onunla yaşar - kurabiye, şekerleme, şekerleme, nane çubukları. Babam da bunlara pek izin vermezdi, ama yardımsever genç postacımız sayesinde onları içeri sokmayı başardım. Kız kardeşimle paylaştığımız bir şey varsa o da tatlı sevgisidir.

Sergi salonunda uzun süre kalamam, her yer cennete kadar aydınlatılmışken olmaz. Drosselmeyer'in yatak odasının pencerelerinin bu tarafa bakıp bakmadığını bilmiyorum; büyük ihtimalle evin ön tarafına bakıyorlardır. Ama sergi salonunun geceleyin yeryüzündeki bir yıldız gibi parladığını fark etme ihtimaline karşı acele etsem iyi olur.

Çalışma arabasının üzerindeki macun kazanını açtıktan sonra kıymığı almak için cebime uzanıyorum, ancak keskin kenar parmağımı kesiyor.

"Ah, kahretsin!" Parmak ucumdaki hasarı inceliyorum. Küçük bir kesik ama her yere kanamaya ve gecemi daha da zorlaştırmaya hevesli görünüyor. Çok güzel.

Tahta parçasına macun sürerken dudaklarımdan daha fazla küfür dökülüyor. Soluk tutkal benim kanımla pembeleşiyor ama yine de işe yarayacaktır.

Fındıkkıran'ı elime alıyorum ve kıymığı kolundaki yarığa yerleştiriyorum. Birkaç saniye boyunca sıkıca bastırıp tutkalın sertleşmesini bekliyorum. Parmağımdan akan kan omzuna da bulaşıyor. Gitmeden önce onu da silmem gerekecek.

Birden Fındıkkıran ellerimde titremeye başladı. Neredeyse onu düşürüyordum. "Kahretsin," diye tısladım. "Ne oluyor lan?"

Yaramaz dilimi Clara'nın matematik öğretmenine borçluyum. Aletinin üzerine boşalırken söyleyebileceğim her türlü kelimeyi öğretti bana. Kız kardeşimle seansları sona erdiğinde gitmesine üzülmüştüm. Çok iyi ekipmanları vardı.

Fındıkkıran hareketsiz kalıyor, ben de titreşimi hayal ettiğime karar veriyorum. Sıkıca tekrar kıymığa bastırıyorum. Sadece bir dakika daha, sonra buradan ayrılıp üçüncü kata çıkabilirim.

Fındıkkıran'ın içinden bir ürperti geçiyor, enerji ondan ellerime geçiyor - yoksa tam tersi mi?

Ona bakıyorum, yanaklarındaki pembe halkalara, kaşlarının keskin açılarına, çıkık çenesinin keskin çizgisine ve yüzündeki parlak boyanın arasından görünen ahşap damarlarının belli belirsiz desenine.

Drosselmeyer'e göre, kuklalarının çoğunu belirli hareketler ve görevlerle yaratıyor. Belki bu da hareket ediyordur ve bize bundan bahsetmemiştir.

Bebek yine ellerimde kasılıyor ve bir parça daha büyüdüğüne yemin edebilirim.

"Sende çok yanlış bir şeyler var," diye fısıldıyorum. "Sanırım artık seni iyileştirme işim bitti. Bebek evini korumaya geri dönebilirsin."

Onu kapının eşiğine geri koymak için uzanıyorum, ama eklemli vücudu kamburlaşıyor, uzuyor, beş, altı, hayır, kendi boyutunun on katına patlıyor - ellerimin dışında, fayans döşeli zeminde bir dizinin üzerinde sertçe dururken, yeşil ışık dalgaları ahşap vücudunun üzerinde yuvarlanıyor. Titriyor, bir an için daha da parlıyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

Farklı görünüyor. Hâlâ bir kukla gibi sert ve eklemli, ama artık gerçek boyutunda ve biraz daha az ahşap. Sırtındaki somun kırma kolu da kaybolmuş.

Yere bakıyor, siyah şapkası sıkıca yerinde, bir yumruğu fayansın üzerine dikilmiş.

Sonra kafasını kaldırdı ve bana bakıyordu. O yaşıyor.

Anlaşılmaz, inkar edilemez bir şekilde canlı.

Kırmızı ağzını hareket ettirmekte zorlanıyormuş gibi çalışıyor ve yanakları tahta gibi sert görünüyor. Ağzını açtığında çenesinin köşeleri biraz gevşiyor. Bu manzara karşısında ürperiyorum.

"Ölümlü kız," diye mırıldanıyor. "Bana yardım edeceksin."

"Affedersiniz, bu sizin için ölümlü *bir kadın*," diyorum nefes nefese. "Kalkmama yardım et."

Tavrındaki bir şey beni rahatsız ediyor. Bunun yanı sıra, o hayata gelmiş lanet bir kukla ve dürüst olmak gerekirse ona dokunmak konusunda isteksizim.

Belki de rüya görüyorumdur. Emin olmak için kendi yanağıma sertçe vuruyorum. Acıyor, demek ki uyanık olmalıyım.

Fındıkkıran bana bakıyor. "Bu da ne? Bir çeşit insan selamı mı?"

"Evet, bu bir insan selamı." Alaycılık iyi hissettiriyor. Beni sakinleştiriyor. "Neden sürekli 'ölümlü' ve 'insan' deyip duruyorsun? Nesin sen?"

Eklemli parmaklarını bebek evinin tabanına yerleştiriyor, birkaç gıcırtı ve homurtu ile yükseliyor. "Ben bir peri prensiydim, öyleyim."

Bakıyorum. "Aynen öyle. Ve ben bu toprakların Kraliçesiyim."

"Gerçekten mi?" Bana şüpheyile bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Öyle görünmüyorsun. O korkunç avcının misafiri olduğunu sanıyordum."

"Hunter?"

"The adam kim getirdi sen içinde Burada içinbakış atme-at Biz. Drosselmeyer."

Sözlerinin altında yatan gizemleri ne kadar merak etsem de, bunları burada, ışıklar yanarken tartışamayız.

"Yürüyebilir misin?" Ben soruyorum.

Bacaklarından birini kıvrır ve beceriksizce öne doğru kaydırır. Bir adım daha atmaya çalıştığında yalpalıyor ve neredeyse yere düşüyor. Ben yakaladım.

Vücudunun garip hissi karşısında neredeyse çılgılık atacaktı. Canlı odun gibi. Bir fidan gibi hafifçe esnek, ama cilalı, inatçı bir dokuya sahip.

"Bana her şeyi anlatacaksın," diyorum. "Ama önce bu odadan çıkmalıyız ve ben de gidip kız kardeşimi almalıyım. Bu arada seni koyabileceğim güvenli bir yer biliyorum."

"Ben saklanacak bir nesne değilim," diye homurdanıyor galeride topallayarak ilerlerken. "Ben-"

"Bir Fae Prensi, evet, evet. O konuya geleceğiz. Şimdilik çeneni kapa."

"Biliyor musun," diyor havalı bir şekilde. "Senden pek hoşlandığımı sanmıyorum, insan." "Bu his giderek karşılıklı hale geliyor."

Tanrıya şükür, onu Clara'nın bana bahsettiği gizli galeriye güvenli bir şekilde sokana kadar daha fazla konuşmuyor. Kapıyı gizleyen tablonun nasıl açılacağı da dahil olmak üzere her küçük şeyi bana anlatma ihtiyacı duyduğu için kız kardeşime şükürler olsun. Tanrı biliyor ki farklılıklarımız var, ama o ve ben her zaman birbirimizle her konuda konuşuruz. Kısıtlayıcı yetiştirilme tarzımızdan kurtulmamızın tek yolu buydu.

"Kal," dedim Fındıkkıran'a.

Yanaklarındaki pembe halkalar kararmış gibi görünüyor. "Siz ölümlülerin küstahlığı. Buna katlanmak mümkün değil."

"Buna katlanmak zorundasın, çünkü görünüşe göre başın bir tür belada ve ben senin tek umudunum." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Düşmeden önce bir yere yaslanmak isteyebilirsin."

OceanofPDF.com

"Uyan, Clara. Uyan!"

Mumun ani ışığıyla sersemlemiş bir halde gözlerimi kırıştıyorum. "Louisa?"

"Sana göstermem gereken bir şey var, hemen şimdi! Gel!" Kız kardeşimin gözleri vahşi, parmakları kolumu sıkıca kavıyor.

"Neden? Ne yaptın, üçüncü kata mı çıktın?" "Tabii ki çıkmadım. Benimle gel."

Bir bornoz kaparak onu aşağıya kadar takip ediyorum, sonra da tablonun arkasındaki gizli kapıdan geçiyorum. "Bu odayı zaten biliyorum Louisa," diye homurdanıyorum. "Ne düşünüyorsun-oh! Aman Tanrım, *bu da ne?*"

"Bu," diyor Louisa muzaffer bir edayla, "Fındıkkıran."

"Ben bir Fındıkkıran değilim," der uzun boylu figür. "Ben bir peri prensiyim. Aslında Keyif Sarayı'nın kralyım, ya da eğer o Fae avcısı Drosselmeyer beni yakalayıp lanetlemeseydi şimdiye kadar olurum."

"Tamam. Ben yatağa dönüyorum." İkisine de sırtımı dönüyorum.

Ama Louisa bileğimi yakalıyor, kolumu yukarı çekiyor ve kolumu sertçe çimdikliyor.

"Ow!" Ondan uzaklaşıyorum.

"Rüya görmüyorsun." Omuzlarımdan tutuyor. "Ben de öyle sanıyordum ama bu gerçek. *O* gerçek."

Prens, "Tüm bunları çok basit kelimelerle açıklayabilirim - ölümlülerin bile anlayabileceği kadar basit," der.

Kaşlarımı çatarak kız kardeşimin etrafına bakıyorum.

İç çekiyor. "Evet, böyle konuşuyor. Görünüşe göre insanlara karşı çok kötü bir bakış açısı var, her ne kadar bir tanesi onu 'yakalayıp lanetleyecek' kadar zeki olsa da, öyle diyor."

"Drosselmeyer sıradan bir insan değil." Fındıkkıran duvara tutunarak bize doğru garip bir adım atıyor. "Türünüzün çoğundan çok daha zeki ve gençliğinden beri benim ırkımı avlıyor. Onlarca yıl bizi inceledi - zayıflıklarımızı öğrendi, bizi bastırmak için zehirler, tuzaklar ve silahlar geliştirdi. Ve o bir büyücü, özellikle korkunç lanetler yapma yeteneğine sahip. Bu evde gördüğünüz bebeklerin, kuklaların ya da otomatların çoğu lanetli Fae'lerdir, buraya hapsedilmiş ve onun emirlerini yerine getirmeye zorlanmışlardır."

"O otomatların bilimsel olarak mümkün olmadığını *biliyordum*," diye haykırıyorum. "Öyleyse neden hareket ediyorsun, konuşuyorsun ve hayat boyutundasın?"

"Kanımın bununla bir ilgisi var," diyor Louisa yavaşça. "Fındıkkıran'ı düşürdüğümde küçük bir parçasını kırdım ve bu gece tekrar yapıştırmaya çalıştığımda parmağımı kestim. Kanım ona bulaştı, sanırım." Fındıkkıran'ın, uzun bir tahta parçasının beceriksizce yerine takıldığı kolunu işaret ediyor.

"Evet, ölümlü kanın büyüyü geçici olarak engelledi," diyor Fındıkkıran. "Ama korkarım bu etki çok uzun sürmeyecek. Lanetten kalıcı olarak kurtulmak için eve, Faerie'ye dönmeli ve kendimi Bitmeyen Havuz'a bırakmalıyım. Ancak o zaman gerçek formuma ve güçlerime yeniden kavuşabilirim."

Ne dediğini anlamakta güçlük çekiyorum; bir çocuğun masal kitabından fırlamış gibi aptalca fantastik görünüyor. Ya gerçekten de Louisa'nın Fındıkkıran gibi giyinip beni kandırması için ikna ettiği yerel bir çiftçinin oğluysa? Gerçi Louisa'nın böyle bir kostüm yapmaya ya da yerel halkla arkadaşlık etmeye ne zaman vakti olabilir ki?

Kaşlarımı çatarak Fındıkkıran'a yaklaşıyorum ve kolunu çekiştiriyorum. Eskisinden daha yumuşak olmasına rağmen hâlâ tahta gibi hissediyor.

"Peki ya burada kapana kısılmış olan diğer herkes?" diye sordum. "Onlar umurunda değil mi? Onlar da senin halkın değil mi?"

"Tabii ki umurumda." Düzgünce oyulmuş burnundan bana bakıyor. "Ama hemen geri dönüp Faerie'deki tahtımı geri almazsam, Dehşet Sarayı krallığımı ele geçirecek. Kralları çoktan topraklarımızı işgal etmiş olabilir. Önceliğim hükümdarlığımı yeniden kurmak ve diğer herkesi korumak olmalı."

krallığa. Ondan sonra belki burada kapana kısılmış diğerlerini kurtarmanın bir yolunu bulabilirim."

"Üzerlerine daha fazla kan damlatabilirim," diye öneriyor Louisa.

Fındıkkıran, "Korkarım bunun için çok fazla kanınız gerekecek," diyor. "Benim lanetim yeni ama onların çoğu yıllardır lanetliler. Onları canlandırmak, Faerie'ye açılan kapıdan geçirecek kadar uzun süre hareketli tutmak için gereken insan kanı miktarı ikinizi de öldürür. Bu planın hoşunuza gitmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Çok değil," diyor Louisa kuru bir sesle.

"Madem Drosselmeyer'in ne yaptığını biliyordunuz, neden yakaladığı diğerlerine yardım etmeye çalışmadınız?" Prens'e sordum.

"Kullandığı geçit her seferinde Faerie'nin farklı bir yerinde açılıyor - nerede ve ne zaman ortaya çıkacağını tahmin etmek imkansız. Drosselmeyer geçidi lanetledi, böylece o istemediği sürece hiçbir Fae bizim diyarımızdan onunkine geçemez. İnsan dünyasına açılan başka kapılarımız da var ama onları kullanan birkaç kişi Drosselmeyer'in evini bulamadı."

"Ama Drosselmeyer bunu neden yapsın ki?" diye sordum. "Bir nedeni olmalı."

"İnsanlar neden herhangi bir şeyi avlar? Açlık için mi, spor için mi?" Fındıkkıran bana bakıyor, yeşil gözlerinden umutsuz bir hüznün fışkırıyor. "Lütfen, eve dönmeme yardım etmelisin. Lütfen halkımı kurtarmama yardım edin."

Louisa homurdanıyor. "Şimdi de terbiyeli mi oldun?" Kolumdan tutup beni kenara çekti ve mırıldandı: "Ya bu ve halkı kötüyse? Ya Drosselmeyer insan dünyasını onların türünden koruyorsa? Karışmamalıyız."

Haklı olduğu bir nokta var. Okuduğum efsanelerin çoğunda, Fae'ler talihsiz insanlara işkence etmeye, çocukları şekil değiştirenlerle değiştirmeye ve her türlü sefahati teşvik etmeye eğilimli kötü yaratıklardır. Periler hakkında kocaman eski bir kitabımız vardı; babam orada olduklarını bilseydi yırtıp atacağı çizimler vardı içinde. Akla gelebilecek her pozisyonda çiftleşen çıplak Fae çizimleri.

Dudağımı ısırarak Fındıkkıran'ın uzun boyuna bakıyorum. Üniforması çok ağır bir parşömen ya da sert bir deri gibi sert ve ceketinin etekleri kalçasına kadar iniyor, bu yüzden herhangi bir cinsel organı olup olmadığını anlayamıyorum. Gerçek haliyle neye benziyor? Ve herhangi bir sefahat âlemine katılmış mı?

Tanrım, Louisa gibi düşünüyorum. Bunu durdurmalıyım.

"Sana yardım etmek istesek bile, seni Faerie'ye nasıl götüreceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok," diyorum ona.

"Drosselmeyer'in kullandığı geçit bu evde. Öyle olmalı," der Fındıkkıran umutsuzca. "Dinle, yeniden sertleştiğimi hissediyorum-"

Louisa keskin bir histerik kakhaha patlatarak homurdanır ve neredeyse mumunu düşürür.

Fındıkkıran ona kaşlarını çatar.

"Boş ver," diye boğuluyor. "Sertleşmek hakkında ne diyordun?"

Yanaklarındaki halkalar pembenin daha derin bir tonuna dönüşür. "Ah, şimdi şakayı anlıyorum. Ben acı çekerken senin cinsel alaylar yapabilmen ne kadar hoş."

Louisa hâlâ kıkırdıyor, sesleri bastırmaya çalışıyor. Aşırı yorgun olduğunda, bazen kontrol edemediği kakhaha krizlerine giriyor.

"Sorun sen değilsin," diye Fındıkkıran'ı temin ederim. "O yorgun. Etrafta bu geçidi arayacağız ve bulduğumuzda seni tekrar uyandırmak için kan kullanacağız. Tam olarak ne aramalıyız?"

Fındıkkıran'ın yüz hatları gözle görülür şekilde sertleşiyor. Alt çenesi yerine kilitlenirken kelimeler dişlerinin arasından sızıyor. "Hiçbir yere açılan bir kapı."

Vücudu kasılıyor, yerde yatana kadar küçüldükçe küçülüyor, eklemli uzuvları ve siyah botları olan ahşap bir asker bebek. Tamamen cansız, yine de bu durumda hala görebildiğinden ve duyabildiğinden şüpheleniyorum.

Onu dikkatlice kaldırdım. "Louisa, gülmeyi keser misin? Onu olduğu yere geri koymamız gerekiyor. Sonra da biraz uyumalısın."

"Peki ya Faerie portalını aramaya ne dersin?" Daha fazla kıkırdamaya başladı. "Bunu söylerken kendimi duyuyorum ve bu çok saçma. Bunların hepsi çok saçma."

"Bu gece onu arayamayız. Dinlenmemiz gerek. Belki yarın Drosselmeyer'in partisi sırasında üçüncü kata gizlice çıkıp etrafa bakma şansımız olur."

Ertesi akşam, Louisa ve ben en güzel kıyafetlerimizi giydik ve o da alışılmadık bir şekilde makyajını yapmama izin verdi. Genellikle partilere yüzünde bir fırça pudrayla gider. Pudrasız da yeterince güzel tabii. Onunki, erkeklerin dikkatini çekmekte asla başarısız olmayan keskin, parlak gözlü, canlı bir güzellik. Pek çok kadın da ondan etkilenmiyor.

Bana gelince, yaşlı bir büyük teyze bir keresinde babama "sessiz bir sevimliliğim" olduğunu söylemişti. Ki bu doğru. Ama Louisa'nın aceleci parlaklığını hayatımda birden fazla kez dilemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Altın sarısı saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlayan zengin gül rengi bir elbise giyiyor. Bense koyu yeşil bir elbise giyiyorum, tam da benim rengime ve kumral saçlarıma uygun. Birkaç yıldır kız kıza takılmıyoruz ve adab-ı muaşeret gereği böyle resmi bir partide saçlarımızı toplamamız gerekiyor ama ikimiz de cesaret edebildiğimiz kadar bukle bıraktık.

Louisa ve ben günün çoğunu bahçelerde dolaşarak ya da kütüphane raflarına göz atarak geçirdik. Drosselmeyer'in etrafında çok fazla zaman geçirirsek, kız kardeşimin ona sorular sormak isteyeceğini biliyordum ve onun şüphelerini artırmayı göze alamayız - tüm bunların gerçeğini keşfedeceksek değil.

Neyse ki kahvaltıdan sonra Drosselmeyer üçüncü kattaki atölyesine çıktı. O zamandan beri onu görmedik - bu geceki parti için tutulan çiçekçileri, işçileri ve servis yapan kızları içeri almak için aşağı indiği zaman hariç. Evi hazırlamak için otomatlarla birlikte çalışıyorlardı ve hiçbirisi hareket eden kuklalar hakkında garip bir şey düşünmüyor gibiydi. Sanırım Drosselmeyer'in mucit olarak ünü tüm taşraya yayılmış durumda ve çoğu insan da bu kadarını bilmek istiyor.

Birçok insanın bir şeyin mucizesini görüp, neden yapıldığını ya da nasıl çalıştığını sorgulamadan onu kabullenmesi bana garip geliyor. Yine de Louisa ve ben merdivenin yanında, kırmızı Atatürk çiçeği, kış çimi ve kar çiçeği ile dolup taşan bir vazanın yanında dururken, bunu tekrar tekrar görüyorum - insanlar eve süzülüyor, otomatlara sevinçle haykırıyor ve kuklaların varlığını hiç sorgulamadan ellerindeki tepsilerden içecek alıyorlar.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de neredeyse aynı şeyi yaptım. Kuklaların varlığını içten içe sorguladım ama sonra peşini bıraktım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Bu parti çok muhteşem, değil mi Clara?" Louisa fısıldıyor. Birkaç konuk geldiğinde, onlarla kaynaşmak için dans ediyor, gevezelik ediyor

Yabancılarla sanki onları hayatı boyunca tanıyormuş gibi neşeyle yaklaşır.

Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.

Yeni gelenleri kapıda karşılayan Drosselmeyer kısa bir süre durakladıktan sonra bana kibarca eliyle işaret ederek, "İzninizle sizi koğuş arkadaşım Clara ile tanıştırayım," diyor.

Gülümseyip küçük bir reverans yapıyorum ve konuklar da başlarını sallayarak, selam vererek ya da eğilerek beni onaylıyorlar. Bunun ötesinde sohbet etmeye çalışmıyorum, onlar da otomatlardan içeceklerini alıp evin tarçın, elma ve baharatlı punç kokan, açık ve aydınlık diğer odalarına geçiyorlar. Kış ortası tatillerine yaklaşıyoruz ve mevsimin işaretleri her yerde.

Tüm bunları kendi tarzımda resmedebilmeyi dileyerek fuayeye bakıyorum. Büyük tuvaler üzerinde tüm sahnenin panoramik bir resmini yapardım ve sonra daha küçük natürmort vinyetler yaratırdım, zarif ayrıntılara odaklanırdım - yaprak dökmeyen dalların örtüsü, yakut kırmızısı meyvelerin parıltısı, yaldızlı çerçevelerin kenarlarındaki puslu gaz ışığı. Tırazbandan aşağı kayan zarif bir el. Bir adamın saçının yakasına doğru kıvrılması.

Eskiz defterimi ve kalemlerimi aşağıya indirmeye cesaret edemiyorum. Ama zihnimde her görüntüyü yakalamaya ve daha sonrası için kaydetmeye çalışıyorum.

Herkes geldikten sonra yemek odasına geçiyoruz ve burada bize kış kabağından oluşan nefis bir çorba, tereyağına batırılmış ve üzerine otlar serpiştirilmiş minik patatesler, etli ördek göğsü dilimleri, sarımsaklı tereyağlı mantarlar, sırlı havuçlar, yumuşak ekmek ruloları ve şuruplu fındık ve meyvelerle süslenmiş zengin kekler servis ediliyor. Hepsi çok lezzetli ama yemeğin tadını çıkaramıyorum çünkü Baba Drosselmeyer'e gizlice bakmakla meşgulüm.

Biraz dağınık takım elbisesi ve parlak gözlükleriyle kesinlikle kötü şöhretli bir Fae avcısına benzemiyor. İnzivaya çekilmiş ama alçakgönüllü ve sevimli bir mucide benziyor. Yaşayan varlıkları kölesi haline getirecek türden bir adam değil.

Ama gizli galerideki nesneler kesinlikle başka dünyalara, hatta Fae'lere benziyordu. Ve eğer Louisa ve ben dokunma hissiyle tamamlanan garip bir ortak rüyanın kurbanları değilsek, Fındıkkıran dün gece gerçekten canlandı ve bize bir Fae Prensi olduğunu söyledi.

Louisa, bir Fae aleminin var olabileceği ihtimalinden hiç de rahatsız görünmüyor. İri yarı, hoş görünümlü bir adamla

Otuzlu yaşlarında bir beyefendi ve şişkin gözlü sivilceli bir genç adam. İkisi de onun ilgisini tekellerine almak için çok hevesli görünüyorlar.

Sonunda Drosselmeyer ayağa kalkarak, peçetesini yere bırakarak ve "Bayanlar ve baylar, hepinizin bu yıl neler üzerinde çalıştığımı görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum. Şimdi gidip eserlerimi inceleyeceğiz ve ben de bazılarını göstereceğim. Bu parçalar için sessiz bir açık arttırma yapılacak, ancak nehrin karşısındaki Surrach'taki fabrikama da sipariş verebileceğinizi unutmayın."

Herkes heyecanla konuşarak masadan kalkar. Drosselmeyer'in ardından yemek odasından çıkıp koridora dökülürler.

Louisa dirseğimde belirdi. Her nasılsa iki hayranından kurtulmuş. "Onlara gösterdiği bir şeyden etkilenmelerini bekleyeceğiz," diye mırıldandı. "Gösterişli bir şey. Onlar meşgulken ben de Fındıkkıran'ı alacağım. Eğer biri onu aldığımı fark ederse, dikkatlerini dağıtmış olursun."

"Ne tür bir dikkat dağıtıcı?"

"Tanrım, sevgilim, her şeyi kendim planlayamam, değil mi? Bir şeyler düşünürsün."

Yine dans ederek uzaklaşıyor. Endişe midemi sıkıştırıyor, ancak konuklarla birlikte sergi salonuna doğru ilerlerken hoş ve hevesli görünmeye çalışıyorum. Burada da tatil şenliklerinin işaretleri var. Kubbeli tavandan aralıklarla çelenkler ve kırmızı kurdeleler sarkıyor. İpler üzerindeki minik pirinç yıldızlar parlıyor ve y a n ı p sönüyor. Buram buram vanilya ve tarçın, hafif metal ve yağ kokusuyla birlikte.

Devasa bebek evinin yanına gelene kadar odanın kenarı boyunca ilerliyorum. Birkaç konuk yanında toplanmış, buraya en son geldiklerinden beri eklenen "yeni" karakterler için haykırıyor. Şişkin yelekli bir adam Fındıkkıran'ı eline alıyor ve monoklünden tahta askere bakıyor.

"Şuna bak Herb," diyor yanındaki adama ve Fındıkkıran'ın çenesini sallıyor. "Sence Drosselmeyer'i bunu sık yalayan bir oyuncak bebeğe dönüştürmeye ikna edebilir miyiz?"

Alçak sesle konuşuyor ama her kelimesini duyabiliyorum ve derinden sarsıldım. Hiç kimsenin kibar bir ortamda böyle konuştuğunu duymamıştım.

Tek gözlü adam Fındıkkıran'ı baş aşağı çevirir ve bacaklarının arasından bakar.

"Lord Banquist." Louisa'nın parlak sesi dikkatini dağıtır ve Fındıkkıran'ı yere bırakır.

"Evet, canım, senin için ne yapabilirim?" Sesi kalın, yağlı, nankör. Kız kardeşime bakışından hoşlanmıyorum. Ama belini hafifçe büküyor, omuzlarını öne eğiyor, böylece göğüs dekoltesi daha da dramatik oluyor, bir yandan da yelpazesini döndürüyor.

"Şu komik otomatlardan birini bulup içki getirir misin?" diyor. "Yeterince şarap içmedim ve birazcık sarhoş olmak istiyorum." Her kelimeyle birlikte parmaklarını tek gözlü adamın omzunda biraz daha gezdiriyor.

"Elbette, canım." Arkadaşının eşliğinde aceleyle uzaklaşır.

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" Mırıldandım. "Onu cesaretlendirmemelisin, Lou."

"Erkeklerin sürünen gözleri korktuğum bir şey değil," diyor. "Burada bana hiçbir şey yapamazlar, benim izin verdiklerim dışında. Neden onların isteklerini kendi yararına kullanmayayım ki?"

"Bana bu şekilde bakılması kendimi çok ucuz hissetmeme neden olur. Ucuz ve kirli."

"Zavallı Clara." Koluyla omuzlarımda daire çiziyor ve sıkıyor. "Hoşuna gitse de gitmese de erkekler sana öyle bakacak. Bunun için üzülüp kahrolabilirsin ya da bunu güce dönüştürebilirsin."

"Ama *yapmamalılar*," diyorum inatla. "Dünyanın değişmesi gerekiyor."

"Belki olur. Ama *olana* kadar, olması gerekenin peşinden koşmaktansa olanı kendi lehime kullanmayı seçiyorum. Ah, şuraya bakın! İki yüzlü vaftiz babamız mallarını göstermeye başlıyor."

İlk olarak Drosselmeyer, küçük nesneleri havada taşıyarak uçabilen bir saat mekanizması gösterir. Yansıttığı bir ışık noktasıyla bir hedef yeri işaretler ve saatli uçucu elinden bir gülü işaret ettiği kadına taşır. Bir alkış tufanı kopar.

"Şimdi mi?" Louisa'ya fısıldıyorum. "Henüz değil."

Kalabalık ikinci bir el ilanı gösterisi talep eder ve bu kez Drosselmeyer kubbenin tepesinde bir noktayı, tepe noktasına yakın küçük bir çıkıntıyı işaretler. Louisa'nın istediği şarabı getirmekte olan tek gözlü beyefendi ve arkadaşı da dahil olmak üzere herkes izlemek için boyunlarını bükür.

"Şimdi!" Ben tıslıyorum ve Louisa başını sallıyor. Fındıkkıran'ı eline alıyor, kalabalığın arasından geçerken eteklerinin kıvrımları arasında tutuyor. Ben de odanın karşı tarafında daire çizerek kalabalığı tarıyorum.

çıkışımızı fark edebilir. Herkesin dikkati dağılmış, uçağın kemerli tavana doğru ilerleyişini izliyorlar.

Louisa güvenli bir şekilde odadan çıktı ve ben de onu takip etmek üzereydim ki Drosselmeyer'in yüzüne baktım. Aynı anda dikkati el ilanından uzaklaşıyor ve göz göze geliyoruz.

Aramızdan bir farkındalık akımı geçiyor. Bakışlarımız kilitlendiğinde ifadesi değişiyor ve bunu yüzünde *görebiliyorum* - *bildiğimi* sözsüz bir şekilde fark ediyorum.

Gözleri biraz daha büyür.

Ve o anda Fındıkkıran'ın söylediği her şeye inandım.

Drosselmeyer'in bakışlarını bir saniye daha tutuyorum. Sonra sergi salonundan çıkıp Louisa'yı takip ediyorum.

OceanofPDF.com

Clara bana yetiştiğinde nefesi kesilmişti ve yüzü kızarmıştı.

"Bildiğimizi biliyor," diye nefes nefese kaldı.

"Ne? Kim?"

"Drosselmeyer. O bana baktı, ben de ona baktım ve bir şekilde onun sırrını bildiğimi anladı."

"Mantıklı konuşmuyorsun."

"Misafirlerini bırakıp gidemez, şu anda olmaz, ama elinden geldiğince çabuk kaçmak için bahaneler uyduracaktır. Acele etmeliyiz."

"Tamam." Fındıkkıran'ı kolumun altına sıkıştırıyorum ve merdivenleri daha hızlı çıkabilmek için eteklerimi topluyorum.

Hızlıca ikinci kata çıkıyoruz, sonra koridoru sonuna kadar takip ediyoruz, üçüncü kat merdiveninin olduğu yere.

Ama üçüncü katın merdivenlerinin tepesindeki sahanlığa ulaştığımızda, yolumuzu kesen bir kapı var. Ve kilitli.

"Tabii ki kilitlerdi," diye nefes nefese kaldım. "Evde bu kadar insan varken özel alanını açık bırakmayacak kadar akıllı. Siktir."

"Öyle söyleme," diye haykırır Clara. Kilide daha yakından bakar. "Bu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kilide benzemiyor. Anahtar deliği yok."

"Belki de büyümlü bir kilittir. Belki Fındıkkıran bu konuda bir şeyler biliyordur. Onu uyandıracam." Parmağımdaki kesikteki yara bandını soyuyorum. Sonra kan tekrar fışkırana kadar ısıyorum ve Fındıkkıran'ın göğsüne bolca kan sürüyorum.

"Ah, onu bununla boyamayın," diyor Clara.

"Bu sefer yeterince uzun süre tam boy kaldığından emin olmak istiyorum," diyorum ona, daha fazla kan sürerek. Tahta figür ellerimde titremeye başlıyor ve bir an sonra Fındıkkıran patlayarak tam boyutuna ulaşıyor. Kan lekeli ceketine bakıyor, sonra bana sinirli bir bakış fırlatıyor.

Ona neşeli bir gülümseme veriyorum. "Çatık kaşlı yüzünüzü yeniden görmek ne büyük bir keyif, Asabiyetiniz."

"Bir lanetin altında kalsaydın sen de sinirli olurdun," diyor Clara. "Bu kapıdan geçmemiz gerek Fındıkkıran, ama garip bir kilit var."

Gözlerini kısarak sertçe ona doğru eğiliyor. "Demir bir kilit, bu yüzden Fae'ler ona dokunamaz. Sadece ölümlü kanı sürülerek açılabilir. Ve özellikle Drosselmeyer'in kanıyla çalışacak şekilde büyülenmiş olabilir."

"Umalım da öyle olmasın." Parmağımı daha sert sıkarak derideki yarıktan daha fazla kırmızı damlanın akmasını sağlıyorum. "Neden büyüyle ilgili bu kadar çok kan var?"

"Kan hayattır," der Fındıkkıran basitçe. "Ve tuzun yanı sıra eser miktarda demir içerir - bir Fae'ye zarar verebilecek formda değildir, ancak büyü çalışmaları için bir katalizör veya lanetler için bir bozucu olarak hizmet edecek kadar güçlüdür."

"Yani üzerine ne kadar çok kanımı sıçratırsam o kadar çok Fae mi olacaksın?" Demir kilidin üzerine birkaç damla damlattım.

Fındıkkıran, "Fiziksel bedenim giderek iyileşirdi, evet, ama bu etki kalıcı olmazdı ve güçlerimi de yeniden kazanamazdım," diyor. "Bu ancak Bitmeyen Havuz'da, Fae büyüsünün asıl kaynağında ve en güçlü lanetlerin yok edilebildiği tek yerde yıkandığımda gerçekleşebilir."

"Ya kanımı içersen?" "Ugh,
Louisa." Clara yüzünü
buruşturuyor.

"Sadece bir soru." Kilide daha fazla kıpkırmızı sürüyorum ve o da aniden titreyerek yanıt veriyor. İçeride dişliler vınlıyor ve bir şey tıkırdıyor. Kapı kolunu denediğimde hareket ediyor ve kapı açılıyor.

"Bu soruya sonra cevap verebilirsin," diyorum Fındıkkıran'a. "Şu anda acele etmeliyiz. Drosselmeyer bir şeylerin peşinde olduğumuzdan şüpheleniyor. Kız kardeşimle bir tür göz göze konuşma yaptı."

Fındıkkıran Clara'ya bakar.

"Gerçek bir kelime yoktu," diyor özür dileyerek. "Sadece aramızda bir anlayış geçtiğini hissettim."

"Hm." Üçüncü kattaki koridorda ilerlerken ona bakmaya devam ediyor. Bu sefer daha iyi yürüyebiliyor gibi görünüyor, belki de ona verdiğim fazladan kan sayesinde. "Adın Clara mı?"

"Evet."

Adını söyleme şeklindeki bir şey, cevabının yumuşak tonu ve birbirlerine bu kadar ilgiyle bakmaları beni rahatsız ediyor. Aralarına girip ilerliyorum.

"Acele etmemiz gerektiğini söylediğimi hatırlıyor gibiyim," diyorum parlak bir sesle. "Haydi şu Faerie'ye açılan geçidi arayalım. Neye benziyor?"

Fındıkkıran, "Kız kardeşine de söylediğim gibi, hiçbir yere açılan bir kapı gibi görünüyor," der.

"Çok yardımcı oldunuz. Biraz daha açık olabilir misiniz?" "Gördüğünüzde anlayacaksınız."

Ona doğru döndüm, öfkeliydim. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Ve ben-" Tahta yüzü sanki kötü bir koku almış gibi irkiliyor. "Minnettarım. Teşekkür ederim."

"Bu acıtmış gibi görünüyordu. Minnettarlığımızı ifade etmeye alışık değiliz, değil mi?" "Birinin yardımına ihtiyaç duymaya alışık değiliz," diyor alçak sesle.

"Eminim her zaman size yardım eden muhafızlarınız, hizmetkârlarınız ve danışmanlarınız vardı. Muhtemelen hiç fark etmediniz. Dikkatsiz, şımarık bir prens için tipik bir durum."

"Louisa!" Clara kolumdan tutup beni önüne çekiyor ve sesini alçaltıyor. "Neden ona bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Beni rahatsız ediyor. Kendini beğenmiş bir asilzade, ona yardım etmek için evimizi ve geleceğimizi riske attığımız için minnettar olmamızı bekliyor." Homurdanıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bak, daha fazla kapı. Belki Hükümdar Hazretleri birkaçını açmamıza ve şu gizemli geçidi bulmamıza yardım edebilir."

Ama Fındıkkıran bir kapı koluna dokunduğu anda nefesi kesilir ve geri çekilir. "Daha fazla demir. Drosselmeyer, lanetli otomatlardan birinin aklını başına toplayıp buraya çıkmanın bir yolunu bulmasından korkmuş olmalı. Ödüllerinden hiçbirinin kaçmasını istemiyor."

"Peki, kendimiz yaparız." İç çektim. "Clara, sen sağdaki kapıları al. Ben soldakileri kontrol edeceğim."

Kapılardan birkaçı kilitli, yani kan dökmeye gerek yok. Ama koridorun yarısında, merdivenlerin başındaki gibi demir kilitli, karşılıklı iki kapıyla karşılaşıyoruz. Parmağımı ısırdım.

ve her kilidi kanımla boyuyorum, ve ikisi de gıcırtılı bir törpüyle açılıyor.

Ben soldaki kapıyı açıyorum, Clara ise sağdaki odaya giriyor.

Girdiğim yer karanlık, ama kapının yanındaki duvarı kurcaladığımda ince bir gaz hattı buluyorum ve onu bir lambaya kadar takip ediyorum. Düğmeyi çevirdiğimde, ağır dolaplar, çekmeceler ve raflarla kaplı uzun bir oda ortaya çıkıyor. Yeşil ve kehribar rengi şişeler gaz ışığında parlıyor, her cam yüzeyde girdaplı yazılarla yapıştırılmış bir etiket var. Çekmeceler de etiketlenmiş ama kelimeleri okumak için zaman ayırmıyorum.

Bakışlarım ahşap tepsilerle kaplı geniş bir çalışma masasının üzerinde geziniyor. Bazı tepsilerin alt ve yan kısımlarında koyu lekeler var, sanki eski kan ahşaba defalarca bulaşmış da temizlenememiş gibi.

Tepsilerin arasında küçük cam tüpler, neşterler, kalemler ve tanımlayamadığım diğer eşyaların bulunduğu küçük ayraçlar var.

Odanın uzak ucunda, çok uzun boylu, çok geniş bir adamın üzerine uzanabileceği büyüklükte bir masa daha var. Üzerinde yanmayan gaz lambaları dalgalanıyor ve masanın kenarlarından demirden yapılmış gibi görünen kelepçeler ve prangalar sarkıyor, ancak karanlığın içinde onları net olarak göremiyorum.

Ama odanın asıl özelliği sağımda duruyor. Benden daha uzun, yapraksız dallardan ve kıvrımlı köklerden örülmüş, dik duran dairesel bir çerçeve. Döşeme tahtalarından çıkmış gibi görünüyor.

İçinde hiçbir şey yok, ötesinde hiçbir şey yok. Sadece hiçbir yere açılan yuvarlak bir kapı.

"Tanrım," diyorum belli belirsiz. "Sanırım onu buldum."

"Louisa!" Clara başka bir odadan sesleniyor. "Bunu görmen gerek."

Olduğum yerde kalmayı tercih ediyorum. Dokuma çembere baktığımda, kalbimin derinliklerinde bir şey beni ona doğru çekiyor. Ama Clara yine beni çağırıyor, ben de arkamı dönüp aceleyle onun açtığı odaya giriyorum.

Ve çenem düştü.

Oda silahlar ve tuzaklarla dolu. Işıktaki belli belirsiz parlayan neredeyse görünmez ağlar, çivili topuzlar, ince kılıçlar, demir parçalarıyla süslenmiş ipler.

Fındıkkıran gıcırdayarak odaya girer. "Bunların bazıları avcının silahları ve tuzakları," diyor. "Diğerleri halkımın silahları, yakalandıklarında ve lanetlendiklerinde onlardan çalındılar."

Kama şeklindeki başı buzdan ya da kristalden oyulmuş gibi görünen bir baltayı işaret ediyor. Sapı iç içe geçmiş sarmaşıklardan güzelce örülmüş, düğümlenmiş ve sağlam bir tutuş oluşturacak şekilde sertleştirilmiş.

"Bu arkadaşım Andil'in silahıydı," diyor. "O avcının mutfağında hizmet veren otomatlardan biri. Kendim yakalanıp onu lanetli haliyle görene kadar ona ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ondan önce bile Drosselmeyer'in onu kaçırdığından şüpheleniyordum ama Drosselmeyer işinde çok sinsileşti. Alemimize görünmeden girme konusunda çok yetenekli. Eskiden sadece dikkatsizleri, kendine aşırı güvenenleri yakalamış ama son iki yıldır tecrübeli savaşçıları avlıyor."

"Peki seni nasıl yakaladı?" diye sordum.

Bu gece ilk kez gözlerimle buluşuyor ve bakışları bir şimşek gibi, neredeyse kendi kalbimde hissedebileceğim kadar şiddetli bir acıyla benimkini deliyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Yakalanmamla ilgili olayları hatırlayamıyorum, sadece bu evin bir odasında, demir prangalarla bir masaya bağlı olarak uyandığımı hatırlıyorum. Orada Drosselmeyer, güçlerimi elimden alan ve beni bu şeye dönüştüren laneti gerçekleştirdi. Beni sarayımın en istikrarsız olduğu bir zamanda alıp götürdü ve halkımı Fare Kral'ın istilasına karşı savunmasız bıraktı."

"Fare Kral mı?" Clara'nın gözleri genişler.

"Unseelie'nin Kralı, Dehşet Sarayı'nın Efendisi," der Fındıkkıran. "Ben bir silah alacağım, sonra da aceleyle geçidi bulmalıyız."

"Buldum," diyorum. "Koridorun hemen karşısında, bir tür çalışma odası ya da laboratuvarı. Orada da zincirli ve prangalı bir masa var - muhtemelen ilk geldiğinde bağlı olduğun masa."

Clara gözlerinde belli belirsiz bir zaferle bakışlarımı karşılıyor ve ben de boyun eğerek başımı sallıyorum.

Artık hiç şüphe yok, Baba Drosselmeyer bir Fae avcısı.

Genellikle iyi ve kötü kavramları konusunda Clara'dan daha akıcı bir fikre sahibimdir, ama o Prens'i yardımımıza layık görüyor gibi görünüyor, bense Fae'lerde kötücül bir şeyler olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum - Drosselmeyer'in onları yakalayıp hapsedmenin doğru olduğuna inanmasının bir nedeni var. Clara ve ben bu Fındıkkıran Prens'in gerçek karakterini nasıl bilebiliriz? Gitmesine gerçekten izin vermeli miyiz? Ya anlatılamayacak kadar kötü bir şey yaptıysa ve onu serbest bırakmak sadece daha fazla kötülük yapmasına neden olacaksa?

"Yalan söyleyebilir misin?" Ona aniden sordum.

Fındıkkıran eline bir Fae kılıcı aldı, mızrak gibi ince ve buz gibi parlıyor. Kılıçtan başını kaldırıp bana bakıyor.

"Bu sorunun anlamı ne?" diyor sessizce. "Eğer 'hayır' dersem, yine de yalan söylemiş olurum."

"Gitmene izin vermemiz gerektiğinden emin değilim." Parmaklarım yakındaki bir masanın üzerinde duran silaha doğru ilerliyor; buz mavisi bıçağında hafif bir S kıvrımı olan bir bıçak. "Ya gerçekten de vaftiz babamızın iyi bir sebepten dolayı dünyadan uzaklaştırdığı kötü bir canavarsan?"

"Öyle değil," diye itiraz ediyor Clara. "Louisa, öyle olmadığını hissedebiliyorum."

Elim hançerin serin, inci gibi kabzasına kapanıyor. "Ben o kadar emin değilim. Babamızın iyi bir dostu -bizi ve servetimizi emanet ettiği biri- neden tamamen zararsız yaratıkları köleleştirmek gibi kötü bir şey yapsın?"

"Fae'lerin tamamen zararsız olduğunu hiç söylemedim," diye cevaplıyor Fındıkkıran, bakışlarını tutarak. "Tam tersine. Ama Seelie türünden olanlar insanlardan daha yüksek fikirli, adil ve zekidir. Uzun ve bilgece yaşarız. Hata yaptığımızda, hatalarımızdan ders alır ve onları tekrarlamayız. Aynı şeyi kendi ırkınız için söyleyebilir misiniz?"

"Bütün insanlar aynı değildir." Elimde bıçakla ona doğru ilerliyorum. "Bizi küçümsüyorsun ama yine de babamızın sevgili arkadaşı yerine sana güvenmemizi istiyorsun. Bu ne küstahlık." Hafifçe gülüyorum, bedenimi gergin bir heyecan kaplıyor. Daha önce hiç böyle bir silah tutmamıştım ve bu kolumdan kalbime doğru bir güç heyecanı gönderiyor.

Fındıkkıran bu gece geçen seferkinden daha insani görünüyor - zümrüt yeşili gözleri daha az boyalı, daha akıcı - uzuvları daha az sert ve ağzı daha geniş, daha yumuşak. Kare, çıkık çenesi oturmuş ve sert bakışları karanlık bir ıstırapla mağrur bir cesareti harmanlıyor.

"Seni bununla kessem ne olur acaba?" Hançerin ucunu çenesinin altına sokup yukarı kaldırıyorum. "Kanar mıydı?"

"Louisa, neyin var senin?" Clara'nın nefesi kesilir. "Kes şunu. Bizi kandırdığını sanmıyorum."

"Sen de benim okuduğum hikâyeleri okumuşsun," diye çıkışıyorum ona. "Fae'ler doğaları gereği hilebazdır."

"Şimdi kim belli bir ırkın üyelerinin hepsinin aynı olduğunu varsayıyor?" der Fındıkkıran kuru bir sesle. Kılıç elinde sallanıyor, ama o

kaldırmıyor ya da beni onunla tehdit etmiyor.

Bıçağın boğazının oyulmuş çizgilerinden aşağı, yakasının kenarına kadar inmesine izin veriyorum. Malzeme artık boyalı değil, derisinden ayrılmış.

"Faerie'ye geçmene izin vereceğiz," diyorum. "Ama yalnız değil. Ben de seninle geliyorum. Söylediklerinin doğru olup olmadığını göreceğiz."

Clara'ya bakıyorum, itiraz etmesini bekliyorum. Ama gözleri beni şaşırtan bir arzuyla parlıyor.

O bir sanatçı, güzel ve harikulade olanın aşığı. Peri alemine bir göz atmak istemesi beni şaşırtmamalı. Hayatın pek çok alanında temkinli olsa da ara sıra benimle birlikte bir sıçrama yapıyor, tıpkı postacımızın bir gece yakışıklı kuzenini getirdiğinde olduğu gibi. Clara ve ben mutfağın arka penceresinden dışarı süzıldük ve çocuklarla birlikte bahçedeki kulübede iki saat geçirdik. Daha sonra bana bekâretini orada, karanlıkta, toprak saksıların ve tohum torbalarının arasında verdiğini söyledi.

Postacının kuzeniyle olan randevusu, cinsel açıdan hâlâ deneyimsiz olduğu için duyduğu memnuniyetsizliği aylarca dile getirdikten sonra gerçekleşti. O gece çocukluğunu geride bırakmak için dikkatli bir seçim yaptı.

Evet, isyan ettiği anlar oluyor ama onunki hesaplanmış bir pervasızlık ve her zaman bir nedeni var. Onun bu yönünü seviyorum. Ve bu konuda benimle kavga etmemesini seviyorum.

Ama Fındıkkıran'ın başka fikirleri vardır.

"Hayır," diyor sertçe. "Faerie'ye gelemezsin. Ben tahtta olmazsam tüm Seelie krallığı savaşa girebilir ya da çoktan Fare Kral ve ordularının eline düşmüş olabilir."

"Senin yerini başka biri alamaz mıydı? Mutlaka bir halefiyet sırası vardır," diyor Clara.

"Faerie'de durum insan krallıklarında olduğu gibi değil. Hükümdarlarımız yönettikleri diyara sihirli bir şekilde bağlıdır. Taht ve taç, eski hükümdar ölene ya da rolünü kendi isteğiyle bırakana kadar gücü devretmez. Ben ölmedim, bu yüzden gerçek bir halefiyet olamaz. Hayattaydım ama başka bir formda hapsolmuştum, bu yüzden haklarımı bir sonraki hükümdara devredemedim. Bu da tahtın boş durduğu, taca dokunulmadığı anlamına geliyor."

Zihnim bunun mantığıyla çalkalanıyor. "O zaman Fare Kral, sen ona teslim olmadıkça senin krallığını gerçekten fethedemez."

"Benim miras kalan gücümü alamaz, hayır. Ama önemli olan diğer her şekilde fethedebilir. O zaten bir Peri Kralı - kendi gücünü benim bölgeye yayabilir ve halkımı ve topraklarını yozlaştırmaya başlayabilir. Hemen geri dönmeliyim ve hacimli etekler giyen birkaç ölümlü kızın beni yavaşlatmasını istemiyorum."

Elinde Fae kılıcı, sert bacaklarının üzerinde sallanarak yanımdan geçiyor.

"Seni yavaşlatıyor, ha?" Alay ediyorum. "Kendi başına biraz yavaş görünüyorsun."

Peki ya kanımın etkisi geçtiğinde ve sen tekrar bir Fındıkkıran bebeğine dönüştüğünde? O zaman tahtını ve gücünü nasıl geri alacaksın?"

Yavaşça döner, yüzünde isteksiz bir korku vardır.

"Devam et," diyorum tatlı tatlı. "Yapabilirsin. Haklı olduğumu kabul et. Bize ihtiyacın var. Bizim yardımımız olmadan Sonsuzluk Göleti'ne ulaşamazsın."

"Bitmeyen Havuz," diye homurdanıyor. "Güzel. Bana eşlik edebilirsin. Ama sadece ben başka bir yardım bulana kadar. Sonra derhal kendi dünyanıza dönmelisiniz."

Haңcerin hâlâ elimde olduğunu hatırlayana kadar neredeyse ellerimi cırparak ciyaklıyorum. Kendi avucumu kesmekten kıl payı kurtuluyorum. Fındıkkıran Prens fark ediyor ve gözlerini deviriyor.

"Hadi gidelim." Koridorun karşısındaki çalışma odasına doğru yürüyor.

Onu takip etmeden önce, haңcerimle birlikte gelen kemeri ve kılıfı kapıp belime takıyorum. Sonra masalardan birinin altındaki yerden bir çanta alıyorum ve içine birkaç ilginç nesne atıyorum. Clara da bir çift oyma, kemik beyazı bıçağı yanına alıyor.

Sonra koridoru geçip çalışma odasına giriyoruz, Fındıkkıran dallardan oluşan halkanın önünde durmuş, ona bakıyor.

"Geçidin hareket ettiğini, her seferinde Faerie'de farklı bir yerde açıldığını söylemiştin," diyor Clara. "Ya biz Faerie'deyken hareket ederse? Bir sonraki açılacağı yeri nasıl bileceğiz ki geri dönebilelim?"

"Muhtemelen Drosselmeyer onu kendisi hareket ettiriyordur," diye cevap verir Fındıkkıran. "Yanında olup konumunu değiştirmese, muhtemelen siz dönene kadar aynı noktada aktif ve açık kalacaktır."

"Ama ya-"

"Dur, Clara." Ona hafifçe dirsek atıyorum. "Çok fazla soru soruyorsun. Hadi atlayalım ve neler olacağını görelim. Bu bir macera, tıpkı kızken hayalini kurduğumuz gibi."

Başını sallıyor, dudağını çiğniyor ve alnı kararlı bir endişeyle çatılıyor.

"Ne bekliyorsun?" Fındıkkıran'a soruyorum. "Bir şekilde aktive etmen mi gerekiyor?"

"Hayır, aktif," diye mırıldanıyor. "Hissedebiliyorum. Ama Faerie'nin hangi kısmına gireceğimizi kontrol etmenin bir yolunu bulmayı umuyordum. Basitçe geçebiliriz, ama nereye varacağımızdan emin olmadan bunu yapmakta tereddüt ediyorum. Derinliksiz bir bataklığa yuvarlanabilir ya da bir uçurumun kenarından aşağı düşebiliriz ya da-"

Uzakta bir yerde bir kapı çarpıyor. Sanırım merdivenin tepesindeki kapıydı ve hızla yaklaşan ayak sesleri duyduğumdan neredeyse eminim.

"Zamanımız kalmadı," diye tıslıyorum ve hem Clara'yı hem de Fındıkkıran'ı çemberin içinden iterek peşlerinden atlıyorum.

Tökezleyerek geçip gitsek ve hiçbir şey olmasa ne kadar komik olurdu - eğer aynı odada kalsaydık.

Ama biz bilmiyoruz.

Bir adım ve her şey değişir.

OceanofPDF.com

Renkler zihnimde patlıyor.

Parlak, canlı, ezici renkler, göz kamaştırıcı bir tufan.

Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Sadece dizlerimin üzerine çöktüğüm yerde durup bakabiliyorum.

"Yukarı," diyor bir ses. "İkiniz de kalkın. Drosselmeyer peşimizden gelecek, bizi bulacak. Kalkmak zorundasınız."

Yakınımda bir yerde Louisa hızlı ve çılgınca nefes alıp veriyor. Acı çekiyor, tehlikede ya da belki de kendinden geçmiş durumda.

Gözlerim olabildiğince açık, muhteşem güzelliği kavramaya, şekilleri, renkleri anlamlandırmaya çalışıyorum.

Gövdeler, uzun ve altın rengi, ama aynı zamanda kıvrak ve lavanta rengi. Ağaçlar, ama bizim dünyamızda hiçbir ağacın yapamayacağı şekilde kemerler, sivri pencereler ve uzun sütunlar halinde birlikte büyüyorlar. Mavimsi lavanta rengi bir sis uzakları bulanıklaştırıyor, loş pembe ateş böcekleri gibi yumuşak pembe lekelerle vurgulanıyor.

Ve ametist ve topazdan oluşan zemin parçaları, yarı saydam kehribar çakılları, fildişi beyazı kökler hepsinin arasından kıvrılıyor, birleşiyor, dallanıyor, ayrılıyor ve tekrar birleşiyor.

Bazı ağaçlarda delikler var; bu delikler kan portakalının meyveli iç kısmı gibi etli, parlak hücrelerle dolu ve bu hücreler küçük gök mavisi kristallerle süslenmiş ya da mor damarlarla örülmüş.

Anlam veremiyorum. Anlamıyorum ama yine de ona tapmak istiyorum. Hepsi.

"Seni uyarmalıydım." Yine Fındıkkıran, uzanıp omzumu kavırıyor. Sertçe sıkıyor ve acı hoş karşılanıyor - açıklayıcı oluyor. "Peri'nin ilk görüntüsü bazı insanların zihnini çökertebilir. Bu genellikle geçicidir."

"Genellikle mi?" Louisa'nın sesi gülme paniğiyle tizleşiyor. "Evet, bizi uyarmalıydın."

"Sana gelmemeni söylemiştim. Ama bana neden eşlik etmeniz gerektiğine dair mükemmel bir argüman sundunuz. İkiniz de gözlerinizi kapatın."

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum ama başarıyorum. Gözlerim kapalıyken hâlâ Fae dünyasının puslu bir yankısını görebiliyorum ama her şeyi tüketmiyor. Nefes alabiliyorum. Düşünebiliyorum.

Koku renkli karanlığa doğru sürüklenir - narin çiçekler, meyvemsi zenginlik -Ve sonra daha önce kokladığım her şeyin ötesinde bir tatlılık; belli belirsiz, uzak ve baştan çıkarıcı. Ağaçların arasında dolanan bir esintinin yumuşaklığını hissediyorum, yanaklarımın üzerinde geziniyor. Sesler de duyabiliyorum; tanımadığım kuşların ötüşü, tepemde bir yerlerde yeşilliklerin hışırtısı.

Fındıkkıran onu gözlerini kapatması için ikna etmeye çalışırken Louisa'nın sesini daha yüksek duyabiliyorum.

"Yapmayacağım," diyor Louisa meydan okurcasına. "Düşündüğünden daha güçlüyüm. Bununla başa çıkabilirim. Yapabilirim-oh tanrım-" Hâlâ nefes nefese, her zamankinden daha hızlı.

"Sus artık." Fındıkkıran'ın parmakları omzumdan ayrılıyor ve sesi kız kardeşime doğru uzaklaşıyor. "Gözlerini kapat. İşte, elimi tut. Burada yalnız olmayacaksın. Sana rehberlik edeceğim. Nefes alışını yavaşlatmaya çalış, ölümlü."

"Bana ölümlü deme," diye nefes nefese kalıyor Louisa.

"Louisa, o zaman." Sesi, adının üzerine örtülmüş kadife bir perde gibi. Bu bana koridorda adımlarımı nasıl söylediğini hatırlatıyor; o zaman sesi sadece nazik ve dostçaydı. Bu kez sesinde bir zenginlik, mor bir derinlik var.

Louisa nefes verir ve solunumu yavaşlar.

"Aferin kızıma," der Prens. "Elimi tutmaya devam et Louisa. Ben de senin elini tutacağım, Clara. İşte böyle. Siz ikiniz lanetli bacaklarımın üzerinde yürümeme yardım edin, ben de size rehberlik edeyim."

Yavaşça ilerlemeye başlıyoruz. Ayakkabılarım alçak topuklu, neyse ki, ama yine de böyle bir zeminde yürümek zor - kalın taşlar ve iç içe geçmiş kökler. Birkaç kez neredeyse bileğimi çeviriyordum.

"Çabuk ol. Olabildiğince çabuk." Fındıkkıran'ın sesi endişeyle gerilmişti. "Avcı yakında geçitten geçtiğimizi anlayacaktır. Bizden önce peşimize düşecek-"

"Clara! Louisa!" Arkamızdan emredici bir bağırış. "Onunla gitme. Görüldüğü gibi biri değil. Kim olduklarını, ne yaptıklarını bilmiyorsun. _"

"Gözlerini aç," der Fındıkkıran. "Kaçmalısınız!"

Onları açıyorum, sadece birazcık. Önümde ne olduğunu görmeme yetecek kadar. Ama kalbim çarpıyor çünkü koruyucumuz Louisa'nın silah odasında bahsettiği şüpheleri dile getirdi.

Şimdi koşuyoruz, elimizden geldiğince, topallayarak ve zıplayarak portaldan uzaklaşıyoruz. Geriye doğru bir bakış atıyorum ve Vaftiz Baba Drosselmeyer'i görüyorum. Bir şey kaldırıyor -bir tür saatli yaylı tüfek- ve Fındıkkıran'a doğrultuyor.

"Yere yat!" Çılgık atıyorum, kendimi yere atıyorum ve Fındıkkıran'ı da yanımda sürüklüyorum. Füze tam başının üzerinden geçerek şapkasını yamulttu.

"Durun!" diye bağırır Drosselmeyer. "Durun, sizi aptal kızlar! Her şeyi mahvedeceksiniz!"

Bir an önce geri dönmeyi düşünebilirdim, en azından konuşmak için. Ama "aptal kız" diye çağrılmak ve birinin bana bu kadar yakın ateş etmesi hoşuma gitmiyor.

Louisa da aynı şeyi düşünüyor olmalı; yine ayağa kalkmış, Fındıkkıran'ı ayağa kaldırmama yardım ediyor. "Daha hızlı!" diye bağırıyor, ama başını kaldırıp baktığını görüyorum, gözleri kocaman ve ben de bakıyorum. Faerie'nin ihtişamını tekrar içeri alıyorum.

İşıltısı baş döndürücü. Koşmaya çalışıyorum ama tek yapmak istediğim hareketsiz durup sayısız dokuyu, rengârenk gölgeleri ve şaşırtıcı desenleri özümsemek. Her şey acı verici derecede keskin, acı verici derecede detaylı.

Fındıkkıran'ın kafası ile Louisa'nın kafası arasından bir ok daha geçiyor. Drosselmeyer'in küfürler savurduğunu duyuyorum belli belirsiz, ya da belki başka bir dilde kelimeler. Bir büyü'nün sözcükleri.

"Gözlerini kapat," diye yalvarıyor Fındıkkıran. Sözleri beynime damlayan pekmez gibi yavaşça kaydediliyor.

Sanırım itaat etmeliyim.

Ama ben bunu yapamadan, ağaçların lavanta ve altın rengi gövdeleri arasından koyu renk cüppeli sekiz uzun figür belirliyor.

Onları görmek ürkütücü olduğu kadar uyumsuz da. Diğer her şeyin aksine o kadar acımasızca iğrençler ki zihnim bir anda dengeye geliyor.

Fındıkkıran gibi uzun ve incedirler. Ama uzun siyah cüppeler, bilinmeyen bir metalden yapılmış çivili zırhlar ve kaba kürkten yakalar giyerler. Bazıları kılıç, bazıları dikenli görünümlü sopalar taşır. Ama hepsinin ortak noktası, avuç içlerimi terleten ve omurgamı dehşetle ürperten şey, her birinin kafasında kocaman beyaz bir sıçan olması. Boncuk gibi siyah gözleri kötülükle parılıyor ve her sıçanın kafasında sıra sıra tırtıklı siyah dişlerle süslü geniş bir gülümseme var. Etraflarında dünyanın rengini matlaştıran ve havayı kirleten kirli gölgelerden oluşan bir miasma oluşuyor gibi görünüyor.

Çığlık atıyorum.

"Siktir," diye fısıldar Fındıkkıran.

Louisa hançerini çekiyor, Prens'i tehdit etmek için kullandığı hançeri. Kendini destekliyor, bacaklarını ayırıyor.

Çılgınca onun örneğini takip ederek kemik bıçaklarımı küçük kılıflarından çıkarıyorum. Çalışma odasına girmeden önce onları belime bağladığımda aşırı büyük ve hantal görünüyorlardı. Şimdi ellerimde çok küçük görünüyorlar. Beni, kız kardeşimi ya da bir başkasını korumak için çok küçükler.

Fındıkkıran garip, tahta bir sarsıntıyla kılıcını da çeker.

Fare kafalı askerler bize yaklaşıyor, kendi kılıçlarını ve sopalarını sallıyorlar.

Omzumun üzerinden, Vaftiz Baba Drosselmeyer'in dehşet içinde durduğu ve yaklaşmakta olan canavarlara baktığı yere bakıyorum.

"Bize yardım edin!" Çığlık atıyorum.

Arbaletini kavırıyor. İleri doğru bir adım atıyor.

Fareler beklenti içinde hırlıyor, gırtlaktan gelen, doğaüstü bir tıslama.

Drosselmeyer döner ve örme dallardan oluşan halkanın içinden geri döner. Ortadan kaybolur.

Ve bir saniye sonra, portal da kapanıyor.

Kapattı ya da bir yere taşıdı.

Her ne yaptıysa, geri çekilme şansımız yok demek. Geri dönüş yok.

"Arkamda kal," der Fındıkkıran nefes nefese. "Seni koruyacağım."

"Yapamazsın, aptal," diye tersliyor Louisa. "O kılıcı zar zor idare edebiliyorsun." Bana ateşli bir bakış fırlattı. "Clara, ben çantada ne olduğuna bakarken sen de onları bir süre oyalamasına yardım et."

"Onları uzak tutmak mı?" Sesim tizleşiyor ve fare kafalı canavarlar kıs kıs gülüyor. Aceleleri varmış gibi görünmüyor - korkumuzun tadını çıkararak yavaşça bize doğru ilerlemeye devam ediyorlar. Üç gruba ayrıldılar. İkisi önden ilerlerken, üçü solda, üçü de sağda daire çiziyor. Her taraftan üzerimize gelmeyi planlıyorlar, böylece kaçamayız.

"Bunların ne olduğunu bilmiyorum," diyor Louisa neşeyle. "Ama zarar veremezler."

Çıkıntılı bir topu tutuyor ve başparmağıyla topun yan tarafındaki düğmeye basıyor. Top gittikçe daha yüksek sesle uğuldamaya başlar.

"At onu!" Bağırıyorum.

Louisa topu karşıdan gelen iki fareye doğru fırlatır. Biri topu yakalar, alaycı bir homurtu çıkarır ve arkalarından fırlatmaya başlar.

Top havada patlıyor, sıcak ateş ve metal parçalarından oluşan sarsıcı bir patlama. Üçümüz de yere düşüyoruz ve Louisa kendini Fındıkkıran'ın üstüne atıyor. Neden olduğundan emin değilim, ta ki sıcak bir metal parçası parlayan bir tıslamayla yanıma düşene kadar.

Demir. Bu özellikle Fae'lere zarar vermek için tasarlanmış bir bombaydı.

Önümüzdeki iki sıçan dağılmış, dumanı tüten parçalara dönüştü. Yanık et kokusu havaya yükseliyor. Sıçanlardan birinin kafası sadece kısmen yok edilmişti ve yanmış beyaz kürkünün altında bir yüz görüyorum - bir sıçan değil, başka bir şey. İnsan değil, ama kötücül, güzel bir Fae. Gözü açık, yarı gözbebeği boş bir şekilde kaynayan dumana sabitlenmiş.

Fındıkkıran ayağa kalkar ve Louisa'ya bakar. Ama geri kalan altı asker öfke çılgınlıklarıyla üzerimize saldırıyor.

"O şeylerden bir tane daha at!" Kız kardeşime bağırıyorum.

"Bir tane daha var," diye bağırıyor. "Silah odasında sadece iki tane vardı!"

"Şimdi!" Çılgılık atıyorum.

İkinci bombayı ele geçiriyor, düğmeye basıyor ve solumuzdaki üç kişilik gruba doğru fırlatıyor. Ama onlar bize diğer ikisinden çok daha yakın.

"Koşun!" diye bağırıyor Fındıkkıran ve ikimizi de sağımızdaki üç fareye doğru itiyor. Bomba patladığında neredeyse onların kollarına koşuyorduk.

arkamızda patlıyor.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Şok dalgası beni ileri doğru savuruyor ve taşlarla kaplı, köklerle kaplı zemine çakılıyorum. Vücudumdaki her kas ve kemik çarpmanın etkisiyle çığlık atıyor. Bir mucize eseri kaburgam kırılmamış olsa bile günlerce moraracak.

Hançerimi kaybettim. Umutsuzca aramaya koyuluyorum, ta ki parmaklarım çivili siyah bir çizmeye değene kadar. Kokuşmuş kokusu ve siyah cübbesinin etekleri bana onun bir fare asker olduğunu söylüyor. Tam üzerimde duruyordu.

Yukarı bakıyorum.

Sırıtarak dikenli sopasını kaldırıyor.

Gümüş metal üzerinde bir ışık pırıltısı ve Fındıkkıran'ın meçninin ince bıçağı farenin bacağına kayarak onu delip geçiyor.

Öfkelenen yaratık ciyaklar ve sopayı ona doğru savurur. Sopa kolundan sekerek birkaç kıymık koparıyor.

O darbelerden daha fazla alırsa, kolu kopabilir. Ve lanet ortadan kalktığında bunun gerçek bedeni için ne anlama geleceğini bilmiyorum.

Parmaklarım hançerin kabzasına kapanıyor ve ayağa fırlıyorum. Clara çoktan ayağa kalkmış ve farelerden biriyle dövüşmeye başlamıştı - eğer bir ölüm perisi gibi çığlık atmak ve bıçaklarıyla çılgınca kesmek dövüşmek olarak adlandırılabilirse. Şimdilik işe yarıyor gibi görünüyor. Sıçan mesafesini koruyarak onun etrafında temkinli bir şekilde dönüyor.

Diğer iki sıçan Fındıkkıran'a ve bana yaklaştı.

"Ayağa kalk." Fındıkkıran'ın kaburgalarını tekmeliyorum. "Cılız bir ölümlünün yanında savaşma zamanı, ey büyük ve güçlü prens."

İnliyor, dizlerinin üzerine çökerken eklemli uzuvları gıcırıyor. Sonra bana doğru eğiliyor ve bir elini omzuma sıkıştırarak kendini yukarı çekmek için beni kullanıyor.

"Gerçek bedenime sahip olmak için her şeyimi verirdim," diye homurdanıyor.

"Şu anda senin gerçek bedenine sahip olmak beni de mutlu ederdi," diyorum. "Öyle bir şansımız yok. Bize verilenle yetinmek zorundayız. Sırt sırta vermek en iyi yol sanırım."

Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve yerine geçiyor. "Aynen öyle. Bu ikisini alalım, sonra da kız kardeşine yardım ederiz."

Clara şimdi ağaçların etrafından dolanıyor, gövdeleri üçüncü fare askerle arasında tutuyor. Çok hızlı. Birkaç dakikaya bir şeyi kalmaz.

Sıçanlardan biri bana saldırıyor ve ben de bağırarak ona saldırıyorum. Kıs kıs gülüyor ve kılıcını savuruyor, neredeyse zamanında engelleyemediğim bir darbe. Üzerime daha fazla darbe yağdırıyor, ta ki her hareketimin yaklaşan bıçağı doğru bir şekilde saptırması gereken ya da öleceğim umutsuz bir dansa yakalanana kadar.

Beynimin en yeni parlak şeye odaklanma eğilimi burada benim avantajıma çalışıyor. Dikkatim fare askerinin kılıcıyla birlikte ileri, geri ve yan yana dans ediyor, gelen her darbeye tam zamanında atlayarak onu engelliyorum.

Korktuğum zaman konuşurum. Nedense bu bana yardımcı oluyor. "Hâlâ hayatta mısınız, Asilzadeler?" Omzumun üzerinden atıyorum.

"Zar zor," diye yanıtlıyor. "Bombarın demir parçaları - sen korudun Ben."

"Bir şey değil."

"Ben de benden hoşlanmadığımı sanıyordum."

"Seviyorum. Hislerimin karşılıklı olduğuna eminim."

"Kesinlikle. Duck!"

İkimiz de eğildik, bir sıçan bıçağının darbesinden kıl payı kurtulduk. Bıçağı engelliyorum.

Bir sonraki darbeyi hançerimle vuracağım. Neyse ki uzunca bir bıçak, daha çok kısa bir kılıç gibi, Clara'nın seçtiği küçük bıçaklar gibi değil. Yine de boğazımın kesilmesine ya da kolumun açılmasına bir nefes uzaklıktayım. Bu kadar yorucu işlere alışık olmadığım için kaslarım ağrımaya başlıyor.

"Vaftiz babamın sana güvenilmeyeceğine dair uyarısını duydun," diyorum. "Göründüğün gibi değilsin."

"Göründüğüm gibi değil miyim? Hayır, aslında genelde tahta bir bebek değilimdir." Sendeledi, bir an sırtıma çarptı, ben de destek olmaya çalıştım.

Rakibimin kılıcını tutarken onu yukarı kaldırıyorum. Sıçan eğilip kılıcını benimkine sürüyor.

"Pes et, ölümlü." Fare askerin sesi keskin siyah dişlerinin arasından çıkıyor. "Bana boyun eğ, seni öldürmeden önce sikeceğime söz veriyorum."

"Bu nasıl bir pazarlık?" Nefes nefese kaldım. "Her türden insanla yattım -seçici değilim- ama iğrenç bir sıçan piçinde sınırı çizerim."

"Sana merhamet çığlıkları attıracağım." Sıçan dişlerini gıcırdatarak hançerime baskı uygulamaya devam ediyor.

Onu daha fazla tutamıyorum. Kabzayı iki elimle kavradım ama kollarım titriyor.

Fare asker diğer eliyle bileğimi yakalıyor ve büküyor. Ani acı patlamasıyla çığlık atıyorum, parmaklarım hançerin kabzasından ayrılıyor ve düşmesine izin veriyorum.

Fare boğazımı sıkıyor. Parmakları eldivenli, derimsi, inatçı - yavaşça nefes yolumu sıkıştırıyor. İnsanlık dışı derecede güçlü ve bunca zamandır kendini tuttuğunu fark ediyorum. Benimle oynuyordu.

Beni boynumdan tutup yere çarptı.

Parti elbisem çoktan mahvolmuş, yırtılmış ve yanmış. Fare eteklerimi yakalıyor ama suratına bir tekme atıp ters dönüyorum ve karnımın üzerinde sürünerek uzaklaşıyorum.

Bir hata, çünkü yüzüstü yatarken kendimi savunamıyorum. Ağırlığı üzerime çöküyor.

Hiçbir şeyim kalmadı. Hançer yok, silah çantası yok, arkamda Fındıkkıran Prensi yok. Sadece kendim varım.

Öfkemi haykırarak dönüyorum, onu sırtımdan atmaya çalışıyorum ama fare yüzüme bir darbe indiriyor. Acı, elmacık kemiğime ve çeneme doğru patlıyor. Kollarım gevşedi; hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim.

Elbisemi karıştırıyor, bacaklarımdan yukarı itiyor.

Sonra hışırdayan etekler ve vahşi bir öfke fırtınası sıçana çarpıyor ve onun üzerimden yuvarlandığını hissediyorum.

"Uzak dur ondan!" diye bağırır Clara.

Hayatım boyunca kız kardeşimin bu ses tonunu kullandığını hiç duymadım, birçok kavgamızdan birinde bile.

Tekrarlanan, gıcırdayan bir törpü var - sanırım ete saplanan bir bıçak, tekrar tekrar.

Sersemlemiş bir halde, morarmış yüzümü tutarak doğrulmayı başardım.

Clara, benim temkinli, ağırbaşlı Clara'm - benim sessiz, sanatçı kız kardeşim - bir bıçağı farenin vücuduna tekrar tekrar saplıyor. Gözyaşları yanaklarında parıldıyor ve saçları tamamen dökülmüş.

Sürünerek yanına gittim ve omzuna dokundum. "O öldü, Clara. Durabilirsin."

Bıçağını çıkarıyor. Bir kenara fırlattı. Sonra bana döndü ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak omzuma yığıldı.

Sırtını sıvazlayarak soluma bakıyorum, Fındıkkıran az önce rakibini göğsünden vurmaya başarmış. Biraz ötede, üçüncü fare hırlıyor, eli Clara'nın diğer bıçağıyla bir ağaca sabitlenmiş. Fındıkkıran yorgun adımlarla yaklaşıyor ve onu da kalbinden bıçaklıyor.

Güzel orman, Clara'nın kesik kesik solukları ve kuş sesleri dışında sessizdir.

Fındıkkıran bize doğru topallayarak geliyor, kılıcından kan damlıyor. "Odaklanmış büyüye değil de aura büyüüne sahip oldukları için şanslıydık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Unseelie büyülerini havayı bozmak ve toprağı kirletmek için aura formunda kullanıyorlardı. Eğer odaklanmış bir şekilde kullansalardı, bizi çok daha çabuk alt ederlerdi. Büyülerime hâlâ erişemiyorum ve hançerler de büyülere karşı işe yaramıyor."

"Seninle gelmeye karar verdiğimiz için de şanslısın," diyorum ona. "Aksi takdirde ölmüş olurdun."

"Evet, büyük ihtimalle kafam Fare Kral'a doğru yola çıkacaktı. Sen iyi misin? Yüzün-" Sertçe eğilip morarmış yanağıma doğru uzanıyor.

Geri çekiliyorum. "İyi olacağım."

"O asker... yani, sana daha önce ulaşmalıydım. Deniyordum..." Acı çekmiş görünüyor. "Ona izin vermezdim-"

"Sorun değil. Önce Clara bana ulaştı."

Kız kardeşim gözlerini silerek geri çekiliyor. "*Seni* rahatlatıyor olmalıydım Louisa. Özür dilerim. Şimdi iyiyim."

Gözyaşları için özür dilemeye alışkın. Ben de öyle. Babamız ağlamaktan nefret ederdi, gözyaşlarının bir kadının erkekleri manipüle etmek için kullandığı bir araç olduğunu söylerdi. Clara ve ben gözyaşlarımızı sadece gizlice dökmemiz gerektiğini uzun zaman önce öğrendik.

"Özür dileme," diyorum ona. "Babam sana kızmak için burada değil."

"Hayır. O burada değil. Vaftiz babamız, koruyucumuz bizi terk etti." Bana bakıyor, kirpikleri hâlâ ıslak. "Drosselmeyer bizi ölüme terk etti."

Başımı salladım. "O korkak bir pislik."

"Louisa, artık geri dönemeyiz. Geçit gitti ve Drosselmeyer -Fındıkkıran'ın kaçmasına yardım ettiğimiz için bize ne yapacağını kim bilebilir? Ve bu da demek oluyor ki biz- biz sıkıştık-"

"Yapma," diyorum çılgınca, kolunu tutarak. "Sakın söyleme. Henüz değil. Sadece bir sonraki adımı düşünmeliyiz, daha ilerisini değil."

Geçidin yok olmasının, koruyucumuzla aramızdaki köprüyü yakmış olmamızın ne anlama geldiğini düşünmeye dayanamıyorum. Henüz bu gerçeğe yüzleşmem.

Ayağa kalkıyorum ve Clara'nın da kalkmasına yardım ediyorum.

"Sanırım Unseelie'nin sizin diyarınızı ele geçirdiğini rahatlıkla varsayabiliriz," diyorum Fındıkkıran'a. "Onlar Unseelie Fae'lerdi, değil mi?"

"Fare Kral'ın hizmetkârları." Bana kederli bir şekilde başını sallıyor. "Korktuğum gibi oldu. Ve o sekiz kişi sadece bir keşif ekibiydi. Daha fazlası olacak, çok daha fazlası. Burada kalamayız ve böyle bir grupla tek başımıza savaşamayız. Yardıma ihtiyacımız var."

"Elbette hizmetkârlarınız, askerleriniz, müttefikleriniz vardır?" diye soruyor Clara.

"Askerlerim ölmüş, hapsedilmiş ya da bu krallığın son kalelerini savunuyor olacaklar," diyor Fındıkkıran. "Ve hizmetkârlarımın hepsi kraliyet şehrindeydi. Müttefiklere gelince, eğer krallığın hangi bölgesinde olduğumuz konusunda yanılmıyorsam, yakınlarda bize yardım edebilecek birileri olabilir."

"Bir arkadaşın mı?" diye sorar Clara.

Fındıkkıran hasarlı kolunu inceliyor, sonra eklemi çalıştırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hayır, ona arkadaş demezdim, durum bundan çok daha kötü. O aileden biri."

İçimde bir canlıyı öldürmek olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama fare askerin elbiseme sıçrayan siyah kanı aksini söylüyor.

Ve onu sadece öldürmedim. Onu parçaladım. Onu kaç kere bıçakladığımdan bile emin değilim.

Geride, Fındıkkıran ve Louisa'nın arkasında durup olanlarla başa çıkmaya çalışıyorum. Ellerim ve bacaklarım biraz titriyor ama içimde, yaptığım şey düşünüldüğünde, olmam gerekenden daha sakin hissediyorum. Sanki göğsümün çukurundaki zehirli bir düğüm çözülmüş gibi.

Sanırım uzun zamandır öldüresiye öfkeliymişim de haberim yokmuş. Dövüşme ve öldürme konusunda tahmin ettiğimden daha iyi olduğum kesin. Bu beni korkutmalı, ama böyle bir yerde avantaj olabilir.

Tabii bu dövüş sadece acemi şansı değilse ve bir dahaki sefere fena halde başarısız olup ölmezsem.

Ölmek için fena bir yer değil.

Artık farelerin karanlık ve iğrenç etkisinin ötesine geçtiğimize göre, Faerie'nin akıllara durgunluk veren güzelliği tekrar zihnime doluyor ama bu kez ışıltısı ve dayanılmaz keskinlikteki detayları o kadar da bunaltıcı değil. Büyülenmiş ve hayrete düşmüş durumdayım ama üstesinden gelemiyorum. Başım dönmeye başlarsa, elbisemdeki koyu renkli kana bakıyorum ve bıçağımla elini bir ağaca sabitlediğimde ilk farenin nasıl çılglık attığını düşünüyorum.

Mücevherli orman kuşğını geçtik ve etrafımızdaki manzara değışti. Sayısız doğal kemer oluşturan yeşil renkli ağaç gövdelerinden oluşan gerçek bir katedralin içinden bükülmüş kökler ve eğri büğrü taşlardan oluşan basamakları tırmanıyoruz. Güneş ışığı zümrüt sarısı yaprakların arasından süzülerek ormanın içini berrak altın rengiyle yıkıyor.

Tırmanmaktan uyluk kaslarım ağrıyor ve yan tarafımda bir sızı var. Her yerimde çürükler var ve Louisa'nın da olduğundan eminim - biz ilerlerken o da topallıyor.

Sonunda güneş ışığıyla yıkanmış bir çıkıntıya çıkıyoruz. "Bizim dünyamızdaki güneşin aynısı gibi görünüyor," diyorum.

"Öyle," diye yanıtlar Fındıkkıran. "Ölümlüler dünyası ve Fae alemi aynı madalyonun iki yüzü gibidir. Artık fazla uzağa gitmemize gerek yok; bu sırtın hemen altındaki vadi kuzenimin yaşadığı yer. Biraz götün tekidir ama aynı zamanda güçlü bir savaşçı ve büyü ustasıdır. Dolaşmayı sever, bu yüzden onu bulmamız biraz zaman alabilir."

Bir ağaca yaslanmış, nefesi kesik kesik. Hayal mi görüyorum yoksa uzuvları sertleşiyor gibi mi görünüyor?

"Yine oluyor, değil mi?" Diyorum. "Fındıkkıran formuna geri dönüyorsun."

"Louisa'nın kanının etkisi burada, benim ülkemde biraz daha uzun sürdü," diye homurdandı. "Ama korkarım sonunda etkisi geçti."

Louisa silah çantasını bırakır, hançerini kınından çıkarır ve kolunu kesip kumaşı yırtarak ön kolunu ortaya çıkarır. Kolunun üst kısmını sık bir şekilde keser, iki parmağını kana batırır ve birazını Fındıkkıran'ın göğsüne sürer.

"Bana daha önce cevap vermedin," diyor. "Ya kanımı içersen? İçsel bir uygulama yüzeysel olandan daha fazla yardımcı olur mu?"

"Emin değilim."

"İşte." Kanayan kolunu adamın ağzına doğru tutuyor. "İç."

Adam kadından daha uzun, ama ağaca yaslandığı için neredeyse göz göze geliyorlar. Keşke onları böyle resmedebilseydim - sert uzuvları, kırmızı üniforması ve yakışıklı, sert profiliyle Fae prensi. Kız kardeşime bakarken alt çenesi hafifçe açık duruyor.

Gül rengi elbisesi kirli ve yırtık, kolundan kan damlıyor, diğer elinde buz mavisi bir hançer var. Sanki

Bana göre, saçlarını yerinde tutan tokaların neredeyse tamamı dökülmüş ve saçları sırtından aşağıya, güneş gibi parlak altın renginde dökülüyor.

Onların ötesinde sarı gün batımı gökyüzü ve Faerie'nin renkli manzarası var - şelalelerle örtülü uzun kayalıklar, dar köprülerle birbirine bağlanan ince tepeler, rengârenk ormanlar ve sayısız gümüş akarsudan oluşan bir vahşi doğa.

"İç," diyor Louisa. "Tabii benim kirli ölümlü kanım seni rahatsız etmiyorsa." "Sadece Unseelie kan tüketir." Prens yüzünü başka yöne çevirir. "Ama bu size yardımcı olabilir, değil mi? O sıçanlardan daha çok olduğunu söylemiştin-

Orada bir şeyler var. Eğer bize saldırırlarsa, sana mümkün olan en iyi şekilde ihtiyacımız olacak." "Gerçek formumda, her zamanki güçlerimle, her şeyi yerle bir ederdim.

sekiz dakika içinde," diyor çenesini kaldırarak.

"Evet, evet. Belki de 'gerçek formunuzu' çok fazla abartmamalısınız, Ekselansları," diyor Louisa kuru bir sesle. "Yoksa sonunda gördüğümüzde hayal kırıklığına uğrayabiliriz. Şimdi iç."

Kolunu daha yukarı kaldırıyor. Adam isteksizce yüzünü öne eğerek ağzını kadının kanayan etine değdiriyor.

İçiyor. Ve ona bakıyor... ve aniden kendimi hassas bir şekilde mahrem bir anı gözlemliyormuş gibi hissediyorum.

"Aşağıda bir dere görüyorum ve susuzluktan kavruluyorum. Gidip biraz su içeceğim," diyorum.

Ne Louisa ne de Fındıkkıran cevap veriyor, ben de çalıların arasından zar zor görünen bir izi takip ederek tepeden aşağı iniyorum. Dik bir yokuş ve yarı yolda kontrolsüzce kaymaya başlıyorum. Eteklerim keskin ve kırık bir dala takılarak tehlikeli kayışımı durduruyor ama sonra korkunç bir yırtılma sesiyle elbisemin yarısı yırtılıyor ve yamaçtan aşağı inmeye devam ederek dipteki dikenli çalıların arasına yuvarlanıyorum.

Öfkeyle dik durmaya çalışıyorum ve bu sırada elbisemin kumaşından daha fazla parça koparıyorum. Ayakkabılarım tamir edilemeyecek kadar yıpranmış, çoraplarım parçalanmış, eteğimin ve kombinezonumun kalıntıları üst baldırlarımı zar zor örtüyor. Kısa kabarık kollarımın ötesinde, kollarım çürükler ve çiziklerle kaplı. Louisa'nın yaptığı gibi akşam yemeğinde uzun kollu bir elbise giymeliydim. Elbisenin düşük yakası sayesinde göğüslerimin üst kısımlarında bile çizikler var.

Eğer babam beni şimdi çöp kutusundan çıkarılmış sahipsiz bir oyuncak bebek gibi görseydi, küplere binerdi. Etrafımdaki Fae güzelliğiyle korkunç bir tezat oluşturuyor olmalıyım.

Dereye ulaşana kadar çalılıklar arasında mücadele ediyorum. Köpüklü suları yeterince normal görünüyor - temiz ve berrak. İki avuç dolusu sıvı alıp bir yudum içiyorum.

Çok tatlı. Gerçekten ve gerçekten tatlı, sanki biri kaynağın kaynağına şeker serpmiş gibi. Tekrar içiyorum, daha derinden.

Lezzetli. Bu suyu sonsuza kadar iebileceğime inanıyorum.

Bir ağacın gölgesinden gelen gırtlaktan bir ses dikkatimi çekiyor. İrkilerek geri çekiliyorum, ellerim belimdeki bıçakları buluyor.

Söz konusu ağaç tam karşımdaki derede. Bir tür söğüt, ama devasa - boyumun üç katı, kağıt mavisi yaprakları ve küçük pembe ve mor meyveler taşıyan uzun sürüklenen kolları var.

Dalların altındaki glgelikten bir figür beliriyor. Bu başka bir fare; bu kez bir asker değil, zayıf, düzgün ve erkek formunda da değil. Bu seferki ayıya benzeyen, iri yarı bir canavar; arka pençeleri üzerinde yükseldiğinde daha da ürkütücü oluyor. Aramızda dere akıyor, ama bu şey saldırmaya karar verirse pek de bir engel oluşturmuyor. Ki bunu yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyor.

Nefes alıyorum, çığlık atmayı planlıyorum.

Sıçan-ayı suyun üzerinden hamle yaptı ve beni devirdi. Omurgam yere çarpıyor ve ciğەرlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Canavar üzerimde paytak paytak yürüyor, ağır cüssesini bedenime yerleştiriyor, kıllı, sızıntılı burnuyla yüzümü kokluyor. Ağzı açık, zehirli sıcak nefesini boynuma doğru savuruyor.

Nefes alamıyorum.

Ağır ve kıllı bir şey bacağıma dolanmış, kuyruğı.

Yüzümü yana çevirip çaresiz bir nefes çekiyorum. Vücudum hemen isyan ediyor ve ğryorum.

Farenin dudakları geriye doğru kırışarak dar sarı dişlerini ortaya çıkarır.

Yumuşak bir vızıltı. Bir şey havayı yarıyor ve jelatinimsi bir gümbürtüyle farenin gözüne batıyor.

Yaratığın acı dolu feryadı arasında kaybolan küçük, boğuk bir çığlık atıyorum. Geri çekiliyor, geriye doğru hareket ediyor, benden kısmen uzaklaşıyor. Gözünden çıkan şey kırmızı ve beyaz çizgili, nane şekeri çubuğuna benziyor ama bir ok kadar keskin olduğı belli.

Farenin gözünden koyu bir sıvı akıyor ama canavar bana olan ilgisinden tamamen vazgeçmiş gibi görünmüyor. nce göğsümü, sonra karnımı koklamak için duraklıyor ve sonra bacaklarımın arasındaki boşluğaa doğru burnunu çekiyor.

Bıçaklarıma uzanıyorum, ama daha birini çekmeden bir başka çizgili ok havada süzülüyor. Bu sefer farenin titreyen burnunu delip geçiyor.

Fare acı dolu bir çığlık atarak üzerimden tamamen sıyrılıyor, sonra arka ayakları üzerinde doğruluyor ve sanki saldırının kaynağını arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Bıçaklarımı çekerek dik oturuyorum ve ikisini de canavarın karnına saplıyorum. Kıllar o kadar kaba ve kalın ki, sınırlı gücümle onları çok fazla içeri sokamıyorum.

Yaratık kükrüyor, ben geriye doğru debelenirken keskin pençelerle çevrili bir pençesini kaldırıyor. Ağır pençe bana doğru savruluyor, her bir pençesi bıçağım kadar uzun -beni parçalayacak-

Canavarla aramdan bir gökkuşağı bulanıklığı geçti. Tül gibi mavi kanatlar, neredeyse gözden daha hızlı hareket ediyor. İnce, zarif bir figür, hafif bir kahkaha damlası.

Bir peri. Ve lanetli bir peri ya da bir Unseelie değil - bu gerçek haliyle bir Fae. *Onun* gerçek hali, çünkü havada dalgalanan kahkaha genç ve erkek. Bu ukala, erkeksi kahkahanın sesi, dehşetime rağmen vücudumda minik, yaramaz heyecanlar yaratıyor.

Peri, keskin nane çubuğunu farenin burnundan çekip çıkarıyor ve bir pençeden gelen beceriksiz bir darbeden kaçarak burnunun yanından vızıldayarak geçiyor. Çizgili dartı canavarın diğer gözüne saplıyor, havada bir takla atıyor ve bana doğru uçuyor, bu sırada fare-canavar dartları yerinden çıkarmaya çalışarak kendi yüzüne doğru bağılıyor ve pençeliyor.

Peri yanımda geziniyor, botlarının parmakları çimenlere sürtünüyor.

Hevesli gözler, siyah çizgili ve güneş gibi altın. Göz kamaştırıcı bir sıra keskin beyaz diş. Pembe bir saç bulutu.

Eğilip beni kucağına almadan ve benimle birlikte uçup gitmeden önce görebildiğim tek şey bu.

"Ne yapıyorsun?" Sert göğsünü iterek nefes nefese kaldım.

"Hayatını kurtarıyorum, şekerim." Daha yükseğe, canavarın menzilinden iyice uzağa uçuyor ve sonra ağaçların arasından zum yaparak beni Louisa ve Fındıkkıran'ın bulunduğu tepeden korkutucu bir hızla uzaklaştırıyor.

"Dur!" Kollarında debeleniyorum. "Beni hemen yere bırak!" Hemen bir açıklığa doğru çırpınıyor ve beni yumuşak bir yatağa bırakıyor, Sanki biri üzerine şeker serpmiş gibi buz gibi görünen mavimsi çimenler. Yakınına iniyor.

Öfke ve panikle ayağa kalktım.

Peri kollarını kavuşturmuş öylece duruyor. Sırtışında hıncır üçgen dişlerinin her biri görünüyor.

Bakışları birden ne kadar az giyindiğimin farkına varmama neden oldu. Daha önce hiçbir erkeğin beni bu kadar utanmaz bir halde görmesine izin vermemiştim. Bir erkekle tek buluşmam karanlık bir bahçe kulübesindeydi, böylece ben hiçbir şey görmek zorunda kalmayacaktım ve o da beni göremeyecekti.

Ve şimdi bir peri erkeği, altın gözlerindeki şehvet dolu sıcaklık ve sırtışla bana bakıyor.

Düşündüğümünden çok daha uzun boylu, gösterişli bir şekilde kısa mor pantolon ve ona uygun bir yelek giymiş, altında da kabarık, tül gibi yanardöner bir gömlek var. Boynundaki siyah gerdanlıktan bir kar tanesi sarkıyor. Sivri kulaklarının loblarından minik lolipolar sarkıyor. Soluk mavi tüylerle omuzlarına tutturulmuş tül gibi bir pelerin de giyiyor. Kanatlarıyla o kadar mükemmel bir uyum içinde ki kanatların nerede bitip pelerinin nerede başladığını zar zor söyleyebiliyorum.

"Beni geri götürmelisin," diye haykırıyorum.

Uzun, sivri siyah tırnaklarıyla çenesine vuruyor. "Senin kadar lezzetli biri ölmek istememeli."

"*Canavara* değil, arkadaşlarıma döneceğim! Her an tepeden aşağı inip beni arıyor olabilirler."

"Tabii ki arkadaşların var. Senin gibi küçük, lezzetli bir ölümlü şekerlemesinin burada tek başına olacağını düşünmemiştim." Yaklaşıyor, etrafımda bir daire çiziyor ve burnundan derin derin nefes alıyor. "Farenin neden senin peşine düştüğünü anlayabiliyorum. Kesinlikle şahane kokuyorsun."

İçimden bir ürperti geçiyor ve parmaklarım belimdeki kemere gidiyor. Ama bıçaklarımı fare canavarının midesinde bırakmıştım.

"Artık buna ihtiyacın yok, tatlı şey," diye mırıldanıyor peri, arkamdan eğilerek. Uсталıkla kemerimi çözüyor, çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Tırnakları belimi sıyrıyor. "Kim bu arkadaşların, söyler misin? Umarım o korkunç büyücü Drosselmeyer değildir, yoksa korkarım seni öldürmek zorunda kalacağım. Ve bana yalan söyleme, sevgilim. Gerçeği anlamamanın yollarını biliyorum."

"Drosselmeyer benim vaftiz babam ama onunla dost değilim," diyorum. "Kız kardeşim ve ben onun yakaladığı lanetli Fae'lerden birine -bu diyarın prensine- yardım etmeye çalışıyoruz. Geçitten geçmeyi başardık ama bir fare tarafından saldırıya uğradık.

Askerler ve şimdi de prensin kuzenini bulmaya çalışıyoruz. Yakınlarda bir yerde yaşıyor. O bize yardım edebilecek büyük bir savaşçı."

"Büyük bir savaşçı mı?" Peri gülüyor ve pençelerini saçlarımda gezdiriyor, karşılaştığı düğümlerden rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Yakınlarda yaşayan büyük bir savaşçı tanımıyorum. Bu prensin adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki hayır, çünkü periler isimlerini sadece güvendikleri kişilere verirler. Sen henüz Fae arkadaşından bu ayrıcalığı kazanmadın, bu da sana güvenmemem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Saçlarım pençelerinden ayrılırken acı veren çekişe rağmen geri çekiliyorum. "Ben de sana güvenmemeliyim."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalkıyor. "Ama ben çok güzelim. Ve senin hayatını kurtardım."

Kıvrak, uzun bacaklı formunu, ince belini, gömleğinin bağcıklarının arasından görünen zayıf göğsünü inceliyorum. Kanatları sırtında bir pelerin gibi örtülü ve aralıklı olarak çırpınıyorlar.

O *çok* güzel. Yüzü çocuksu, çillerle dolu, keskin çeneli ve hınzırca çekici. Onu biraz ürkütücü yapan dişleri; hepsi sivri, aralarında pürüzsüz bir kenar yok.

"Beni arkadaşlarıma geri verecek misin, vermeyecek misin?" Başımı meydan okurcasına eğerek soruyorum.

Gülümsemesi genişler. "Bu değişir. Bana bir hayat borcun var ve şimdi bir de iyilik mi istiyorsun? Karşılığında bana ne vereceksin?"

Morarmış bacaklarıma ve kollarıma, yeşil elbisemin yetersiz kalıntılarına, omzumun üstündeki kumral dalgalara bakıyorum. Sonra gözlerimi onunkilere dikeyim. "Değerli hiçbir şeyim yok."

"Bu insan aleminde doğru olabilir ama burada değil. Faerie'de ölümlülerin sunacak çok şeyi vardır. Kan, gözyaşı, rüyalar, kemikler, anılar, kulaklar-oh evet, insan kulağı koleksiyonu yapan birkaç arkadaşım var. Ve ne düşündüğünüzü biliyorum - hayır, *hepsi* Unseelie değil."

"Ben öyle düşünmüyordum," diye nefes alıyorum. "Unseelie arkadaşların mı var? Yani Fare Kral'la işbirliği mi yapıyorsun?"

"Ne kadar indirgeyici bir ifade! Önyargılı bir varsayım. Bir Fae'yi krallığına göre yargılamamalıydın, sevgilim." Kanatları aniden genişliyor - mavimsi bir renk tonuna sahip ince narin şeyler. O kadar güzeller ki nefesimi tutuyorum.

Ama Fare Kral'a olan bağılılığını inkar etmedi. Ondan uzaklaşıyorum, kollarını kavuşturmuş ve kanatlarını açmış bir şekilde onu böyle resmetmek istediğim için kendime kızıyorum. Ondan kaçmak zorunda olmam çok kötü.

Dönüp ağaçların arasına daldım ama bir vızıltı ve telaşla tekrar önüme çıktı. Yönümü değiştiriyorum ama avucunu bir ağaca çarpıyor, kolu yolumu kapatıyor. "Bu ormanda tek başına uzun süre dayanamazsın şekerim. Burası en iyi zamanlarda bile riskli bir yerdir, şimdi ise Fare Kral'ın adamları pusuda beklerken düpedüz tehlikeli."

"O zaman Fare Kral'ın tarafında değilsin?"

"Yok artık. Bir kere hiç tarz sahibi değil. Ve bir diğeri... Hayır, hepsi bu. Tek sebebim bu."

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülerek yaklaşıyor. Pembe saçları kulaklarının etrafında ve boynu boyunca tüyleniyor. Çok yumuşak görünüyor, şeker gibi. Dudakları parlak pembe. Sanki çok lezzetlilermiş gibi görünüyorlar. Onun kokusu etrafımda dönüyor; çikolata, nane ve kar yağmadan önceki havanın kokusu gibi zengin ve tatlı.

"Kırıldığın ve şok olduğun zaman çok tatlı oluyorsun." Keskin dişleriyle dudağını ısıyor. "Uzun zamandır bir insanla oynamamıştım. Ne kadar eğlenceli olabileceğinizi unutmuşum, özellikle de genç ve saf olanlarla. Bakiresin, değil mi?"

Vücudum şimdiden ona tepki veriyor, şu anda düşünmek istemediğim yerlerim kaygan bir şekilde kızarıyor. Ve onun bekâretim hakkındaki sıradan sorusu, kötü zamanlanmış uyarılmamı çok daha kötü hale getiriyor.

"Bu çok uygunsuz bir soru," diyorum kibirli bir şekilde. Ve sonra, açıklayamadığım bir nedenle, "Ve hayır, değilim" diye ekliyorum.

"Ne yazık. Bir insan kızının bakire kanı bu diyarda yüksek bir fiyata satılıyor. Arkadaşlarının yanına gitmem karşılığında bana biraz kan verebilirdin. Ah neyse. Sanırım başka bir şey bulmamız gerekecek."

Yüzüm alev alev yanıyor; yanaklarım onun saçlarının renginde olmalı. Tenimin her kıvrımı onun yakınlığıyla karıncalanıyor.

"Seni memnun etmeyeceğim," diyorum. "Arkadaşlarıma dönmenin yolunu kendim bulabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Ben öyle bir şey istemedim."

"O zaman ne istediğini bilmiyorum!"

Sanatsal tuhaflığımın bir işareti olarak, bu endişe ve uyarılma anında, zihinsel olarak hangi boyalarımı birleştirmem gerektiğini planlıyorum

dudaklarının tam rengine uyması için. Ve bu düşünce aklıma bir fikir getirdi. "Senin resmini yapabilirim," dedim aniden.

Altın rengi gözleri genişliyor. "Beni boyamak mı?"

"Ben bir sanatçıyım. Kız kardeşime ve arkadaşımıza eşlik etmeniz karşılığında portrenizi yapacağım."

Başını sallıyor, bir adım geriye kayıyor. "Bunu isterim. Küçük bir ayarlamayla. Kendimi her gün aynada görebilirim. O yüzden portre yerine, benim seçtiğim herhangi bir şeyin resmini yapacaksın. Ve prensin lanetini kırma görevine devam etmeden önce bu şaheseri yaratmak için evime geleceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Elimi uzattım ama o sırttı.

"Faerie'de pazarlıkları farklı şekilde mühürlüyoruz. Bir öpücük yeter."

"Pekâlâ." Parmak uçlarımda zıplıyorum ve onun pürüzsüz yanağını öpüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Dudakları hafif yapış yapış ve uzaklaşırken nefesi baştan çıkarıcı derecede tatlı.

"Ben Clara," diyorum ona.

Bir sırtıma daha ve başını sallama. "İsimleriniz konusunda çok özgürsünüz, siz insanlar. Ben sana benimkini söylemeyeceğim şekerim. Henüz söylemeyeceğim. Şimdi gel de arkadaşlarını bulmaya gidelim."

Fındıkkıran ağzını kanayan koluma indirdiğinde nefesimi içime çekip tutuyorum. Kandan korkmuyorum ama bir parçamı bu şekilde tüketmesine izin vermek çok tuhaf.

İçerken bana baktı.

Göğsüne uyguladığım kan ve şu anda içtiği kan sayesinde gözleri her zamankinden daha insani -daha doğrusu daha Fae-. Derin bir zümrüt yeşili, göz bebeklerinin etrafında küçük püskürmeler ve altın patlamalarıyla çizgili. Artık kirpikleri de var; boyalı değil, gerçek, kalın, isli kirpikler.

Kolumdan derin derin içerken başka tarafa bakmıyor. Clara'nın bir dere hakkında bir şeyler söylediğini ve bir şeyler içmeye gittiğini duyuyorum. Ona beklemesini söylemeliyim ama sanki buradan dereyi görebiliyor gibi geliyor. Ona göz kulak olabiliriz.

Fındıkkıran ağız dolusu kanımı yutarken ben yüze kadar sayıyorum. Gözlerimin önünde değişiyor - daha kıvrak ve esnek, daha az tahta ve daha çok et haline geliyor. Sert giysileri gevşeyip yumuşak kumaşlara dönüşüyor ve siyah saçları başından havalanıyor, hâlâ şapkasının altında tutturulmuş ama artık oyulmamış ve boyanmamış. Boyu da uzuyor gibi görünüyor.

"Yeter," diye fısıldıyorum sonunda.

Anında beni bıraktı, dolgun dudakları kanımla ıslanmış ve kıpkırmızı olmuştu. Sökülebilir fındıkkıran çenesini işaretleyen çizgi artık neredeyse yok.

Doğruldu ve evet, kesinlikle daha uzun.

"Umalım da bunu bir daha yapmak zorunda kalmayayım." Hafifçe kaşlarını çatarak dudaklarını yalıyor.

"Tadım o kadar kötü müydü?"

Bana bakmıyor. "İzin ver bu yarayı senin için sarayım."

"Sadece kolumdan bir şerit kullan. Nasıl olsa mahvoldu."

Bezi hızla ön kolumun etrafına sarıyor ve yerine bağlıyor. "Kız kardeşin nerede?"

"İçki almaya gitti. Yapmamız gereken-"

Prens'in gözleri irileşiyor ve avucu ağzıma çarpıyor. Beni göğsüne doğru çekti ve çalılıklara doğru geri çekilerek beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

"Sus," diye tıslıyor kulağıma boğuk bir itirazda bulunduğumda. "Hayatının aşkına, kapa çeneni ve sessiz ol."

Avucuna karşı çığlık atıyorum ve o da diğer eliyle boğazımı sıkarak hem havamı hem de sesimi kesiyor.

"Kapa çeneni, yoksa ikimiz de ölürüz," diye fısıldar.

Kıpırdamadan duruyorum, elimden geldiğince başımı sallıyorum. Boynumdaki tutuşunu hafifletiyor ama parmaklarını tenimde bırakıyor. Diğer elini ağzımdan çekerek durduğumuz çıkıntıyı işaret ediyor.

Zemin burada daha tanıdık, taşlar ve kökler yerine gerçek çimenler var, çimlerin belirgin bir şekilde mavimsi bir tonu olsa da. Ama *hareket ediyor*. Çimenler hafif esintinin gerektirdiğinden daha şiddetli sallanıyor.

Toprağın kendisi yukarı doğru kabarmaya, şişmeye, kırılmaya, bir kabarcık gibi çatlayarak açılmaya başlar.

Güneş batıyor, artık çıkıntıyı yıkamıyor ama ortaya çıkan yaratığı görmek için hâlâ bolca ışık var.

Kör, buruşuk bir kafa, tamamen alaycı bir burun, iki iğne ucu kadar göz ve kocaman bir çift uzun, dar, diş benzeri diş.

Fındıkkıran'ın nefesi kulağıma gıdıklıyor. "Köstebek sıçan."

Ben de tahmin edebilirdim. Ancak bu köstebek faresi devasa boyutlarda, kafası benimkinden daha büyük ve boynu da kafası kadar kalın. Uzun, yuvarlak vücudunu kaplayan deri hastalıklı bir soluk pembe, ince ve buruşuk.

Yaramaz bir dürtü beni ele geçiriyor ve başımı çeviriyorum, Fındıkkıran'ın parmaklarının boğazıma doğru kaydığını hissediyorum. Yüzümü yukarı eğiyorum ve kulağına doğru nefes alıyorum. "Sik gibi görünüyor."

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Yaşadığı şoku neredeyse hissedebiliyorum. Kıs kıs gülmeye başlıyorum ve elini tekrar ağzımın üzerine kapatıyor. Avucuna karşı sessizce gülümsüyorum.

Köstebek faresinin uzun, sarkık vücudunun giderek daha fazlası delikten dışarı kaymaya devam ediyor - o kadar ki yaratık kendini bir yılan gibi sarmaya başlıyor.

Bir kuş, sarmal yaratıktan habersiz, çimenli çıkıntının üzerinden alçaktan süzülerek uçuyor.

Bir an kuş neşeyle cıvıldayarak kanat çırpıyor. Bir sonraki saniye, köstebek sıçanının donuk, yuvarlak burnu, sıra sıra dişlerle çevrili geniş bir ağza dönüşür. Gırtlığı kocaman, bir insanı bütün olarak yutabilecek kapasitede. Yarım düzine ince, etli dokunaç köstebek faresinin burnunun etrafından çıkar, kuşun etrafını sarar ve onu dişlek ağzının içine çeker.

Korkunç bir çıtırtı, yutkunma ve ardından sessizlik.

Tüm saldırı bir saniyeden daha uzun sürmedi. Köstebek sıçanı çimlere yerleşiyor.

Prens bana sarılıyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum. Elinin ağzımdan karnıma ne zaman geçtiğinden emin değilim ama oradaki rahatlatıcı sıcaklıktan memnunum.

Eğildi ve zar zor nefes alarak konuştu. "Hareket etme. Titreşim hissedebilirsiniz. Beklemeliyiz."

Panik içime işledi. Peki ya Clara? Su almaya gitti.

-Ya bizi aramak için çıkıntıya geri gelirse? Ya o şey onu tüketir, biz durduramadan jilet gibi ağzında paramparça eder?

Tüm vücudum titremeye başladı. Elimde değil.

Prens karnımdaki ve boğazımdaki baskıyı sıkılaştırıyor, hareketsiz kalmam için açık bir uyarı. Ama yapamıyorum. Saatlerdir hiç dinlenmedim, vaftiz babama karşı geldim, fare askerlerle savaştım, neredeyse bir Unseelie'nin tecavüzüne uğruyordum, Fındıkkıran'ın lanetini hafifletmek için kanımı döktüm ve şimdi kız kardeşim tehlikenin içine doğru yürürken çaresizce beklemek zorundayım.

Hayır. Burada öylece duramam. Hançerim belimde asılı. Prens'in kılıcı var ve durduğumuz yerden çok uzakta olmayan çantada başka silahlar da var.

Yüzümü tekrar Prens'in yüzüne doğru kaldırıyorum ve o da beni dinlemek için kulağını eğiyor. "Bırakın gideyim," diye nefes alıyorum. "Onunla savaşıcağım."

"Titriyorsun," diye fısıldıyor. "Bu haldeyken dövüşemezsin." "Sen o zaman."

"Güçlerim yok. Beni bir anda yutabilir."

Köstebek faresi kıpırdanıyor, başını kaldırıp etrafı kolaçan ediyor. Aptalca masum görünüyor, iğrenç sarı dişleri içindeki canavarlığın tek işareti.

"Çok sert sallıyorsun," diye nefes alır Prens. "Yerdeki titreşimi hissedebiliyorum."

"Duramıyorum."

Köstebek faresinin boğazında bir hırıltı başlar.

Prens hızla, hafifçe hareket ederek beni yerden kaldırıyor. Kollarından biri sırtıma dolanıyor, diğeri bacaklarımın altından geçerek eteklerimi buruşturuyor.

Ben göğsüne yaslanıp titrerken o kıpırdamadan duruyor, bacaklarını geriyor. Titrememi gerçekten durduramıyorum. Bedenim sınırlarının ötesinde, aşırı yorgun ve aşırı endişeli. Sinirlerim panik içinde şarkı söylüyor. Ağlamak, çığlık atmak, *hareket etmek* istiyorum; bu korkunç gerginlikten kurtulmak için *her şeyi yapmalıyım*. Buna dayanamıyorum.

Köstebek faresinin hırıltısı azalır, ama başını bir o yana bir bu yana çevirerek dik durmaya devam eder.

Prens beni göğsüne doğru kıvırıyor. Hâlâ titriyorum ve panikle birlikte öfke de dönüyor -kendime öfke duyuyorum, çünkü güçlü olan, maceracı olan, asi olan, risk alan benim- ama kendimi kontrol edemiyorum. Çöküyorum, içten içe parçalanıyorum, ince elbisemden ter akıyor.

Kederli bir şekilde Prens'e bakıyorum. Onda hala bir sertlik var ve bunun lanetten mi yoksa kişiliğinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Artık Fındıkkıran'dan çok Fae olduğu için, gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam. Bu da beni bu paramparça halde görmesini daha da kötüleştiriyor.

İçimi bir endişe dalgası sarıyor, bir paroksizm tüm bedenimi sarsıyor ve neredeyse bir inilti çıkarıyorum.

Ama Prens sıkıntımı hissediyor, dudaklarımın ayrıldığını görüyor- Ve sesi ağzıyla boğuyor.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde kapalı tutuyor. Pürüzsüz ve yumuşak, sıcak ve tuzlu. Ağzının karanlık sıcaklığına doğru nefes veriyorum.

Çekingen bir şekilde dilimi onunkine değdiriyorum ve o geri çekilmeyince dilimi dişleri boyunca gezdiriyorum. Tadı benim kanım gibi ve biraz da odunsu, sedir ya da meşe gibi.

Birçok insanı öptüm, hepsi insan. O öpücüklerden bazıları harikaydı. Ama bu öpücük korkularımı eritiyor, endişelerimi bulanıklaştırıyor,

Paniğimin kenarlarını yumuşatıyor.

Sessizce, dikkatlice öpüşmeyi bitiriyor ve sessizce nefes veriyor. Ağzının yokluğundan pişmanlık duymak için sadece bir saniyem var, sonra tekrar geri dönüyor, vücudumda bir ihtiyaç parlaması gönderen sessiz bir aciliyetle benimkiyle kalıplanıyor.

Çenesini sonuna kadar açarak sessizce bana tam erişim izni veriyor. Dilimi ağzının içinden geçiriyorum ve o da kendi dilinin durgun bir girdabıyla karşılık veriyor. Bu şekilde birbirimizin içinde olma eylemi bedenimi ısı ile dolduruyor ve bacaklarımın arasındaki bölgeyi nemlendiriyor.

Ve tabii ki niyeti bu değil. Sadece beni sakinleştirmek, bu tehlikeli bekleme anlarını atlatmama yardımcı olmak istiyor. Beni sessiz tutmaya çalışıyor.

Öpüşmek anlamsızdır. Basit, geçici, karşılıklı bir zevktir ve bu öpücük de farklı değil.

Öyleyse neden elimi boynuna doğru kaydırmaya zorlanıyorum? Sanki içimde daha derine dalmasına ihtiyacım varmış gibi daha geniş açmaya?

Nefes almak için ayrılıyoruz ve sonra başını tekrar eğip ağzımı yakalıyor. Güçlü kolları vücuduma dolanıyor. Bir an için dudaklarımın tadını çıkarıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Dilinin her fiskei klitorisime hınzır bir karıncalanma gönderiyor.

Kız kardeşim dışarıda, Fae ormanında, gelebilecek her şeye karşı çaresizken onu bu şekilde öpmemeliydim, böyle hissetmemeliydim.

Ama titremem durdu.

Bir süre daha öpüşmeye devam ediyoruz, ta ki iç çamaşırlarım sıırılsıklam olana ve Prens'in kollarında erimiş balmumu gibi olana kadar. Eğer şu anda içime girmek isteseydi, ona izin verirdim. Bir yabancınn beni becermesine ilk kez izin vermiyorum.

Birden başını kaldırıyor, keskin kulaklarıyla bir ses yakalamak istercesine eğiyor.

Birkaç kalp atışı sonra ben de duyuyorum; sinek kuşunun kanatları gibi, ama daha yüksek bir sesle.

Uzun boylu, pembe saçlı bir peri, mavi kanatlarını çırparak çıkıntının ötesinde beliriyor. Kollarında yarı çıplak bir Clara taşıyor, tıpkı Fındıkkıran Prens'in beni tuttuğu gibi.

Köstebek sıçanı çığlık atarak onlara doğru koşuyor, ağzı geniş ve istekli.

Kanatlı peri yıldırım hızıyla geriye doğru hamle yapar ama köstebek faresinin burun hortumlarından biri ayağına dolanır. Kanatlı peri çırpınıyor ama canavarın açık boğazına daha da yaklaşıyor.

Prens beni bırakıyor ve ikimiz de silahlarımızı çekerek açık alana doğru koşuyoruz. Köstebek faresinin vücudunun bir kısmı uzanmış, uçuşunun kenarından öteye uzanıyor, bu yüzden kafasına ve boynuna ulaşamıyoruz. Ama Prens yaratığın vücudunu kesmeye başlıyor ve ben de ona katılarak hançerimi solgun ete defalarca saplıyorum. Beyaz sızıntı fışkırıyor ve ben öğürüyorum.

"Haklıymışım," diye bağıriyorum, nefes nefese kalmış bir halde. "Bu büyük boy bir horoz, dölle tamamlandı."

"İğrençsin, ölümlü," diyor Prens, yaratığı keserek. "Birkaç dakika önce düşündüğün şey bu değildi."

"Bu mu?" Alay ediyor. "Önemli bir şey değildi. Senin ahlaksız bir kadın olduğunu biliyordum ve ölmememiz için dikkatini dağıtmak istedim. Seni öpmek sıkıcı bir görevdi ama etkili bir stratejiydi."

Köstebek faresi kanatlı perinin ayağını serbest bırakıyor ve sağa sola yalpalayarak çırpınıyor. Pembe saçlı peri kız kardeşimi çalıların arasına bırakıyor, köstebek faresinin başının üzerinden uçuyor ve belindeki keseden aldığı gökkuşağı pullarını üzerine serpiyor.

Köstebek faresinin tüm sarkık vücudu titrer, sonra hareketsiz kalır.

Kanatlı peri çizmelerinden iki bıçak çıkarıyor, yaratığın boynunun yanına iniyor ve iki bıçağı da çaprazlamasına kullanarak kafasını kesiyor. Ya bıçaklar çok keskin ya da adam inanılmaz derecede güçlü. Fındıkkıran kılıcıyla yaratığın vücudunda iyi bir vadi açmış ama tamamen koparamamış.

Ter içinde ve öfkeyle leşi bıçaklamayı bıraktım.

"Sıkıcı bir görev mi?" Prens'e ters ters baktım. "Bunu nasıl söylersin?"

Omuz silkiyor. "Ölümlü kadınların küçük bir oral uyarıma aptalca duyarlı olmalarına engel olamıyorum."

"Oral stimülasyon mu?" Kanatlı peri bize doğru yürüyor, keskin dişleriyle sırtıyor. "Aman Tanrım, siz ikiniz ne yapıyordunuz? Kulağa eğlenceli geliyor."

Prens soğukkanlılıkla, "*Ölmüyoruz*," dedi. "Başka bir şey değil."

Clara atıldığı çalılar arasından güçlükle çıkıyor ve bana doğru hücum ediyor. Onu yarı yolda karşıyorum ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"Neredeyse ölüyordum," diye

itiraf ediyor Clara. "Biz de öyle.

Arkadaşın kim?" "Pisliğin teki."

"Tüm Fae erkeklerinin öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Omzumun üzerinden Prens'e bir bakış fırlatıyorum ama o fark etmiyor. Şu anda

kanatlı peri.

"Senin öldüğünü sanıyorduk," diyor yeni gelen.

"Yıldızların inayetiyle, hayır," diye yanıtlar Prens. "Kız seni nasıl buldu?"

"*Onu* buldum. Onu bir canavardan kurtardım. Fare Kral bu toprakları iğrenç yaratıklarıyla dolduruyor."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Clara kucaklaşmamızdan ayrılıyor ve kaşlarını çatarak iki adama doğru ilerliyor.

"Bu benim kuzenim, buraya aramaya geldiğimiz kişi," diyor Prens.

Clara'nın kaşları kalkıyor. "Sen büyük savaşçı mısın?"

"Bundan şüphe edebilir misin?" Yeni peri kollarını iki yana açarak sırtıyor.

"Çok renkli ve ışıltılısın," diye ekliyorum. "Sanırım Clara ve ben daha haşın ve görkemli birini bekliyorduk."

Yeni peri Prens'in omzuna vurur. "Bu seferkinde ikimize de yetecek kadar 'acımasız ve görkemli' var. Aileden geliyor. Babasının beni saraydan sürdüğünden bahsetti mi?"

"Unseelie Fae'lerle arkadaşlık ediyordunuz," diyor Prens.

"Her türden arkadaşım ve sevgilim olmasını tercih ettiğim için bu beni güvenilmez mi yapıyor?"

"Seni cezalandırma şekline asla katılmadığımı biliyorsun."

"Ah, ama bu konuda bana fısıltıyla söyledikleriniz dışında hiçbir şey söylemediniz." Yeni peri hâlâ gülümsüyor ama sesi sertleşti. "O zaman beni savunmaya gelmedin, şimdi de benden seni savunmamı mı bekliyorsun?"

"Benim hatırım için değil," der Prens. "Krallığın iyiliği için. Fare Kral ve benzerlerinin elinde işkence, tecavüz ve ölüme maruz kalacak tüm nazik Fae'lerin iyiliği için. Onların ne olduğunu biliyorsunuz - acıya susamış, ölüm merhametini bahşetmeden önce kurbanlarının çığlıklarını duymaktan hoşlanan şehvetli canavarlar. İstedğin bu mu? Bu krallığın da Dehşet Sarayı gibi harap olmasını ve yozlaşmasını mı?"

Yeni peri artık gülümsemiyor. "Tabii ki gülümsemiyor."

"Her zaman geleneklerle alay ettiniz, yasalara karşı geldiniz ve kötülükle flört ettiniz," diye başlar Prens.

"Sadece flört etmedim. Kötülükle düpedüz seviştim," diye araya giriyor kanatlı peri. "Devam et."

Prens ona, Clara'nın benden hoşnut olmadığı zamanki yüz ifadesini hatırlatan azarlayıcı bir bakış fırlatıyor.

"Yine de iyi bir kalbe sahip olduğunuza inanıyorum," diye devam ediyor Prens. "Bu sektörde bize yardım etmek isteyebileceğini bildiğim tek kişi sensin. Bu laneti tamamen ortadan kaldıramam için Sonsuz Havuz'a kadar bize eşlik edecek birine ihtiyacımız var." "Evet, buraya gelirken Clara senin lanetli formun hakkında bir şeyler söyledi. ve kanın seni nasıl geçici olarak iyileştirebileceğini. *İçtiğini* söyledi. Kız kardeşinden kan mı? Ne kadar da Unseelie'sin."

"Umutsuz zamanlar umutsuz davranışlar gerektirir," diye mırıldanır Prens. Yüksek sesle homurdanıyorum ve Clara önce bana, sonra da Prens'e bakıyor. Sanki Fındıkkıran'la aramdaki yeni husumeti anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Havuz'a ulaşp laneti ortadan kaldırdıktan ve güçlerimi geri kazandıktan sonra, Fare Kral'ı bu topraklardan uzaklaştırmak çok kolay olacak," diyor Prens. "İstediğiniz gibi yaşamaya devam etmek, istediğiniz karanlığı ve sefahati yaşama özgürlüğüne sahip olmak ve Unseelie canavarlarının sürekli tehdidi olmadan yaşamak istiyorsanız, bize yardım etmelisiniz."

"Havuz'a ulaşmak için benden daha fazla savaşçıya ihtiyacınız olacak," diyor pembe saçlı peri. "Birkaçını tanıyor olabilirim. Ama önce benimle eve döneceksin. Güneş battı, yakında karanlık çökecek ve geceleyin ormanın bu kısmında yakalanmak istemezsin. Canavarlar ve fare-askerlerin yanı sıra geceler de çok soğuk. Faerie'de mevsimler çok çabuk değişir," diye açıklıyor Clara ve bana. "Yıl dönümü neredeyse geldi çattı. Kış her an gelebilir ve soğuk geceler onun gelişinin ilk işaretidir."

Prens isteksizce, "Bu gece sizinle kalacağız," der. "Ama sabah ilk iş-"

"Ah, bu kelimelerden nasıl da nefret ediyorum," diyor kuzeni, altın rengi gözlerini devirerek. "Yarın birkaç müttefik toplayacağım, bu arada küçük Clara da benimle yaptığı anlaşmayı yerine getirecek."

Prens telaşla kız kardeşime döndü. "Onunla pazarlık mı yaptın?"

"Müstehcen bir şey değil," diyor pembe saçlı peri. "Benim için bir şey çizecek."

"Neyi boyayayım?"

"Buna henüz karar verilmedi." Peri havaya sığıyor, kanatları yeniden canlanıyor. "Güneş battı, aşklarım. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Kararmaya başlayan ormanda iki Fae erkeğini takip ederken Louisa bana doğru eğiliyor ve pembe saçlı periye doğru başını sallıyor. "Biraz abartılı, değil mi? Bunu sevdim."

"Olabileceğini düşünmüştüm. Herkesten çok çabuk hoşlanıyorsun." "Fındıkkıran'dan değil." Onun kırmızı kaplı sırtına dik dik bakıyor.

"Ben yokken aranızda bir şey mi oldu?" diye sordum. "Daha önce ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordun ama şimdi neredeyse ondan nefret ediyor gibisin."

"Hiçbir şey olmadı," diyor çok hızlı bir şekilde.

Gerçeği söylemesi için ona baskı yapamadan midem gurulduyor. Yüksek sesle. O kadar yüksek ki iki Fae de bize bakıyor.

"Aç mıyız?" diye soruyor kanatlı peri. "Uzun bir yürüyüş olacak, sanırım oraya varmak için yiyeceğe ihtiyacınız olacak. Atıştırmalık olarak kendimi sunardım ama sanırım bunu tercih edersiniz." Havaya sıçırıyor ve dere kenarında gördüğüm gibi bir söğüt ağacından iki pembe meyve koparıyor.

Her birimize birer meyve atıyor. Kabuğu kristalize pembe, sanki şekerle kaplanmış gibi, ama sert bir kaplama değil. Kolayca ısırıp altındaki posaya ulaşıyorum. Tatlı sular dilimin üzerinde patlıyor, tat alma duyularımı aydınlatıyor.

"Tanrım, bu da ne?" Louisa kendi lokmasının içinden mırıldanıyor. "Hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim."

Fae erkekleri tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış alışverişinde bulunuyor ve keskin dişli Peri pembe dudaklarını yalıyor. "Bu alemde çok daha lezzetli şeyler var, sizi temin ederim. Bunlar şekerleme. En sevdiğim meyve."

Prens, "Çocukken bunları o kadar sık yerdi ki, saray hanımları arasında kendisine 'Sugarplum' lakabı takılmıştı," diye ekliyor ağzını sinsice bükerek.

"Ve sonra *birisi* saraydaki tüm gençleri bana da böyle hitap etmeye ikna etti." Kanatlı peri kuzeninin omzuna hafifçe vuruyor. "Bu ismi benimsemeye karar verdim. Ve tamamen büyüdüğümde, farklı bir anlam kazandı." Bana göz kırpmıyor.

Bununla ne demek istediğini tahmin edemiyorum, tahmin etmek de umurumda değil. Tek istediğim bu inanılmaz meyveyi sonsuza kadar yemeye devam etmek. Ama aklıma eski bir masaldan bir şey geliyor; Fae'ler tarafından sunulan hiçbir yiyeceğin tüketilmemesi konusunda bir uyarı.

Ağzım doluyken yolda durakladım. "Bu meyve bana ne yapacak?"

"Korkunç bir şey değil tatlım," diye teminat veriyor kanatlı peri. "Sadece açlığını biraz hafifletecek ve bir kadeh iyi şarap gibi seni biraz daha mutlu hissettirecek."

"O zaman bir tane daha alabilir miyim?"

Gülüyor ve tekrar havaya zıplayarak farklı bir ağaçtan başka bir meyve koparıyor.

Prens yürümeye devam ediyor, Louisa isteksizce arkasından geliyor ama Şeker Perisi önündeki patıkaya konuyor ve daha önce yaptığı gibi bedeniyle yolumu kapatıyor. Kokusu -nane, çikolata ve kar yağışı- burnumu okşuyor. Arkasındaki ormanın alacakaranlık derinliklerinde ateşböcekleri yanıyor ama bunlar evdekiler gibi sarı değil

-Bunlar mavi, mor, kırmızı ve yeşildir.

Bana ikinci meyveyi uzatırken gözleri karanlıkta tereyağı sarısı parlıyor. "Bir ısırık al."

Ağzımda patlayan lezzet bu sefer farklı ama bir o kadar da lezzetli.

Şaşkın ifadem karşısında kıkırdıyor. "Her seferinde farklı bir tat. Sana bir sır verebilir miyim? Oldukça yaramaz."

Hayır demek istiyorum ama hayatımı kurtardı - köstebek faresi olayını da sayarsak iki kez. "Pekâlâ."

"Bugünlerde insanlar bana Sugarplum diyor çünkü bu meyvelerle aynı keyifli kaliteye sahibim. Lezzetli bir aromam var ve her seferinde farklı bir tat alıyorum."

"Kişiliğini mi kastediyorsun?"

"Hayır." Kirpiklerini indirerek gözlerini kapadı. "Kişiliğim hakkında konuşmuyorum. Spermlerimden bahsediyorum."

Sıcaklık seksime yayılıyor ve oradaki karıncalanmayı yatıştırmak için bacaklarımı birbirine bastırmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Tüm Periler bu şekilde ilahi bir tada sahiptir, özellikle de insanlar için," diyor ve yürümeye devam ediyor. "Ama benim özel yeteneğim eşsiz."

Sersemlemiş bir halde onun yanında yürümeyi başarıyorum, onu çıplak, kızarmış ve sert bir şekilde boşalırken hayal etmemeye çalışıyorum - kendimi dilimde tatlı aromalı salgıyı yakalarken hayal etmemeye çalışıyorum.

Refleks olarak yutkunuyorum ve sonra dikkatimi dağıtmak için sormak istediğim soruyu ağızımdan kaçırıyorum. "Vaftiz babam neden Fae'lerden nefret ediyor?"

"Bazılarımız nefret etmeye değer. Belki de bunlardan birkaçıyla karşılaştı ve hepimizi aynı fırçayla boyamayı düşündü. Ama özel nedenlerini bilmiyorum şekerim. Ona sorman gerekir."

"Muhtemelen artık hiç şansım olmayacak. Bizi arkada bıraktı ve buraya gelmek için kullandığımız geçidi kapattı. Bu yüzden kız kardeşim ve ben Faerie'de sıkışıp kaldık."

"Sonsuza dek değil," diye beni temin ediyor. "Diyarlar arasında geçiş yapmanın başka yolları da var. Eskiden olduğundan daha az, ama istemediğin sürece sonsuza kadar burada kalmak zorunda değilsin. Ve kalmak istediğine karar verebilirsin. Bu diyarda yaşayan insanlar kendi diyarlarında yaşlandıklarından çok daha yavaş yaşlanırlar; buradaki diğer tehlikeleri atlatabilirseniz bu büyük bir avantajdır. Ne yazık ki Seelie Krallığı'nda bile insan ömrü arzu edildiği kadar uzun değil. Ölmek için pek çok küçük yol var."

Bana verdiği gülümseme saf vahşilik, keskin dişli ve kötücül. "Meyveni ye, sevgilim. Yakında evde olacağız."

"Bu ev bir zamanlar bir *abhartach*'a aitti," diyor Sugarplum Perisi, kapıyı aralayıp girmemiz için açık tutarak. "İnsanların kanını arzulamak yerine, Fae'lerin kanını arzuluyordu. O

Nadir büyölü malzemelerin, özellikle de yasaklı olanların satıcısı gibi davranıyordu. Kendini çeşitli şekillerde gizler ve hem Seelie hem de Unseelie krallıklarındaki Gece Pazarlarında görünürdü. Birisi onu karanlık, yasadışı maddeler hakkında sorguladığında, ihtiyaç duydukları maddeye sahip olduğunu iddia ederek onlarla gizlice buluşmayı ayarlardı. Sonra da kanlarını son damlasına kadar emerdi."

"Sen harika bir hikâye anlatıcısısn." Louisa onu iterek eve girdi. "Bu güzel masaldan sonra kesinlikle kâbus görmeyeceğiz."

Normalde çoktan buranın içinde dans ediyor, tüm tuhaflıklarını haykırıyor olurdu. Kesinlikle kendinde değil ve bunun sadece bugün karşılaştığımız akıl almaz değişiklikler ve hayati tehlike yüzünden olduğunu sanmıyorum. Belki onunla bu konuda konuşmak için bir an bulabilirim.

Sonra Prens eve giriyor. Mavi-mor ormana, ağaçların arasından göz kırpan yumuşak, çok renkli ışıklara, başıboş evin kapısının yanında salınan kocaman beyaz çiçeklere son bir kez uzun uzun bakıyorum. Zihnim artık Peri manzarasıyla dolup taşmıyor ama böyle bir güzelliğe alışabileceğimi de sanmıyorum. Sanırım şimdi ölümlüler dünyasına dönsem, gördüğüm her şey kıyaslandığında bana donuk ve sıkıcı gelirdi.

"Sen gerçekten de bir sanatçısın," diyor Sugarplum Faerie. Kaşlarını çatarak ona bakıyorum.

"Sahneyi yutma şekliniz. Sadece hayranlıkla değil, bütünüyle yutarak. Daha sonra üzerinde düşünebilmek için kaydediyorsunuz."

"Sanırım." Tam kapıdan geçmek üzereydim ki koluyla yolumu kesti.

"Birileri sana hem sanatsal hem de ilkel ihtiyaçların konusunda utanç duymayı öğretmiş." Altın rengi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Gardiyanın, sanırım."

"Vasimizle iki günden az zaman geçirdik." "Bir ebeveyn o zaman."

"Babam."

"İlginç. Sen ve kız kardeşin aynı terbiyeyi almışsınız ama o senden daha açık sözlü görünüyor, köstebek faresiyle savaşımız sırasında küfürler ediyor, sikler ve döller hakkında bağırıp çağırıyor. Ve biz ortaya çıkmadan önce kuzenimle yaramazlık yaptığına inanıyorum."

"Şaşırmazdım." Sonra dudaklarımı ısırıyorum ve Louisa'ya bir şekilde ihanet etmişim gibi hissederek ondan uzağa bakıyorum.

"Tecrübeli olan o." Bana doğru eğildi, gözlerinde muziplik vardı. "Ama gizli ucube sensin, değil mi sevgilim?" Daha da yaklaşarak eğiliyor, içine çekiyor, kirpikleri kapanıyor. "Sende kokusunu alabiliyorum, şehvetinin narin tatlılığını. Bacaklarının arasından kayan erimiş şeker gibi."

Tenim aynı anda hem ateş hem de buz gibi, her türlü hastalığın ötesinde bir ateşle yanıyor ve ürperiyor.

Kız kardeşim geceleri ya da babamın çalıştığı uzun, sıkıcı öğleden sonraları gizlice dışarı çıktığında ben geride kalırdım. Çok uzağa gitmediğini biliyordum - biri fark edip babamıza söylemeden gidemezdi. Ve her zaman evden çıkmazdı; eğlenceyi mahzene, bahçe kulübesine ya da ahıra taşımanın yollarını bulurdu.

Ne yaptığını biliyordum. Ona eşlik etmeyi reddetsem de ihtiyaçlarımı başka yollarla gideriyordum. Karanlık dolabımıza girer ve defalarca kendime dokunurdum, doyuma ulaşmadan önce bazen üç ya da dört kez boşalırdım. Bunu yatakta yapamazdım, çünkü babam kapımızı kilitlememize izin vermiyordu ve bu tür faaliyetlerde beni şaşırtmasını istemiyordum. Ama Louisa'nın randevuları için yerleri olduğu gibi, benim de kendime ait bir yerim vardı.

O çalıntı anlarda aklımdan geçen tüm karanlık fantezileri hiç kimseye anlatmadım, kız kardeşime bile. Onun için bile çok şok edici olmalarından korkuyorum.

Sugarplum Perisi'nin pembe dudakları aralanıyor ve nefesi ayrılmış ağzımın içine süzülüyor. Hafifçe öne doğru kaydığında beni öpüyor olacaktı.

"Clara!" Kız kardeşimin sesi, ondan nadiren duyduğum keskin bir ton. "İçeri geliyor musun?"

Sugarplum Faerie sırtarak kolunu indiriyor ve geniş bir hareketle beni eve girmeye davet ediyor.

Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen lambalar tarafından sıcak bir şekilde aydınlatılıyor - sihirle beslenen, dans eden alevlerle dolu yüzen cam toplar. Ahşap paneller duvarların yarısında yerini alçıya bırakıyor ve tepedeki kirişler kalın, parlak ve iyi yıpranmış, rünlerle kazınmış.

Küçük giriş holünden sonra, yine rune kaplı kalın direklerle desteklenen büyük bir alan var. Kanepeler, minderler ve alçak masalar odayı dolduruyor, hepsi de yemyeşil battaniyelerle örtülü ve yastıklarla kaplı. Duvarlar, her biri cam kavanozlarla dolu bölmeler, dolaplar ve raflarla kaplı.

Ve her cam kavanoz şekerle dolu.

Küçük fiçılar orada burada duruyor ve her biri ağzına kadar toffe, şekerli fındık, karamel ve bükülmüş kağıtlara veya renkli yapraklara sarılmış diğer şekerlemelerle dolu. Odanın bir ucunda, uzun cam kutularda yüzlerce farklı tonda çikolatalar, sakızlar ve çakıl taşı büyüklüğünde kristaller bulunuyor. Louisa her zamanki kıvılcımıyla öne atılıyor. "Hayatında hiç bu kadar çok şeker gördün mü Clara? Bu, bizim gördüğümüzden daha fazla.

"Babam bizi bir yıl oraya götürmüştü!"

"Burası bir çeşit tatlı dükkânı," diyor Şeker Perisi. "Ama senin düşündüğün türden değil."

"Kuzenim bir açıdan bu evin eski sakininden çok da farklı değil," diyor Prens acımasızca. "O bir büyü satıcısı - bazıları oldukça yasadışı."

"Burası Faerie. Hiçbir şey yasadışı değildir, kendini beğenmiş baban öyle göstermeye çalışsa bile," diye tersliyor Sugarplum. Burada, evde, kanatları gevşemiş, giydiği omuz pelerininin ipliksi bir uzantısı gibi sırtına yapışmış. Kendini bir kanepeye atıyor, kanatların üzerinde oturduğuna aldırıyor gibi görünüyor. "Hadi kızlar, bir göz atın. Her şey etiketli."

"Taklit büyüler." Louisa tırnağını kavanozlardan birine vuruyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şekerden bir parça çiğnerken birinin gözlerinin içine bakarsanız, kısa bir süreliğine tıpatıp ona benzeyecek şekilde büyülenirsiniz. Bu özel taklit büyü, cazibe tespitine karşı bağıstıktır. Zayıflamaya başladığında, büyülenmiş form titrer."

"İlginç." Louisa daha fazla etiket okuyor. "Güzellik büyüler, ses bastırma, toparlama büyüler, şimşek fırtınaları, saptırma, iyileştirme, geliştirilmiş haz-oh, haz verenler kulağa ilginç geliyor. Birkaç tane alabilir miyim?" Sugarplum'a en güzel gülümsemesini veriyor.

"Bunlar Faerie'de, onun sakimleri için formüle edilmişti ve bir ölümlü üzerindeki etkileri tahmin edilemez olabilir."

Louisa hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takınır.

"Ah, bu kadar üzgün görünme!" diye ağlıyor. "Evimde güzel kadınların üzgün görünmesine dayanamıyorum." Ayağa fırlar, kızın elini tutar ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurur. Kadın gülümseyerek eriyor.

Sertçe yutkunuyorum, onlara sırtımı dönüp kavanozların üzerindeki etiketleri inceliyormuş gibi yapıyorum. Louisa'nın tanıştığımız iki Fae erkeğini de büyülemiş olması neden umurumda olsun ki? Erkeklerin onu benden daha çok sevmesine alışkınım.

"Yiyeceğ'e ihtiyacımız var, değil mi?" diye haykırır Sugarplum. "Kilere dalıp neyimiz var bir bakayım. Kim taşımama yardım etmek ister?"

Gönüllü olmak için yarım döndüm ama Louisa çoktan peşimden koşmaya başlamıştı. Onu.

Fındıkkıran Prens bir sandalyeye çökerek önce sert bir bacağını uzatır, Sonra diğerine. Louisa'nın kanını içtiğinden beri daha rahat hareket ediyor ama hâlâ tam olarak rahat olmadığı belli. Hareketlerinde ve konuşmasında bir odunluk var.

Gözlerimi yüzünden ayırmadan karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum ve başını kaldırına kadar bekliyorum.

"Ne istiyorsun, Clara?" diyor.

"Kız kardeşimle aranızda ne oldu?"

"Ağaçların arasında köstebek faresinden saklanıyorduk. Panikliyordu, dikkatini çekiyordu. Onu sakinleştirmek için öptüm."

"Ve hepsi bu mu? Bir öpücük mü?" "Neden umursuyorsun ki?"

Tavrındaki değişikliğ'e dikkat çekmeyi düşünüyorum ama ona bir açıklama borçlu değilim, bu yüzden sadece omuz silkip sandalyeme geri oturuyorum.

Kız kardeşim ve Sugarplum uzun bir süre ortalıkta yoklar. Sonunda sosis, tütsülenmiş et, peynir, ekmek ve baştan çıkarıcı bir dizi küçük kek ve kurabiyeyle dolu tepsiler taşıyarak odaya geri dönüyorlar. Ayrıca daha önce hiç görmediğim meyvelerle dolu büyük bir kase de var.

Şarap için kilere dönüyorlar ve sonra hepimiz içine dalıyoruz - hiçbir şey yemeyen ve şaraptan sadece küçük yudumlar alan Prens hariç. Lanetin iç sistemlerine ne yaptığından emin değilim ama fazla tüketmek istememesini anlayabiliyorum.

Karnım nihayet doydu, o kadar yorgunum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Louisa ve Sugarplum Faerie, Prens sandalyesinde asık suratla aşağı doğru kayarken ve ikisine de ters ters bakarken ağızları dolu bir şekilde gülerek getirdiği tüm çökmekte olan tatlılardan ısıyorlar.

Kendi sandalyemin kolçağına yaslanıyorum, sıcak ve uyku. Burada kendimi güvende hissediyorum, muhtemelen hissetmemem gerekse de.

Bir süre sonra pençe uçlu parmakların alnımdaki saçları kazıyarak kulağımın etrafına süpürmesiyle uyandım.

"Çok güzel saçların var Clara," diye mırıldanıyor bir ses. Sıcak çikolata ve taze kar kokusu üzerime fısıldıyor ve gözümü kırıştırtarak uyanıyorum.

Sugarplum Faerie'ye boş boş bakıyor. Onunla tanıştığım zamankinden bile daha güzel görünüyor. Belki de içtiğim şaraptandır.

"Uyuyakalmışsın," diyor usulca. "Kız kardeşin yıkanırken dinlenmene izin verdik ama senin de banyo yapmak isteyebileceğini düşündüm. Daha doğrusu, banyo yapman için *ısrar etmeliyim*, böylece çarşafı kir ve kan bulaştırmazsın."

Gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce bir saniyeliğine aşağıya doğru bakıyor. Aşağı bakıyorum ve göğüslerimin yıkık dökük elbisemden neredeyse dışarı fırladığını fark ediyorum. Meme uçlarımdan biri tamamen görünüyor.

Ama bana dokunmadı ve ben oturup elbisemden geriye kalanları düzeltirken de bundan bahsetmedi.

"Senin için bir gecelik yarattım," diyor. "Ve su sıcak. Gelin, size göstereyim."

OceanofPDF.com

Evin dar koridorunda Clara ve Sugarplum'ın yanından geçiyorum. Kabarık bir havluya sarınmışım, saçlarım başımın üstünde düğümlenmiş ve onların geçmesi için yer açmak üzere kendimi duvara sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

"Su büyülü, Clara," diyorum kız kardeşime. "Gördün mü?" Bir kolumu uzatıyorum. "Çürüklerim ve kesiklerimin hepsi geçti! Kaburgalarım da acımıyor!"

"Bir şey değil," diyor peri göz kırparak. Ona sırtıyorum ve çıplak ayaklarımla koridordaki düz halıda ilerliyorum. Bu odalardan birinde -sanırım bu odada- bizim için birkaç gecelik hazırladığını söyledi.

Kapıyı itip açıyorum. Burası bir yatak odası, ama benim ve Clara'nın olamaz, çünkü His Royal Asshattery yatakta oturmuş, ellerine bakıyor.

İyi ruh halim, ev sahibimizin banyo suyuma attığı şekerli küreler gibi eriyip gidiyor. Anında öfkelenim, çünkü Moroseness beni sanki havadan hafıfmışım gibi kaldırdı ve değilim, yine de beni o güçlü kollarında tuttu ve beni görkemli bir cinsel pus içinde öptü... ve sonra *hiçbir şey* hissetmemiş gibi davrandı.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve o da irkilerek başını kaldırıyor. "Bunun sıkıcı bir görev olduğunu söylemiştin," diye hiddetleniyorum.

İç çekiyor. "Hâlâ bundan mı bahsediyorsun? Bırak artık, ölümlü."

"Hayır." Havlumu tutarak odasına giriyorum. Gözleri ıslak göğüs dekolteme takılıyor, havlunun kenarından biraz kabarıyor ama umurumda değil. Bırak baksın.

"Benim ahlaksız bir kadın olduğumu söylemiştin," diye devam ediyorum. "Öyle değil misin?"

"Sevgililerim oldu. Seksten zevk alıyorum. Bunun için beni neden yargılıyorsunuz? Fae'ler ahlaksızlığıyla ünlüdür."

"Ben değilim."

"Ama sen kadınlarla yattın."

"İki," diyor. "Sadece iki."

Sanırım vücudumdan dışarı fırlayabilirim. Boşa giden fırsatlar için ona bağdırmamak için elimden geleni yapıyorum. "Sen bir Faerie prensisin, özgürlüğün ve lüksün emrindesin ve sadece iki kadınla mı yattın?"

"Benim konumumdaki birinin seçici olması gerekir."

"Nedenmiş o? Dünyanın her yerinde konumlarını abartılı miktarlarda zevk almak için kullanan krallar, prensler ve lordlar var."

"Ah, ama görüyorsun, ben iyi bir hükümdar olmak istiyorum, dikkatsiz bir çapkın değil." Gözlerini kırıştırtarak ayağa kalktı. "Ya sen... sen ne olmak istiyorsun? Seni ıslatan her erkek için bir delik mi?"

"Hayır," diye hırladım. "Ben asla öyle bir şey söylemedim. Ama ya söylediysem? Ya istediğim, hoşlandığım şey buysa? İkimiz arasında daha dürüst olan benmişim gibi görünüyor. Hoşlandığın şeyi itiraf edemiyorsun."

"Evet, yapabilirim."

"O zaman kanıtla. Beni öpmenin sıkıcı bir iş olmadığını kabul et. Çünkü öyle olmadığını biliyorum. Hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Sen -"Benim tadıma bak."

Prens sert ve yakıcı bir şekilde güler. "Hayal görüyorsun."

"Öyle mi?" Sesim tizleşiyor. "Ben pek çok insanı öptüm -gözlerini öyle devirip durma- ve birinin beni öpmekten hoşlandığını anlarım."

"Ama sen hiç bir Fae erkeğini öpmedin," diyor soğukkanlılıkla. "Bizim nelerden hoşlandığımızı bilmiyorsun. Gerçekten, sana karşı hiçbir cinsel eğilim hissetmedim."

Havlumu iki yumruğumla kavıyorum. "Böylece yalan söyleyebiliyorsun." "Belki de. Ama bu şu anda yalan söylediğim anlamına gelmiyor."

Öfkeli nefesler alarak yüzüme dökülen ıslak sarı saç tutamlarını geriye doğru tarıyorum. "Hiçbir şey hissetmemiş olamazsın. Bu mümkün değil. Kimse benimleyken hiçbir şey hissetmez."

Hafifçe alay ediyor. "Bir insana göre kendin hakkında çok şişirilmiş bir fikrin var."

"Bu gösteriş değil," diyorum. "Ben lanet *bir ikramım*. Görmek ister misin?"

Gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ama hayır demiyor; ben de havluyu açıp ona vücudumu gösteriyorum; iri göğüslerimden, yuvarlak göbeğime ve kalın kalçalarımın kadar her bir kıvrımı.

Prens bakar. Bir süre sonra dudaklarını birbirine bastırır ve arkasını döner. "Çok güzelsiniz," der sessizce. "Bunu asla inkâr etmedim. Aslında göz kamaştırıcısınız."

"O zaman neden-" Duruyorum, bir farkındalıkla boğuşuyorum. "Bekle, lanet bozulana kadar uyarılma hissetmeyebilir misin? Aletin yanında mı?"

"Var ve şu anki işlevsellik seviyesi seni ilgilendirmez." eşit bir şekilde söylüyor. "En yakındaki erkekle çiftleşmek için duyduğun acil arzuyla kavrayamadığın şey, benim haftalardır bir findıkkıran bebeği olduğum."

Sesinde şimdi bir gerginlik, bir öfke var ve bir parçam seviniyor çünkü sonunda onun kayıtsız sakinliğini kırıyorum.

Sıkı ve sert bir ses tonuyla devam ediyor. "Yakalandım, işkence gördüm, lanetlendim, küçültüldüm, yabancılar tarafından idare edildim, halkım karanlık güçlerin istilasına uğrarken bir insanın malikânesinde kaskatı durmaya zorlandım ve şimdi de insan kanı içmeyeli ne kadar zaman geçtiğine bağlı olarak vücudumda meydana gelen sürekli değişimlerle boğuşuyorum. Fethedilen krallığımda gezinirken ve müttefikler bulmaya çalışırken kendimi ve iki talihsiz insan kızı korumak için savaşmak zorunda kaldığımdan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden bu gece insan kibrinizi şımartmak istemiyorsam beni affedin!"

Sonunda sesi çok daha yüksek çıktı. Sugarplum Perisi içeri bakarken kapı arkamdan gıcırıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve sonra beni çıplak görünce gözleri kocaman açılıyor. "Yıldızlara şükürler olsun, ne güzel bir manzara! İkinize de en iyi dileklerimi sunarım." Kapıyı kapatarak aceleyle çıktı. Beni şömineye doğru yürüyen ve dans eden alevlere asık suratla bakan Prens'le baş başa bıraktı.

Prens kasvetle, "Gidip onun çükünü tekrar ıslatmalısın," diyor.

"Kim? Kuzenin mi?"

"Yemekleri getirmeniz bu yüzden bu kadar uzun sürmedi mi?"

"Seviştığımızı mı sanıyorsun? Kilerde birkaç dakika mı?" Prens omuz

silkiyor. "Çok daha kısa sürede fetihler gerçekleştirdi, ve çok daha kötü yerlerde. Onun şekerlemelerinden tatmadığınızı kim söyleyebilir?"

Hırıltılı bir kahkaha attım. "Şey, ben değildim."

Prens aceleyle, "Öyle olup olmadığın umurumda değil," der. "Şimdi yapsan da umurumda değil. Ne istersen yap ama başka bir yerde yap. Uyuyup uyuyamayacağımı görmek istiyorum."

Havlumu alıp tekrar etrafıma sarıyorum. Ona başka bir şey söylemeden yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Prens'in odasının yanındaki odada büyük bir yatak ve üzerine serilmiş iki gecelik var; kabarık, tüllü, stratejik yerleri çiçeklerle işlenmiş şeyler. Birini üzerime geçirip diğerini bir sandalyenin üzerine seriyorum. Sonra ıslak saçlarımı örüp yatağa uzanıyorum.

Belki de bencil, düşüncesiz ve düşüncesiz davranıyordum. Clara bazen öyle olduğumu söylüyor. Sanki kendisini kusursuz gördüğünü düşünmemi istemiyormuş gibi, bana kendi hatalarımı söyledikten sonra hemen kendi hatalarını da sıralıyor. Belki de onun özeleştiri alışkanlıkları, söylemeye çalıştığı şeyi görmezden gelmemi çok kolaylaştırdı.

Fındıkkıran Prens'in neler yaşadığını, az önce bana düşüncelerini aktarana kadar pek düşünmemiştim. Elbette onun özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmek istiyordum ama çoğunlukla bunun *benim* için ne anlama geldiğine odaklanmışım - *ki bu* ilk başta macera, keşif ve yeni yerler görmeyi içeriyordu - ve sonra, oraya vardığımızda, odağımı hayatta kalmaya çevirdim. Neye katlandığıma, nasıl güvende olabileceğime ve Clara'yı nasıl koruyabileceğime odaklandım.

Prens'e olanlardan ya da onun bu konuda hissettiklerinden ben sorumlu değilim. Ama eğer bir arkadaş olmaya çalışıyorsam, hatta geçici bir ilişki kurmaya çalışıyorsam, onun nelere katlandığını, lanet kırılana kadar her gün, her saat neler yaşadığını daha iyi anlamaya çalışmalıyım. Size beklenmedik bir şekilde ihanet eden, tam kapasitesiyle çalışmayan, sizi durumunuzu hor gördüğünüz bir şekilde tedavi etmeye zorlayan bir bedende yaşamamanın tuhaflığı, bunun bir bedeli olmalı.

Şu andan itibaren, ona insani nezaket göstermeye çalışmalıyım. Bazen bir pislik olsa bile.

Küvetin yanında duruyorum, hala uyku sersemiyim. Pembe mermerden, oval, kenarları konturlu, dünyamda gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen güzel bir küvet. Sugarplum Perisi'nin suyu sihirle ısıtmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ne kadar kullanışlı olmalı.

Gözlerim ağırlaşıyor, bu yüzden biraz ovuyorum. Köşede bir tuvalet var, küvet gibi pürüzsüz mermerden, tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra yırtık pırtık elbisemi çıkarıyorum. Kolayca sıyrılıyor, parçalanmış kombinezonum, külotum ve korsem de öyle. Küvetin üzerine eğilip parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum.

"İşte geldik," diyor Sugarplum Perisi, banyo odasının kapısından telaşla içeri girerek. "Bunlardan bir tane kaldığını biliyordum. Bunu içeri bırakacağım ve
-."

Donup kalıyor, altın rengi gözleri beni görünce kocaman açılıyor.

Nefes nefese kaldım, bir havlu kaptım ve önümde tuttum. "Neden buradasın?"

"Birazdan döneceğimi söylemiştim," diye duraksıyor. "Soyunmak için beklersin sanmıştım. Bunu almam gerekiyordu." Kış gökyüzü kadar mavi, küçük bir küre tutuyor. "Suyun içine yayılan bir iyileştirme büyüsü. Bir tanesini kız kardeşinin üzerinde kullandım. Bunlardan çok fazla yapmıyorum, görüyorsun - karmaşık bir tarif ve çoğu Fae'nin kendi iyileştirici güçleri var, ama senin - o

-" Kollarım boyunca uzanan sıyrık ve çürüklere başıyla işaret ediyor. "Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Oh," diye duraksıyorum, havluyu omuzlarıma sıkıştırıyorum. "Bunu söylediğini duymadım. Sanırım hâlâ yarı uykuluyum."

İleriye doğru adım atıyor, küreyi banyo suyuna bırakıyor, küre hoş bir şekilde köpürüyor ve suyu güzel bir masmavi renge boyamaya başlıyor. Ama siyah tırnakları havlunun köşesine, parmak uçlarıma değene kadar yaklaşmaya devam ediyor.

"Belki de bu durumda tek başına yıkanmak senin için güvenli değildir," diyor usulca. Üst dudağını bükerek sivri dişlerinden birkaçını gösteriyor.

Çıplak tenim sıcaklıktan karıncalanıyor. Bu kadar yorgunken beni nasıl hâlâ böyle etkileyebiliyor? Erkeklerle seks dünyasına tek girişimim bu kadar heyecan verici değildi ve o bana müstehcen bir yerde dokunmadı bile.

"Tırnakların çok keskin," diye fısıldıyorum.

"Pençeler seni korkutuyor mu tatlım?" Elini kaldırıyor ve parmaklarının üzerinden yanardöner bir büyü dalgası geçiyor. Pençeleri kaybolur ve tırnakları düzgün bir şekilde yuvarlanır. "Gerekirse tehlikeyi ortadan kaldırabilirim.

-faaliyetler."

Sertçe yutkunuyorum, bacaklarımin arasında zonklayan sıcaklığın dağılmasını istiyorum. "Bence gitmelisin."

"Pekala." Geri çekildi. "Bir daha habersiz girmeyeceğim, ama sana seslenebilirim ve cevap vermezsen uykuya dalıp kendini boğmadığından emin olmak için içeri girerim."

"Bu akıllıca görünüyor." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve gözleri parlıyor. Cevap veren dişlek sırtışı dehşet verici, yorgun zihnime o kadar yabancı ki çılgılık atma isteğimi bastırıyorum.

Fark etmemiş gibi görünüyor. Sabunu gösterdikten sonra banyo odasından çıkıyor ve kapıyı arkasından ince bir aralık kalana kadar kapatıyor.

O bir Fae -sürgün edilmiş, haydut bir Fae- ve beni o çatlaktan yıkanırken izlemeyeceğinin hiçbir garantisi yok. Ama doğrusu, bu fikri iç gıcıklayıcı buluyorum. Yapmamalıyım ama işte.

Su, rahatsızlığımı en harika şekilde hafifletiyor. Sabunu kullanıyorum ve sonra sabunluğun yanındaki usturayı alıp bacaklarıma ve koltuk altlarıma yöneliyorum. Tam sol kolumun altındaki kirli sakalları dikkatlice tıraş ediyordum ki, banyo odasının kapısı çarparak açıldı ve üç sıska beyaz şekil, karo zemin üzerinde sürünerek odaya girdi.

İrkildim ve usturanın bıçağı göğsüme saplandı. Acıdan nefesim kesiliyor, bıçağın suya düşmesine izin veriyorum ve göğsümü avuçluyorum, ayağa fırlıyorum ve odanın etrafına çılgınca bakıyorum. Minik ayakların, minik tırnakların fayanslar üzerinde tırmalandığını duyabiliyorum.

Sonra lavabonun altında çömelmiş bir şey gözüme çarpıyor. Gözlerimi ona diktiğim anda hareket ediyor, yerde bir çizgi çizerek rengârenk havlu yığınının arkasında kayboluyor.

Kapı genişçe açılır ve Sugarplum Fae içeri dalar, tül gibi kanatları alarmla kıpırdanır. "Ne oldu? Çılgılık attığını duydum."

Küvette durduğumu, göğsümden akan kanın parmaklarımdan yanıma doğru aktığını görünce kaşları havaya kalkıyor.

"Burada bir şeyler var," diye nefes nefese etrafıma çılgınca bakıyorum. "Yaratıklar, küçük beyaz fareler gibi, ama daha uzunlar."

"Fareler değil," diyor. "Onlar benim evcil hayvanlarım. Zaman zaman beni ziyaret etmeye tenezzül eden üç gelincik kedim var ve sıcak su ve buhar varken banyoyu seviyorlar. Ben onları kovarım. Banyoya uzan şekerim. Su seni iyileştirecek."

"Bunu neden düşünemedim?" Suya geriatarak mırıldandım.

"Çünkü çok yorgunsun," diyor parlak bir sesle. Dilini şaklatarak çömeliyor ve üç beyaz tüylü gölge ona doğru süzülüyor. Birini yakalıyor - bir kediden daha küçük, bir gelincikten daha kabarık, tüylü beyaz bir kuyruğu var.

"Gördün mü?" Küvetin kenarına geliyor ve küçük şeyi bana doğru yaklaştırıyor. Kocaman gözleri ve uzun beyaz bıyıklarıyla çok şirin bir yüzü var. Minicik iki ön patisi elinin üstünde duruyor. Pembe burnu kokumu alınca çılgınca ve tedirgin bir şekilde titrese de kaçmak için mücadele etmiyor. Ona güveniyor.

"Bu Ferra," diyor. "Diğerleri de Shae ve Kriss. Hadi bakalım, aşklarım. Dışarı çıkın." Onları nazikçe banyo kapısına doğru sürüklüyor. Koridora doğru koşuşturuyorlar ve kuyrukları temizlendikten sonra kapıyı arkalarından kapatıyor.

"Fae'lerin evcil hayvanları olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Neden yapmayalım? Korkunç derecede kötü olduğumuz için mi?" Küvete doğru ilerliyor ve yanında diz çöküyor. "Belki de onları sadece bir ayın için kurban etmeyi planladığım için saklıyorumdur."

"O zaman neden onlara isim verdin?"

"Ah, beni yakaladın." Bana bir gülümseme attı. "Şimdi kendine ne yaptığını görelim, sevgilim."

Çoğunlukla koyu mavi renkli ama yine de şeffaf olan suya batmış durumdayım. Beni görebiliyor, her yerimi.

Göğüslerim yüzeye çıkana kadar yavaşça biraz daha yükseliyorum. Kesik hala kanıyor.

"Evcil hayvanlarınız beni ürküttüğünde, usturayla yanlışlıkla kendimi kestim," diye açıklıyorum.

"Neden jilet kullanıyordun?"

"Bizim oralarda vücut kıllarını almak modaydı. Babam bunu yapmamızdan hoşlanmazdı ama Louisa ve ben bunu tercih ediyoruz."

"Ben hiç kullanmam," diyor. "Çoğu Fae'nin çıkaracak vücut kılı yoktur. Buna sahibim çünkü son gece misafirim onu yanında getirdi ve geride bıraktı. O bir fenodyree, çok kıllı bir Fae türü. Umursadığımdan değil, ama bazı bölgelerini kesmeyi severdi. Burada olduğu için şanslısın. Ya da şanssız, nasıl baktığınıza bağlı."

Suyun içine, tam bacaklarımın arasına uzanıyor ve usturayı küvetin dibinden alıyor. Bana dokunmuyor, ama iç kalçalarım ve tüm seksim onun elinin sadece yakınlığında titrek bir hisle canlanıyor.

Bakışları açık bir şekilde kalçalarımın arasındaki narin kıvrımlarda kalıyor. Bacaklarımdan düz karnıma, oradan da kaburgalarımdan göğsüme kadar vücudumun her kıvrımını hayranlıkla inceliyor.

Ve protesto için tek kelime etmedim.

"Kesiğin derinliğini kontrol etmeliyim." Kolumu kavradı ve kaldırdı. "Bakabilir miyim?"

Bana dokunmasına gerek yok. Bu bir bahane ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yine de başımı sallıyorum.

Parmakları göğsümün ince derisine temas ettiğinde, küçük bir nefesi ısıyorum. Parmakları kayıyor, ağır alt kıvrımı sıyrıyor, sonra areolamın etrafında kayıyor. Meme uçlarım boncuk boncuk sıkışıyor ve kıvrımlarımın arasında, suyun altında kayganlığın farkında olarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Başparmağı, artık silik bir çizik olan kesiğin üzerinde kayıyor. "Tamamen iyileşti," diye mırıldanıyor, ellerini göğsümden ve kolumdan çekiyor. "Şimdi kurumana izin vereceğim. Odan koridorun sonunda sağda. Soldan üçüncü kapı."

Ayağa kalkıyor. Kanatları kalkmış, arkasında hafifçe dalgalanıyor. Kapaıya doğru ilerlerken, "Lütfen... kal." diye mırıldanıyorum. Yavaşça dönüyor, dudağını ısıyor, gözlerinde sıcaklık var. "Başka bir kaza geçirirsem diye," diyorum.

"Tehlikeye oldukça yatkın görünüyorsun. Hayatını iki kez kurtardığının farkında mısın? Açlıktan ölmenden önce sana şekerleme yedirdiğimi de sayarsak üç kez."

İçimde bir gülümseme başlıyor, yüzüme ulaşana kadar güneş ışığı gibi yayılıyor. Nefesini tutuyor ve sonra yavaşça nefes veriyor. "Yıldızlar, harikasınız."

Küvette dengesiz bir şekilde doğruluyorum ve o da içeri girip elimi, kolumu tutarak dışarı çıkmama yardım ediyor. Yere serilmiş bir havlu var, kız kardeşim üzerine bastığı için hala nemli.

Ne yaptığımdan emin değilim. Ben *bunu* yapmam. Pervasız şehvet, yabancıları baştan çıkarma. Kimin kimi baştan çıkardığından bile emin değilim. Bu daha çok arzuların, eylemlerin ve hareketlerin kademeli olarak iç içe geçmesi gibi geliyor. Bir dans gibi.

Sugarplum Faerie beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde çeviriyor. Daha önce fark etmediğim, altın güller ve değerli taşlarla dolu, yaldızlı, hoş bir boy aynasıyla karşı karşıyayız. İçinde onu görüyorum - tüy gibi pembe saçları ve yumuşak pembe dudaklarıyla son derece güzel. O tül kanatlarla çerçevelenmiş ve siyah pençeleri omuzlarımı nazikçe kavıyor.

İnce, solgun, insan şeklindeki dolgun göğüslerim, sivrilen belim, hafifçe eğik kalçalarım, uzun bacaklarımla tam teşhirdeyim. Kumral saçlarım koyu ıslak, yanlarıma ve sırtıma yapışmış, birkaç bukle bir göğsüme yapışmış ve sonra belime doğru sarkıyor.

"Kendini görüyorsun," diye mırıldanıyor peri kulağıma. "Ne kadar güzel olduğunu görüyorsun."

Sihir ellerinden birinin üzerinde dalgalanıyor, tırnaklarını yumuşatıyor ve o elini vücudumdan aşağı kaydırıyor, göğsümü hafifçe sıkıyor, karnımın üzerinden geçerek alt kısımlara yöneliyor. Bir yanım erişimi engellemek için kalçalarımı sıkmak istiyor ama bu başka bir dünyadan, başka bir zamandan gelen Clara.

Bu yeni Clara onun dokunuşuna aç.

Duruşumu biraz genişletiyorum, amımı ona açıyorum ve üç parmağı kıvrımlarımın arasından kayarak ayrılırken yanağıma doğru mırıldanıyor

Onları. Orta parmağı daha derine, yavaşça, şefkatle vururken küçük bir inilti çıkarıyorum.

"Şu küçük şişmiş tomurcuğa bak," diye mırıldanıyor, parmak ucuyla okşayarak. "Bu ıslak dudaklar, çok güzel ıslanmış. Seni benim için çok tatlı bir şekilde boşaltacağım, sevgilim."

"Louisa'yı istediğini sanıyordum," diyorum nefes nefese. "O nasıl sevişileceğini benden daha iyi biliyor."

"Sen çok daha ilginçsin, şekerim."

Hayatımda hiç kimse bana bunu söylememişti. Louisa konuşkan, eğlenceli, gösterişli olan. Ben sessiz, sıkıcı, okuyucu ve ressam olanım.

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldıyorum.

"Öyle olmak zorunda mı?" Hâlâ beni okşuyor, seksimin üzerinde nazıkçe kaygan daireler çiziyor, her biri karnıma yavaş bir zevk dalgası gönderiyor. "Sus şekerim ve boşalırken kendini izle."

Ve iki parmağını içine soktu.

Vücudum onu içine çekerken, istilayı yeni bir ıslaklık seliyle karşılarken küçük bir ses daha çıkıyor.

Başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken, iki parmağı yavaşça içimi keşfediyor. Diğer eli göğüslerimden birini kavırıyor, etini hafifçe sıkıyor, sivri meme ucuna yöneliyor.

Kalçalarını oynatarak ön tarafını arkama dayıyor ve kalın bir sertliğin pantolonunun içinden arka tarafıma baskı yaptığını hissediyorum. Ama içime girmek istemiyor. Ben içgüdüsel olarak onun pazusunu kavrarken o beni sabit tutuyor. Günün olayları yüzünden aşırı hassaslaşan bedenim şimdiden diken üstünde titriyor.

"Kalçalarını biraz daha aç sevgilim, böylece o tatlı amcığını görebileyim," diyor Peri. "Ne kadar hassas, küçük bir ölümlüsün. Parmaklarıma boşalmadan önce sana bir hediyem var. Hazır mısın?"

Hediyenin onun siki olduğundan şüpheleniyorum. Ve evet, umutsuzca, çaresizce hazırım.

Ama başımı salladığımda, "Birini iki kez çıplak gördüğümde ona gerçek adımı vermem gerektiğine dair bir kuralım var. Bu beni güvenmediğim biriyle akılsızca bağlar kurmaktan alıkoyuyor. Ve seni bu gece iki kez çıplak gördüm, bu yüzden sana adımı söylememin adil olduğunu düşünüyorum. Bu gece bağırmayacaksın ama bir gün erimiş şekerin tadına baktığımda duymayı umuyorum.

Bacakların. Ne kadar kaygan olduğunu hissediyor musun, Clara? Benim için boşalmaya çok yakınsın. Vücudunun ne kadar kızardığına bak -göğüslerin, amın, boynun, yanakların- benim için gelersen sana adımı söylerim, seni sevimli, yalanabilir yaratık. Benim için gel, gel-"

Parmaklarını içimden çekip klitorisimi ovuyor, hızlıca, nazikçe, mükemmel miktarda baskı uyguluyor. Zevk gelgit gibi çöküyor, temizleyici bir yıkama, içimde genişleyen, uyluklarımı zayıflatan ve midemi sıkılaştıran mutlu bir dalga.

Sugarplum Faerie parmaklarını tekrar içime sokuyor, başparmağı klitorisime rahatça bastırırken etraflarında sıkılmama izin veriyor.

"Gözlerini açık tut," diye fısıldıyor. "Kendine bak."

Yüzüm ve vücudum kızarıyor, saçlarım omuzlarımın etrafında nemli bir şekilde kıvrılıyor, seksim eli tarafından kavranıyor, bacaklarım mutluluğun gücüyle titriyor. Yumuşak nefesler dudaklarımdan kaçarken, utanmadan eğilerek cinsel organımı avucuna doğru itiyorum.

"Benim adım Finias." Keskin dişleriyle kulağımın kıvrımını kemiriyor.

"Finias," diye fısıldıyorum.

Doruk noktasından indiğimde başım dönüyor, erimiş, parlıyor ve gevşemiş hissediyorum. Finias beni saçlarıyla uyumlu yumuşak pembe bir havluya sarıyor ve koridorda yürütüyor.

Yaptığım şeye inanamıyorum. Bu Louisa'nın yapacağı bir şeydi, benim değil. Peri'nin her şeyi çarpıtması, her birimizden yeni nitelikler ortaya çıkarması ne garip.

Belki de yeni değillerdir. Belki de sadece gömülmüşlerdir.

Finias yatak odasının kapısını iterek açıyor. Yatağın başucunda küçük, büyümlü bir küre ışık süzülüyor ve kız kardeşimin yatağa yayılmış, tüm alanı kaplamış olduğunu gösteriyor. Yüzü kızarmış, hafifçe horluyor.

"Onu rahatsız etmeyelim," diye fısıldıyor Finias. "Benim yatağımı alabilirsin." Yakındaki bir sandalyeden tüllü bir gecelik kapıyor ve beni o odadan çıkarıp daha büyük olan başka bir odaya götürüyor. Yatak üç ya da dört kişi için yeterince büyük.

Bir ona bakıyorum, bir ona.

Omuz silkiyor. "Geçmişte birden fazla kişiyi yatağa atmaktan zevk alırdım. Bugünlerde tek seferde bir kişiyi, güvenebileceğim birini tercih ediyorum. Bu da artık nadiren eğleniyorum demek."

Ben onun için buyum. Eğlence.

Sanırım bu beni rahatsız etmeli. Ama aslında rahatladım. Benim üzerimde dramatik bir Fae hakkı iddia etmesini istemiyorum.

"İstersen kanepelerden birinde uyuyabilirim," diyor. "Ama yatağı paylaşmayı tercih ederim."

"Bu çok büyük. Paylaşabiliriz." Geceliği ondan aldım ve vücuduma geçirdim. Daha önceki parçalanmış geceliğim dışında giydiğim en skandal şeydi.

Finias'a bir kaşımı kaldırıyorum, o da bana omuz silkip pişmanlık duymayan bir sırtıyla karşılık veriyor. "Evimde iki güzel kadın var. Ben de manzaranın tadını çıkarabilirim."

Yüz ifademdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki aceleyle ekledi: "Kız kardeşini parmaklamayacağım şekerim, ya da başka bir şekilde almayacağım. Kuzenimi tuzağa düşürmeye çalıştığına inanıyorum ama pek başarılı olamıyor. Birbirleriyle tartışmadan uzun süre konuşamıyor gibiler."

"Hm," diye cevap veriyorum, çarşafların içine kayarak. Kız kardeşimi seviyorum ve onun mutsuz olması beni rahatsız ediyor. Ama onunla yarın konuşacağım. Uykuya ihtiyacı var ve ben bu gece daha fazla çalışamayacağım.

Sugarplum Faerie kısa bir pantolon giyer ve yatağın karşı tarafına yerleşir. Odadaki parlayan küreler ondan tek bir kelime bile duymadan daha da kararıyor; onları zihniyle kontrol edebiliyor olmalı.

Vanilya ve tarçın şekeri kokan pürüzsüz, sıcak çarşafların arasında nefis bir şekilde rahatım.

"Yarın senin için ne çizeyim?" Mırıldanıyorum.

Ben rüyalara dalarken sesi belli belirsiz bana ulaşıyor. "En çok neyi görmek istediğimi düşünüyorsan."

Uyandığımda, Clara paylaşmamız gereken yatakta değildi.

Uykumda sallanmaya meyilli olduğum ve mevcut tüm alanı kapladığım için sanırım buna şaşmamalı.

Biraz titreyerek kalkıyorum. Odalar dün geceye göre çok daha soğuk.

Belki de Sugarplum Perisi'nin dediği gibi kış aniden gelmiştir.

Yataktan battaniyelerden birini alıp üzerime örttükten sonra kız kardeşimi aramaya çıkmadan önce tuvalete uğruyorum.

Onu bulmak uzun sürmüyor. Canlı duvar halılarıyla süslenmiş ve şablonlu ahşap mobilyalarla donatılmış geniş bir yatak odasında, battaniyeden çok yastık olan bir yatakta uzanmaktadır. Yastıklarla kaplı yuvanın ortasında pembe saçlı peri yatıyor, gömleksiz, yan yatmış, esnek kanatları arkasına sarkmış ve Clara göğsüne yaslanmış.

Kolu kadının belini sarıyor. Burnunun üzerindeki kahverengi şeker tozlu çillerle çok genç görünüyor, ancak bir Peri olarak görünüşünden gerçek yaşını söylemek mümkün değil.

Clara benden bir yaş büyük. Genellikle her yönüyle koruyucu bir büyük kardeştir -sorumlu ve temkinli. Ama ben de onu savunuyorum, özellikle de daha deneyimli olduğum durumlarda. Bir Peri ile hiç yatmamış olabilirim ama pek çok şehvetli erkekle uğraştım. Onların hilelerini ve bir kadına acı çektirebilecekleri tüm yolları biliyorum.

Yatağın yanına yaklaşıp pembe saçlı Faerie'nin üzerine eğildim ve parmaklarımla yanağına sert bir fiske vurdum.

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı, yatağın üzerinde hafifçe durdu, gözleri keskin bir şekilde tetikteydi ve elinde bir bıçak vardı. O kadar ustaca, o kadar yumuşak hareket etti ki Clara'yı uyandırmadı bile.

Şokumu kaşlarımın altında gizleyerek, beni odadan dışarı kadar takip etmesini işaret ediyorum. Geldiğinde kapıyı çekip kapatıyorum.

"Kız kardeşime ne yaptın?" Tısladım.

"Bu onun ve benim işim." O artık bir fesatlık imparatoru değil, şuh kahkahalar atan bir büyücü değil. Algıladığı bir tehdit yüzünden uykusundan uyanmış, ayık ve gülümsemeyen biri.

"Bu beni ilgilendirir çünkü o benim tek ailem," diyorum ona. "Dün gece çok yorulmuştu. Bu-" Yatak odasının kapısını işaret ediyorum

- "Bu onun yapacağı bir şey değil. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Onu zorlamadım." Elindeki bıçağı çeviriyor. Bir parıltıyla kayboluyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Bu onun sırtımasına neden oluyor. "Onu becermedim bile," diye devam ediyor. "Ona ihtiyacı olanı verdim, sonra da sen misafir odasındaki tüm yatağı kullandığın için benim yatağımı paylaştı."

Gözlerimi kısarak yüzünü inceliyor, bir aldatma belirtisi arıyorum. Kaşları hafifçe kalkık, bakışları açık bir şekilde ona bakıyor.

"Yeterince adil," diyorum sonunda. "Ama onu kendi zevkiniz için kullanmayı ve duygularını incitmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. O benim için önemli. Ona herhangi bir şekilde zarar verersen, pişman olursun."

Kibirli bir meydan okuma ve cılız ölümlülere kıyasla kendi gücü hakkında bir yorumla tepki vermesini bekliyordum, ama o sadece yüksek sesle gülüyor, tüm üçgen dişleri görünüyor.

"Çok hoş bir şekilde savunmacısın. Buna bayılıyorum. İnan bana, kullanılmak istemediği sürece kız kardeşini kullanmayacağım. Bu durumda onu büyük bir şevkle kullanacağım." Şehvet dolu bir göz kırpışla dilini bana doğru uzatıyor, sonra da koridorda ilerliyor. "Kahvaltı edeceğiz, sonra da Clara'yı resim yapması için bırakıp bize Bitmeyen Havuz'a kadar eşlik edecek müttefikler toplayabiliriz."

Clara'yı yalnız bırakma konusunda kararsızım, ama kahvaltıda planı tartıştığımızda, Sugarplum Perisi bana evinin koruma büyüüne sahip olduğunu garanti ediyor. Ve Clara yeniden resim yapmaya çok hevesli görünüyor, ona verdiği malzemelerle çok mutlu - var olduğunu bildiğimden daha fazla renkte boyalar, tuvaler ve kalın, pürüzsüz, ağır parşömenlerle birlikte. O bir çeşit

Görünüşe göre ressam kendisi - büyüler için karmaşık dekoratif etiketler yaratıyor ve evdeki tüm mobilyaların şablon işlerini o yapıyor. Clara'yı ikinci kattaki geniş ve güneşli çalışma odasına yerleştiriyor, Burada büyük pencerelerden dışarı bakabiliyor ve manzaradan ilham alabiliyor.

İsteksizce onu orada bırakıyorum, yalınayak, onun için yarattığı mavi elbisenin içinde, daha sonra renklerle dolduracağı taslağı çizmeye başlarken dudağını ısıtıyor.

Kırmızı bir tunik ve tozluk giyiyorum, zengin ve sıcak. Boynumdaki ve bileklerimdeki siyah kürk beyaz benekli ve altın iplik, karmaşık desenlerle korsajın üzerine dolanıyor.

"Faerie'de hiç terzi yok mu o zaman?" diye sordum.

"Tabii ki var. Uydurma giysiler sadece birkaç gün dayanır," diyor Sugarplum Perisi. "Biz gerçek giysiler yaptırmayı tercih ediyoruz. Ama zorda kalırsam, sihirle iyi bir kıyafet yapabilirim." Geri çekilip başını sallıyor, kıyafetlerim üzerinde yaptığı çalışmadan memnun.

Prens arkasından yaklaşıyor ve asık bir yüz ifadesiyle kıyafetime bakıyor. "Biraz gösterişli, değil mi?" diyor. "Müttefik topluyoruz, bir kış ortası eğlencesine katılmıyoruz."

Sugarplum Perisi rahatsız olmuyor. "Louisa harika görünmeyi hak ediyor."

"Bu kıyafeti beğendim," diyorum sertçe. "Ve eğer Lanetli Maleficence'ınız daha sonra kanımdan bir yudum daha isterse, bunun mükemmel olduğunu kabul edeceğinizi düşünüyorum."

Prens kaşlarını çatır. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" "Neden hayır. Sanırım buna *şantaj* deniyor."

Şeker Perisi güler. "Gelin, ikiniz de. Aynı anda hem tartışıp hem de yürüyebilir misiniz? Silahlarınız yanınızda, değil mi? Hadi gidelim."

Orman dünkünden çok daha farklı görünüyor. Tüm yapraklar ya parlak sarıya dönmüş ya da şeffaf iskelet yapraklara dönmüş. Sugarplum Perisi bana bir çift küçük siyah eldiven getirene kadar soğuk hava parmaklarımı ısıtıyor.

"Burada, Faerie'de sonbahar yok mu?" Ona soruyorum.

"Pek olmaz," diye yanıtlıyor. "En fazla bir ya da iki gün."

"Yaz sonundan doğrudan kışa geçmek ne kadar tuhaf!"

"Biz burada bu şekilde düşünmüyoruz," diyor. "Bizim için mevsimler sıcak ve soğuk, sevinç ve dinlenmedir. Bir madalyonun iki yüzü gibi; biri büyümek için, diğeri sessiz düşünmek için. Bazı Fae'lerin sizin diyarınızdaki bazı hayvanlar gibi kış uykusuna yattığını biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum." Kollarımı hızla soğuğa karşı ovuşturuyorum.

Şeker Perisi omzuma dokunuyor. Soğuğa rağmen mükemmel bir rahatlık içinde yürüyene kadar üstümdeki elbisenin ve taytımın kumaşına sıcaklık yayılıyor.

"Bu harika hissettiriyor. *Onun* büyü de seninki kadar güçlü mü?" Başımla Prens'i işaret ediyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" der SugarPlum Faerie. "O *Faerie'nin Veliaht Prensi*."

"Yani... evet?"

Sugarplum Perisi sesini alçaltıyor. "Lir tam gücündeyken, arkasında tahtın ve tacın kudreti varken, hiçbir şey ona karşı koyamaz."

"Lir?" Fısıldıyorum.

"Lanet olsun." Pembe saçlı peri gözlerini kapatıyor. "İsimleri ağzımdan kaçırmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Evet, o Lirannon, ben de Finias'ım. Babası kral

-amcam- yakın zamanda öldü ve kraliyet gücünü Lir'e devretti. Ülkenin büyü söz konusu olduğunda, Lir gerçek kraldır. Ancak yakalandığında resmi taç giyme töreni henüz gerçekleşmemişti ve Lir de çok titiz biri olduğu için tören tamamlanana kadar kendisine 'kral' demeyi reddediyor."

Ben daha cevap veremeden önümüzde duran uzun boylu peri kuru bir sesle, "Adımı en az dört kez söylediğini duydum Finias," diye karşılık veriyor.

Finias çilli burnunu kırıştırarak bana bakıyor. "Bir insana, izni olmadan başka bir perinin adını söylemek kabalıktır."

"Bu tür özel bilgileri, söz konusu peri ifşa etmeye hazır olduğunda saklamak en iyisidir." Prens arkasını dönüp bir an için geriye doğru yürüyor ve ikimize de sert bir şekilde bakıyor. Şapkasını çıkarmış olmasına rağmen hâlâ kırmızı üniformasını giyiyor ve aradan geçen saatlere rağmen dikkat çekici bir şekilde lanetlenmemiş görünüyor. Siyah saçları yumuşak ve dalgalı, ağzı hareketli ve yumuşak, yeşil gözleri hızlı ve soğuk. Yürüyüşündeki ve duruşundaki çok hafif bir sertlik dışında tahta bebekten eser yok.

"Başka biri olsaydın, aptallığım için beni cezalandırmanı isterdim," diyor Şeker Perisi ağlamaklı bir iç çekişle. "Cezalandırılmayı çok severim. Ama kuzenim olduğun için, bu zevkten çok sinir bozucu olurdu."

"Geçmesine izin vereceğim," der Prens. "Madem bu arayışında bana yardım ediyorsun."

Finias'a attığı bakış, ondan gördüğüm tüm ifadelerden daha fazla gerçek bir minnettarlığa yaklaşıyor.

"Şu haline bak, minnettar oluyorsun. Bu çok sevimli." Finias kanatlarını çırparak ileriye doğru uçar ve kuzeninin yanağına içten bir öpücük kondurur.

"Ah, çekil Fin." Lir onu itiyor ama yarı gülümsüyor.

Ardından dostça bir sessizlik geliyor ama bu uzun sürmüyor çünkü Finias da en az benim kadar konuşmayı seviyor. Faerie hakkındaki bazı sorularımı yanıtladıktan sonra, seyahat hızımızdan şikayet etmeye başlıyor.

"İnsanlar yanımızdayken ne kadar yavaş gitmek gerektiğini unutmuşum," diye inliyor. "Görüyorsun ya Louisa, eğer sen Fae olsaydın ve Lir lanetli olmasaydı, çok daha hızlı gidebilirdik. Tek gereken biraz büyü ve-"

Hızla uzaklaşıyor, görüş alanından çıkana kadar ağaçların arasında zikzaklar çiziyor. Lir bana bakıyor. "Merak etme, birazdan dönecek."

"Öyle sanıyorum." Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Dün geceki düşüncesizliğim için senden özür dilemek istiyorum."

"Pekâlâ." Bir an sessizlik oldu ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar mıydı? Özür bu muydu?"

Ona ters ters bakıyorum. "Evet."

"İnsanlar," diye alay ediyor. "Telafi etme konusunda çok tembeller."

"Unut gitsin," diye çıkışıyorum. "Özrümü geri alıyorum."

"Hiç var olmamış bir şeyi geri alamazsınız."

"*Tanrım*, çıldırtıcısın," diye soluk soluğa kaldım. "İnsanlar aleminde ne kadar zaman geçirdin? İnsanlar hakkında her şeyi biliyormuş gibi davranıyorsun ama bildiğini *sandığın* şeylerin çoğunun kulaktan dolma ve önyargı olduğuna ikna oldum!"

Yüzü hafifçe kızarıyor. "İnsanlar hakkında kitaplar okudum. Ve bazıları bu diyarda yaşıyor. Genellikle lanetli insanlar, Unseelie'nin köleleri, geçici misafirler ya da ziyaretçi büyücüler ama-"

"Yani normal hayatlar yaşayan ortalama insanlar hakkında çok az şey biliyorsunuz."

"İkiyüzlü," diyor sertçe. "Benim türüm hakkında daha da az şey biliyorsun. Demirin bize verdiği acının, uzun ömürlü olmamızın ve büyüye sahip olmamızın ötesinde, daha ne biliyorsun ki? Bana yalan söyleyip söyleyemeyeceğimi sordun, yıldızların hatırı için. *Elbette* yalan söyleyebilirim. Faerilerin yalan söyleyemediği fikri, Unseelie'nin iğrenç bir aldatmacasıdır, insanları zevk sporu için iğrenç bir Unseelie çardağına sürüklenmeden hemen önce tehlikede olmadıklarına ikna etmenin bir yoludur."

"Perilerin insanları kaçırdığını ve onları harap ettiğini kabul ediyorsunuz o zaman?"

"Unseelie," diyor, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça ve belirgin bir şekilde. "Unseelie'nin ahlakı yoktur ve böyle şeyler yaparlar."

"Yine de kuzeninin Unseelie arkadaşları var. Görünüşe göre hepsi senin bana inandırmak istediğin kadar korkunç değil."

"Dün savaştığımız fareleri düşünün ve kendiniz karar verin!" diye haykırıyor.

"Ya sana zindandan bir tecavüzcü ve katil getirsem ve tüm insanları onun yaptıklarıyla yargılamayı söylesem?" Şimdi neredeyse ona bağıryorum. "Birinin yaptıklarından tüm insanların kötülüğü ya da değersizliği sonucunu çıkaramazsın!"

Finias ağaçların arasından vızıldayarak çıkıyor ve önümüzde aniden duruyor. Daha önce kesinlikle sahip olmadığı bir sepet taşıyor.

Başını eğiyor. "Ben ayrıldığımda siz ikiniz keyifli bir şekilde seyahat ediyordunuz. Ne oldu?"

Lir ve ben yüksek sesle konuşmaya başlıyoruz, Finias geri çekilirken birbirimize el kol hareketleri yapıyoruz.

"Pekâlâ, pekâlâ! Belki bu keyfinizi yerine getirir." Sepetin üzerindeki kareli örtüyü kaldırdı ve içinden bir puf şekerli ve tarçınlı hava yükseldi. "Tollison Anne'nin en iyi kremasıyla kaplanmış sıcak tarçınlı çörekler."

"Daha yeni kahvaltı ettik," diyor Prens.

"Ne demek istiyorsun?" Finias sepetten şişman bir çörek alır ve tüm keskin dişlerini çöreğe geçirir. Gözleri geri döner. "Eğer bunlar sana kavganı unutturmazsa, beni çırılçıplak soyup ormandaki en yüksek ağaca baş aşağı asabilirsin."

"Kimse seni çırılçıplak soymuyor," diye homurdanıyor Lir, ama kuzeninin yanından geçerken bir rulo kapıyor.

Ben de bir tane alıyorum. "Teşekkür ederim. Umarım bu diyarda birkaç basit teşekkür sözcüğü *yeterlidir*." Lir'in sırtına sivri bir bakış fırlatıyorum. "Ne de olsa, geçen gün birinin ağzından 'teşekkür ederim' kelimesini zorlukla çıkarabildiğini hatırlıyorum."

"Teşekkürüm hak edildiğinde kolayca gelir," diye tersledi Prens.

"Postunu kurtaran bombaları kim attı?" Haykırıyorum. "Dün gece bana bahtsız insan kızı dedin ama seni demir şarapnellerden kim korudu? Bir fare askeri sırtından kim uzak tuttu? Daha iyi çalışabilmen için sana kendi damarından kim kan verdi? Kim-"

"Yeter!" diye bağırarak etrafında dönüyor. "Teşekkür ederim, ey insan kadınların en zarif ve en talepkârı. Beni savunduğunuz ve hayatınızı kurtarmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu şüpheli onur için sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Eğer sizi susturmasaydım, köstebek fare sizi ele geçirecekti ve ben de bu tahrik edici sözlü çatışmanın, başka türlü keyifli bir sabahın bu dayanılmaz zehirlenmesinin zevkine varamayacaktım. Yani evet, Leydi Louisa-teşekkür ederim." Sözlerini gösterişli, abartılı bir selamla bitiriyor.

Ağzım şok edici derecede lezzetli tarçınlı çöreklerle doluyken ona bakıyorum. "Demek doğru dürüst bir teşekkür böyle yapılmış," diyorum.

Ağız dolusu. "Hep merak etmişimdir."

Prens bana bakıyor, zor nefes alıyor. Sonra yüz ifadesindeki bir şey kırılıyor ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. Yüzündeki ifadeyi uzaklaştırmaya çalışıyor ama başaramıyor, sırtıyor ve *lanet* olsun, çok güzel. Dişleri kuzenininkiler gibi sivri değil ama altta ve üstte bir çift hınzır görünümlü köpek dişi var.

Kendini kontrol altına alıp yola devam etmeden önce gülümsemesi sadece bir saniye sürüyor. Fin beni onaylarcasına dirsekliyor ve sonra Fae hızını, ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı gidebildiklerini, bu süreçte ne kadar büyümlü enerji tüketildiğini ve farklı Fae türlerinin yapabildikleri çeşitli hız ve mesafeleri anlatmaya başlıyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden ya da Fae alemindeki günlerin bizimkiyle aynı uzunlukta olup olmadığından emin değilim; ama sonunda Finias bana, "Tavernaya yaklaştık. Dün gece sen banyo yaparken ve Clara uyurken mesajlar gönderdim, yani eğer şanslıysak, birkaç potansiyel müttefik orada olacak. Lir, sana kukuletalı bir pelerin yapacağım çünkü oradaki her müşterinin senin kimliğini bilmesine izin veremeyiz. Onlara lanetin tam olarak ne olduğunu da söyleme."

"Neden olmasın?" Lir kaşlarını çatıyor. "Bu arkadaşlarına güvenemez miyiz?"

"Arkadaş olduklarını hiç söylemedim. Bir bedel karşılığında potansiyel müttefik olduklarını söyledim. Buralarda tahtına sadık insan sayısı çok az kuzen. Bunun yanı sıra, çok az kişi Fare Kral'ın en yoğun işgal altındaki topraklarından geçmeye cesaret edebilir - ki Bitmeyen Havuz'a ulaşmak için oraya gitmemiz gerekecek."

Sabahtan beri sinirlerim gergindi, yürürken bakışlarım ormanın derinliklerine dalıyor, iri gövdelerin ya da sıçan kuyruklarının izlerini arıyordu. Şans mı yoksa Fin'in bir büyü mü bugün iğrenç şeylerin bize saldırmasını engelledi bilmiyorum ama Fare Kral'ın askerlerinin daha yoğun olarak istila ettiği bir bölgeye girme düşüncesi içimi titretiyor. Clara ve ben böyle bir yolculuktan sağ çıkamayabiliriz. Sadece diğerlerini yavaşlatmaya hizmet edebiliriz ya da bizi savunmak zorunda kaldıklarında onları tehlikeye atabiliriz.

Ama birlikte gitmek zorundayız. Lir'in lanetinin etkilerini uzak tutmak için sık sık kana ihtiyacı olacak.

"Ne kadar uzun bir yolculuk?" Ben soruyorum.

"İnsan hızında yürümek zorunda kalırsak iki hafta," diye yanıtlıyor Finias. "Atları kullanabiliriz ama kesinlikle havadan ulaşım araçlarını kullanamayız, yoksa çok fazla dikkat çekme riskimiz olur."

Bu kadar o zaman. Clara ve ben de onlarla gitmeliyiz.

"Sizin adınıza pazarlık yapma yetkim var mı?" Finias Prens'e sorar. "Ödememiz gereken bedelin yükünü kraliyet hazinesinin üstleneceğini varsayıyorum?"

Lir acımasızca başını sallar. "Ne gerekiyorsa yap. Ama bunu makul tutmaya çalışın."

Fin elini kalbinin üzerine koydu. "Yetenekli bir pazarlıkçı değilsem ben bir hiçim."

Prens, "Sen pek çok şeysin ve savurganlık da bunlardan biri," diye mırıldandı. "Krallığı iflas ettirmemek için elinden geleni yap."

Lir büyü bir pelerinle örtülüken, bir ağaç kümesinin etrafından dolanıp, parlak havada altın renginde parlayan yassı taşlarla döşeli yeni bir patikaya adım atıyoruz. Ağaçlarda yakut kırmızısı ya da akuamarin yapraklar dalgalanıyor ya da dalların arasından süzülen güneş ışığının pusunda mücevherli bir ihtişamla sürükleniyor.

Yürürken, etrafımızdan geliyormuş gibi görünen hafif bir patırtı ve gümbürtünün farkına varıyorum. Sinirlerimi geriyor, her ne kadar

iki Fae erkeği endişeli görünmüyor.

"Bu sesi duyuyor musun?" Ben soruyorum. "Nal sesleri mi? Ayak sesleri mi?"

"Bu ağaçların kalp atışıdır," diye cevaplıyor Lir. Duraksıyor ve avucunu altınla kaplı mavimsi bir gövdeye hafifçe dayıyor. "Bu bölge Yaşayan Orman'ın bir uzantısıdır, Seelie diyarındaki en değerli yerlerden biridir."

"Yaşayan Orman'ın ağaçları kurbağaların ruhlarını barındırır," diye açıklıyor Fin. "Çoğu şu anda uyuyor, ama her elli yılda bir ortaya çıkıyorlar ve sonra-ah, ne büyük zevkler!" Sarı gözleri parlıyor ve pembe saçlarını geriye savuruyor. "Hiç bir kuru kurbağa sikmedin, değil mi Lir? Ah, çok şey kaçırdın. Ruhani bir deneyimdir. Biraz sonradan edinilmiş bir tat sanırım ama ben hiçbir zaman çok titiz olmadım."

"Dryadlar neye benzer?" Merakla soruyorum.

"Söğüt fidanı gibi ama dişi şeklinde" diyor. "Ama *esneyebiliyorlar*. Bazılarının iki vajinası ve üç ya da dört memesi vardır. Tatlı özsuları akarken aç bir bebek gibi emmenize izin verirler.

."

"Oh, yıldızlar aşkına, dur!" Lir titriyor.

"İki vajina mı?" Nefes alıyorum, büyülenmiş gibi. "İkisi de aynı anda orgazm olabilir mi?" "Orgazm *olabilirler*."

"Çok kışkandım. Bu inanılmaz bir his olmalı. İzlemesi de çok zevkli olmalı."

"Öyle," diye beni temin ediyor Fin. "Kadınların boşalmasını izlemeyi hep sevmişimdir."

Lir ilerliyor, kendisiyle aramıza mesafe koyarken sırtı her zamankinden daha sert.

"Seksin açıkça konuşulmasından hiç hoşlanmaz," diyor Fin bana. "Bu açıdan Fae'ler arasında biraz tuhaftır. Çoğumuz herhangi biriyle, herhangi bir yerde sevişiriz. Ve çoğumuz iyi bir seks partisinden hoşlanırsınız. Yine de bir kere yeterince seks partisine katıldığınızda, her şey boş gelmeye başlıyor. Son katıldığınızda kendimi sadece hareketleri yaparken buldum, ne zaman biteceğini merak ediyordum." Acı acı gülüyor, bakışları uzaklaşıyor.

Seksi ne kadar sevsem de, başkalarının önünde ya da gruplar halinde yapmak isteyeceğimi sanmıyorum. Tek bir kişinin benim olduğunu iddia etmeyi ve onu çözebileceğim tüm küçük yolları öğrenmeyi tercih ederim.

Finias'la tıpkı Fae hızı ya da bu diyarın mevsimleri hakkında konuştuğumuz gibi seks hakkında da bu kadar rahat konuşabilmem çok tuhaf. Biraz tahrik oluyorum - onun yüzünden değil, ama Lir'i bir seks partisinin merkezinde hayal etmekten kendimi alamadığım için.

Çok şaşırmış ve hoşnutsuz görünüyordu. Onu elinden tutup özel bir yere götürdüğümü, ağzından kibirli sözcükleri çalıp yerine çaresiz iniltiler koyduğumu hayal ediyorum.

Prens'i parçalara ayırmak çok eğlenceli olurdu. Şimdi daha çok ıslandım. Lanet olsun.

"Lir bir lanet kurbanı için çok hızlı yürüyor." Fin kıkırdayarak kemerindeki keseden bir nane bastonu çıkardı ve emmeye başladı. "Ona yetişmeye çalışmalıyız. Taverna hemen ileride, ağaçların arasından görebilirsiniz."

Meyhaneye varmadan hemen önce Fin beni kendine doğru çeviriyor ve kulaklarımın tepesine dokunuyor. Kıkırdağımda bir karıncalanma hissi dans ediyor.

"İşte," diyor. "Sivri kulaklar. Canavarları bu kadar kolay çekmeyesin diye bu sabah kokunu çoktan değiştirdim."

"Teşekkürler mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama kokum neden canavarları çeksin ki? İyice yıkandım, güven bana."

"Sorun o değil," diye beni temin ediyor Finias. "İnsanların Fae'lerden daha şehvetli bir kokusu vardır. Bu alemin karanlık varlıklarında şehvet ya da açlık uyandırır. Bir işaret gibi onları cezbeder. Seelie Fae'ler de bu kokuyu alabilir ama etkisi bizde daha az güçlüdür."

"Yani yemek gibi mi kokuyorum?"

"Hayır." Lir kapüşonunun gölgesinden bana sertçe bakıyor. "Yemek ve seks gibi kokuyorsun. Ve... daha fazlası."

Finias ona sertçe bakar. Bir şey soracak gibi olur, ama sonra nane çubuğunu tekrar ağzına sokar ve bir pipo gibi dişlerinin arasında tutar.

"İçeri giriyoruz," diyor çizgili şekerin etrafında. "Lir, dua et de ben işaret verene kadar kendini gösterme."

Tavernanın, üzerinde taçlı bir kurbağa bulunan gıcırtılı bir tabelanın sallandığı ön kapısına doğru ilerliyor. Kurbağanın dili geniş ağzından sarkıyor.

ağızı oldukça şehvetliydi.

İki Fae'yi tavernaya kadar takip ediyorum, arkalarından ayrılmıyorum. Gürültülü ön odadan geçip, o kadar da kalabalık olmayan daha büyük bir arka odaya giriyoruz. Köşede birkaç kişinin oturduğu büyük bir kabin var. Finias oraya doğru ilerliyor.

"Neşelenin dostlar!" diye neşeyle sesleniyor. Bir avuç gökkuşağı tozunu havaya savuruyor, ancak toz çökmek yerine tavana doğru yükseliyor, dönüyor ve parlıyor, diğer konukların yüzlerini biraz daha iyi aydınlatıyor. "Hepinizin beni çok özlediğini biliyorum. Achorn, senin için." Sarılı birkaç şekeri iri yarı bir adama fırlatıyor. "Ve senin için, aşkım Theanne-" ve çantasından iki kristal top çıkarıp dikkatlice saçları taze kan renginde, deri giysili bir Fae kadına uzatıyor.

Masadaki diğerlerine daha fazla ikram dağıtırken Lir bana ve kendisine birer sandalye çekiyor. Kabinde oturacağımızı düşünmüştüm, ama gerekçesini hemen anladım - sandalyelerde sohbetin bir parçası olabiliriz, ama aynı zamanda gerekirse kaçmaya veya savaşmaya da hazır olabiliriz.

Kalbim küt küt atıyor ama yerime otururken sakın görünmeye çalışıyorum. Finias masanın köşesine tüneyip çizmelerinden birini bankın üzerine koyarken parmaklarımın hançerimin kabzasında oynamasına izin veriyorum.

"Her zamanki gibi hediyelerle gelmişsin Şekerparem," diye homurdanıyor iri adam Achorn. Kürklü buzağı kulakları ve hafif sığırsı yüz hatlarıyla Lir ve Finias'tan farklı bir tür Fae gibi görünüyor. "Yine de ne kadar çok hediye verirseniz, o kadar şüpheleniyorum. Neden bizi böyle bir zamanda buraya çağırdınız? Bu yerin tılsımları şimdiye kadar Fare Kral'ın askerlerine karşı dayanmış olabilir ama ev sahibi bize her geçen gün onu daha da sıkıştırdıklarını söylüyor. Sonunda kırıp içeri girecekleri gün bugün olabilir ve bu gerçekleştiğinde burada olmamayı tercih ederim."

"Peki bu neden?" diye soruyor hırıltılı bir ses. Sahibi çoğu insan ya da Fae'den daha düz yüz hatlarına sahip, kısmen mavimsi yeşil pullarla kaplı. "Dehşet Sarayı'nın halkı neden Seelie misafirperverliğinden yararlanmasın? Sırf sizden farklı göründükleri için mi onları hor görüyorsunuz?"

"Onlardan nefret ediyorum çünkü piçler," diye homurdanıyor Achorn.

"Dostlar, dostlar." Finias nane çubuğunu ağzından çıkarır. Dili keskin bir noktaya kadar sivrilmiştir. "Her iki Saray'dan da müttefiklerim, tanıdıklarım ve sevgililerim olduğunu biliyorsun. Ben tarafsız bir tarafım, değil mi? Yine de benim gibi, her iki saraya da yetecek kadar geniş bir kalbi olan biri bile,

Seelie Krallığı'nın istilasının krallığımızın dengesini bozduğunu görebiliyorum. İşler rahattı, değil mi? Bolca mal ve zevk vardı ve eğer istersek bizi meşgul edecek kadar işimiz vardı. Fare Kral'ın gelişi tüm bunları altüst etti. Şahsen, etrafta dolaşan bu akılsız sıçan yaratıklarından -köstebek fareleri, sıçan ayıları ve Unseelie Kralı'nın korkunç büyüleriyle bir araya getirilmiş diğer garip yaratıklardan- bıktım. Ve bu toprakların bazı güzel kısımlarının kirletilmesinden hiç hoşlanmıyorum."

"Demek sonunda bir taraf tutuyorsun Sugarplum?" diye soruyor deri giysili kadın Theanne.

"Tam olarak değil." Finias sanki bu fikir ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ben sadece bu diyarı eski dengesine kavuşturmanın hepimizin yararına olabileceğini söylüyorum."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor Achorn. "Kibirli prens kaçtı ya da çalındı. Onun iddiası ve güçleri Fare Kral'ı kendi krallığına geri itmenin tek yolu."

"Ya kibirli prens tam olarak gitmemişse?" der Finias kaşlarını sallayarak. "Ya basit bir rahatsızlığı varsa? Ya kadim öneme sahip bir yere, mesela Bitmeyen Havuz'a gitmek için bir refakatçiye ihtiyacı varsa? Peki ya bazılarımız bu eskortu sağlayabilirse, böylece kibirli prens tam gücüne kavuşabilir ve her şeyi eski haline döndürebilirse?"

"Peşinde olduğun şey bu." Henüz konuşmamış olan bir Peri, güve gibi uzun, tüylü, gri antenleri olan biri. Sırtında kahverengi ve gri bir bohça, katlanmış kanatları var. "Havuz'a ulaşabilmek için Fare Kral'ın fethettiği bölgeden geçmene yardım etmemizi istiyorsun. O zaman genç Seelie prensi lanetlenmiş olmalı. Kim yaptı bunu? Fare Kral'ın kendisi mi, yoksa başka biri mi?"

Finias etrafındakilere bakar, tüm neşesi kaybolmuştur. "Drosselmeyer."

Sanki Fae türünün bildiği en karanlık laneti söylemiş gibi. Sürüngen Fae tıslar, Theanne'ın parmakları yumruk haline gelir ve güve Fae ölümcül griye döner. Boynuzlu, koyu tenli, beyaz kazıklı bir Fae yanındaki tombul, pembe tenli bir erkeğe mırıldanıyor. İri yarı Achorn bile geri çekiliyor.

"Drosselmeyer prensi mi kaçırdı?" diyor Theanne. "Ve o kaçtı mı?"

"O yaptı." Lir öne doğru eğildi ve kapüşonunu hafifçe geriye itti. "Ve kralınızın yardımınıza ihtiyacı var."

Prens'in ifşaatına verilen tepki, Drosselmeyer'in ismine verilen tepkiden çok daha farklıdır. Toplanan paralı askerler arasında huzursuz bir enerji dolaşıyor ve birbirlerine temkinli bakışlar atıyorlar. Finias, Lir'in işaretini beklemediği için biraz hayal kırıklığına uğramış gibi oflayarak nefes veriyor.

"Majesteleri," diyor Theanne başını eğerek. Bir süre sonra diğerleri de onu takip eder.

"Tahta geçip resmi olarak taç giyene kadar bana 'Prens' diyebilirsiniz," diyor Lir. "O zamana kadar yardımınıza ihtiyacım var."

"İsteyin, ama *parayla*," diye araya giriyor Finias, samimi bir gülümsemeyle. "Prens zor zamanlardan geçtiğimiz farkında ve lanetini kırıp tahtını geri kazanmasına yardım edenlere büyük bir ödül vermeye hazır."

"Nedir bu lanet?" diye sorar sürüngen Fae.

"Bu önemli değil," diyor Finias hemen. "Önemli olan, bu sıkıntılı günlerde, zaten en iyi yaptığınız şey olan mücadele karşılığında ücret teklif etmeye hazır olmamız."

Bilmediğim bir para biriminin miktarlarıyla birlikte mesafeler, riskler, yemeklerin dahil edilmesi ve diğer faktörler hakkında konuşmaya başlıyorlar. Dinlemek yerine yüzlerini izliyorum, her bir Fae'nin kendine has özelliklerinin değişimi ilgimi çekiyor.

Ta ki Prens uzanıp bacağımı dizimin hemen üstünden kavrayana kadar. Bu çılgınca bir tutuş, paniğini kelimeler kadar net bir şekilde ileten bir tutuş.

Kapüşonunun arkasına saklandığı için yüzünü göremiyorum ama eline baktığımda derisinin kalitesindeki değişikliği fark ediyorum. Renginde bir değişim, belli belirsiz bir ahşap damarı belirmeye başlıyor.

"Bize müsaade eder misiniz? Prens'in yemeği hakkında taverna aşçısıyla konuşmalıyız. Kendisi çok titizdir," diyorum diğerlerine. "Devam edin."

Finias konuşmanın akışını sorunsuz bir şekilde sürdürüyor ve konuşurken birkaç şekerleme büyüü yaparak dikkatleri üzerine çekiyor. Bu dikkat dağıtma sayesinde, diğer Fae'ler Prens'in kendini dik tutmak için omzumu kullanmak zorunda kaldığını ya da o ve ben ortak salonun arkasına doğru ilerlerken hareketlerinin giderek sertleştiğini fark etmiyor gibi görünüyorlar.

Birkaç kapı var, bu yüzden en karanlık olanı, en az sık kullanılan gibi görüneni seçiyorum. Arka kapıya açılan kısa bir koridor olduğu ortaya çıktı - muhtemelen helaya ya da tuvalete giden yol. Başka bir kapı daha var.

Koridorda, yarı açık, hantal bir sandalye yığını, birkaç kova, birkaç paspas ve temizlik için güçlü sabun içerdiğini tahmin ettiğim birkaç sürahi ortaya çıkıyor.

"Fae'ler temizlik yapmak zorunda mı?" Ben soruyorum.

"Eğer bu tür bir büyü yeteneğine sahip değillerse ve ellerinde böyle büyüler yoksa, evet." Prens'in sesi farklı çıkıyor - Fındıkkıran formuna geri dönerken daha boğazlı, daha törpülenmiş. "Finias'ın en popüler büyülerinden bazıları temizlik büyüleridir. Onları stokta zar zor tutabiliyor. Ah!" Vücudu sarsılıyor ve kendini kapı çerçevesine yaslarken dirseği tahta gibi gıcırıyor.

"Buraya gel." Onu dolabın içine çektim ve kapıyı sürükleyerek k a p a t t ı m . Bir anda karanlığa gömüldük.

"Bir daha insan kanı içmek istemiyorum," diye homurdanıyor.

"Başka seçeneğin yok." Karanlıkta el yordamıyla pelerininin kapüşonunu geriye itiyorum. "Finias'ın banyo suyu sayesinde kolum iyileşti. Yeni bir kesik atmam gerekecek."

"Bu sefer daha hızlı oluyor," diye nefes nefese kalıyor.

Hançerimi çekmem ve karanlıkta derimi dikkatlice dilimlemem birkaç dakikamı alacak. Lir'in sesine bakılırsa, o kadar vakti yok.

Zaman kazanmak için kendi dudağımı ısıırıyorum, tuzlu kanın aktığını hissedene kadar. Dışarı.

Uzanıyorum, parmaklarımla dudaklarını buluyorum ve parmak uçlarımda duruyorum.

ağzımı onunkine bastırdım.

Ondan aç bir inilti kopuyor, sert ve ani, sanki kendini tutmaya çalışıyor ve tutamıyor. Dudakları sert ve katı, ama kanayan ağzımı dudaklarına bastırmaya devam ediyorum ve bir an sonra tekrar yumuşuyorlar. Alt dudağımı emmeye başlıyor, ağzının içine çekiyor.

Ben de erkeklerle aynı dolaplarda bulundum. Ama hiç bu kadar karanlık, yakın bir alanı bana bu kadar içten ihtiyaç duyan ama benden bu kadar hoşlanmayan bir adamla paylaşmamıştım.

Omuzlarını kavıyorum, böylece parmak uçlarımda durabiliyorum ve ağzımı onunkine dayayabiliyorum. İlk başta bana dokunmuyor, sanki varlığı buna bağlıymış gibi dudağımı emmeye devam ediyor. Sert nefes alıyor ve ağzından çıkan her sıcak hava benim de nefesim oluyor; kendi kanımın tuzluluğuyla karışan sedir ağacı acılığını ve vanilya sıcaklığını tadabiliyorum.

Dudağım ağzından fırlıyor, ıslak ve şişmiş.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Karanlıkta utanç verici bir fısıltı.

"Pekâlâ." Karanlıkta kendi kolumu kesmeye çalışmakta tereddüt ediyorum. Ama başka bir seçenek daha var.

Üst giysimin üst iki düğmesini açıyorum ve kürklü yakayı omzumdan çekip çıkarıyorum.

"İşte." Boynunun arkasını kavriyorum ve ağzını omzumun kıvrımına, köprücük kemiğimin üstüne doğru çekiyorum. Eğilirken vücudu gıcırıyor. "Sadece buradan ısırsı beni. Kolayca kapatabilirim."

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Bunun için dişlerin olduğunu biliyorum. Şimdi yap. Sana en iyi halinle ihtiyacımız var."

"Elimden gelenin en iyisi." Hafifçe alay ediyor ama dudakları boynumla omzum arasındaki sıcak teni okşayana kadar başını daha da yaklaştırmama izin veriyor.

"Senin kokun," diye mırıldanıyor düzensiz bir şekilde ve bu sözler tüm bedenime bir özlem titremesi gönderiyor.

Sonra ısırır.

Acı omzuma saplanıyor ve nefesim kesiliyor. Ben içgüdüsel olarak üst kollarını kavrarken o çenesini etime sıkıca kenetliyor ve emiyor, emiyor. Kanımı yutarken sertliklerinin azaldığını hissedebiliyorum.

Eli belime doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor.

Yaralı dudağımın şişmiş kısmının tadını çıkararak kalçalarımın onunkilere doğru sallanmasına izin veriyorum. Ve tam da tahmin ettiğim gibi, pelerininin, üniforma ceketinin ve pantolonunun kumaşında başka bir tür sertlik var. Tüm bu katmanlar arasında bu kadar büyük bir etki yarattığına göre çok iyi bir donanıma sahip olmalı.

O hala içmekle meşgulken, elimi pazusundan yan tarafına kaydırıyorum, sonra aramızda sıkıyorum, parmaklarım kıyafetlerinin altındaki sikiğin sert çıkıntısıyla karşılaşana kadar pelerininin altından geçiriyorum.

Donup kalıyor, dişleri hâlâ etime gömülü. Saçları boynumu ve yanağımı gıdıklıyor.

"Şuna bak," diyorum usulca. "Görünüşe göre burada hâlâ oyun var." Avucumu çıkıntıya sürttüğümde vücudunu bir titreme kaplıyor.

"Sanırım pantolonunuzun içine boşalmanızı sağlayabilirim, Majesteleri," diye fısıldadım.

Ağzını omzumdan ayırıyor ve göğsü kabararak doğruluyor.

Parmak uçlarım yukarıya, asker ceketinin eteklerinin altından pantolonunun kenarına doğru kayıyor. Pantolonu hafifçe aşağı çekip vücudundan uzaklaştırıyorum. İçinde benim kanım varken, kıyafetler teninden ayrılır, artık boyalı değildir. Yine de kıyafetini değiştirmede ve bunun nedeninden emin değilim.

Parmaklarım pantolonunun içine dalıyor ve karnının alt kısmındaki düz, sıcak deriyi sıyrıyor.

Sonra sikinin başına dokunuyorum.

Pürüzsüz, nemli bir çıkıntı ve ıslaklık sızan küçük bir yarık. Parmağımın ucunu o noktaya dokunduruyorum ve Prens tekrar titriyor.

Sikinin ucunu pantolonunun kenarından dışarı doğru itiyorum, böylece kemeriyle göbeğine sabitleniyor. Karanlıkta göremiyorum ama parmak uçlarımla şeklini tekrar izliyorum, başının hemen altına, şaftla birleştiği yere hafifçe bastırıyorum. O noktayı okşuyorum, ara sıra avucumu pantolonunun altında hâlâ saklı olan çıkıntının üzerine sürüyorum.

"Ne güzel bir alet," diye mırıldanıyorum. "Beni gördüğü için çok mutlu. Daha sık oynamasına izin vermelisin."

Cevap vermiyor, sadece titreyen bir nefes bırakıyor.

"Klitorisim şu anda çok karıncalanıyor," diye fısıldıyorum. "Ve amım çok ıslak. Bu sert siki amımın dudakları arasından vücudumun derinliklerine kaydırmak istiyorum. Onu dar deliğime kadar emmek istiyorum."

"Pis ölümlü," diye nefes nefese kalır.

"Kes şunu." Duraksıyorum, ciddi olup olmadığından emin değilim.

Beni geri itti. Şiddetli bir itiş değil, sadece kararlı bir itiş. Bir kumaş hışırtısı var; muhtemelen aletini kaldırıyor.

"Ben ağzı bozuk insan sürtüklerle seks yapmam." Sesi sert, karanlıkta bir darbe gibi. "Ben sadece değer verdiğim insanlarla yatarım. Ve sen asla o insanlardan biri olmayacaksın."

Kapıyı çekip açıyor ve kendini dolaptan dışarı atıyor.

Yere yığılıyorum ve ortak salona dönerken botlarının sesinin azalmasını dinliyorum.

Resim neredeyse bitti.

Ne yazık ki diğerlerinin geri döndüğünü duyabiliyorum; alt kattaki ön kapının vurulduğunu, topuklu ayakkabıların çıkardığı sesleri ve Sugarplum Perisi'nin tavan ve duvarlar tarafından boğulan hafif, neşeli sesini. Daha derin bir ses cevap veriyor: Fındıkkıran Prens. Yine de kız kardeşimi duymuyorum.

Merdivenlerde ayak sesleri. Çılgınca fırçayı bir kenara bırakıp sıçrayarak kapıya doğru koşuyorum. Tam açıldığı anda ulaşıyorum ve üç parmakdan daha geniş olmayan bir aralıkla sıkıca tutuyorum.

"Daha bitirmedim!" Ağlıyorum. "Kimse içeri giremez!"

"Ama burası benim evim." Yalvaran bir nota ile gülen bir erkek sesi. "Resmimi görmek istiyorum."

"Henüz değil."

Gökkuşağı büyüü dalgaları kapıyı sarıyor ve kapı tamamen kayboluyor, beni bana sırtan uzun Sugarplum Perisi'ne çok yakın bir yerde bırakıyor.

"Lütfen." İlerlemesini engellemek istercesine kollarımı uzatarak geri çekiliyorum. Sanki onu durdurabilirmişim gibi. "Lütfen, neredeyse bitti. Lütfen bekleyin."

Sinsi sırtışı kayboluyor. "Biz yokken bir şey yedin mi? Bir şey içtin mi? Sana nerede yiyecek ve su bulacağını söyledigimi biliyorsun-"

"Çalışırken bir şey yiyip içmez." Bu Louisa'nın sesi. Tam arkasında duruyor. "Ve o hazır olmadan önce birinin esere bakması onu gerçekten üzüyor."

"Gerçek bir sanatçı." Finias hâlâ endişeli görünüyor ama bana doğru eğilip elimi tutuyor ve boya lekeli parmaklarımı öpüyor. "Pekâlâ. Biraz su içeceğine söz verirsen bakmayacağım."

Başımı salladım. "Ve sonra beni yalnız bırakmalısın. Beni böldüğünüz için doğru zihin yapısına geri dönmem birkaç dakikamı alacak."

"Ben suyu getireyim." Peri koridorda hızla ilerliyor.

Louisa, batmakta olan güneşin kehribar rengi ışığıyla yıkanan odaya adım atıyor. "Bugün seni burada yalnız bırakmak yanlış geldi. Endişelendim."

"Tamamen güvendedim. Dünden sonra biraz huzur ve sessizlik hoşuma gitti."

Bütün gün keyif aldığım büyüleyici yaratıcı alana geri dönmek istiyorum ama kız kardeşim kederli görünüyor. Kederli. Bu yüzden Finias suyla döndüğünde bile ondan gitmesini istemedim.

"Ben koşarken yarısı döküldü," diyor hayıflanarak. "Kalanını iç, ben de biraz daha getireyim."

"Şimdilik bu kadar yeter," diyorum ona. "Lütfen çıkarken başka bir kapı açın."

Bir kaşını kaldırıp az önce yakındaki bir sandalyeye çökmüş olan Louisa'ya bakıyor. "Kalacak mı?"

"O benim kız kardeşim."

"Oh, pekala. Ama benimle daha sonra konuşacağınıza söz vermelisiniz. Ben çok muhtaç bir ev sahibiyim ve muhteşem misafirimizin büyüleyici arkadaşlığına ihtiyacım var."

Gözlerindeki hararetli bakış, midemde keyifli bir beklenti telaşı yaratıyor. "Sonra, söz veriyorum."

Bir selam daha vererek odadan çıkar ve kapı girişinde bir kapı tekrar katılaşıp bir tıkırtıyla kapanır.

Suyu yudumlayarak Louisa'ya doğru yürüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "İşler iyi gitmedi mi?"

"Oh, iyi gitti." Parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştiriyor. "Yolculuk için beş paralı askerin hizmetini güvence altına aldık. Ayarlamaları yapmak ve malzeme toplamak için biraz zamana ihtiyaçları var, bu yüzden yarından sonraki gün yola çıkacağız."

"Yolda saldırıya mı uğradınız?"

"Tavernaya giderken değil. Dönüş yolunda üç fare-askerle karşılaştık ama Fin ve Lir onların işini çabucak bitirdi."

"Lir?"

"Fındıkkıran." Ondan bahsederken şakağında bir kas oynuyor. Bu da bana onu neyin rahatsız ettiği hakkında bir ipucu veriyor.

"Bugün sana karşı kaba mıydı? Prens mi?"

"Onu tekrar baştan çıkarmaya çalıştım. Beni reddetti. Neden beni reddetmeye devam ediyor?"

"Belki de sadece seksle ilgilenmiyordur? Lanet yürürlükteyken bu şekilde etkileşime girebilir mi?"

"Oh, yapabilir. Ve beni istiyor, bunun bolca kanıtı vardı. Daha doğrusu vücudu beni istiyor. Zihinsel olarak benden nefret ediyor, sanırım. Bana sürtük dedi."

Parmaklarım elimdeki kupayı sıkıyor, nabzım öfkeyle hızlanıyor. "O yapmadı."

"O yaptı."

"Onunla konuşacağım." Kapıya doğru yürüyorum.

"Yapma, Clara. Onunla sonra konuşurum. Erkekler bana daha önce de böyle demişti, onlara olan ilgimi kaybettiğimde, ama söylediklerinde acıtmamıştı. Ondan duyunca acıdı, çünkü onu *istiyorum*. Hem de çok istiyorum. Ve nedenini anlamıyorum, çünkü sürekli tartışıyoruz ve o çok sinir bozucu, önyargılı ve gururlu. Ama bazen beni nasıl arzuladığını tarif edemem. Sanki kendini pek çok zincirle bağlamış gibi, ama altında inanılmaz tutkulu bir yaratık var, *bir kez* olsun kendini bıraksa çok şey umursayabilir ve hissedebilir."

Ses tonundaki yoğunluk beni şaşırtıyor. "Hiç kimse hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım."

"Hiç böyle defalarca reddedilmemiştim." Biraz gülüyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Ben olsam tavsiye etmezdim. Şanslısın ki Fin senin cazibene kapılmış görünüyor."

"Hiç sanmıyorum." Yanaklarım ısınıyor ve suyun geri kalanını hızla içiyorum.

"İstemediğin bir şey için seni kandırmasına izin verme," diyor Louisa. "Onun gibi adamlar bir süre oynarlar ama ilgileri uzun sürmez. Yine de yeterince nazik görünüyor. Ondan hoşlandım. Seks partileri ve kurbağa anatomisi hakkında konuştuk."

Kıskançlık kalbimi çatallıyor, ani ve ekşi. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Çok fazla seks yaptı. Benden çok daha fazla ve görünüşe göre çok çeşitli Fae türleriyle."

"Ah." Dudağımı çiğniyorum, hesaplanamayacak kadar üzgün hissediyorum. Neden böyle bir peri benimle seks yapmak istesin ki?

Louisa ayağa kalkar ve her zamanki neşesiyle kapıyı açar. "İşini bitirmene izin vereceğim. Yatmadan önce seni göremezsem, iyi geceler. Fin'in sefahat yatağını paylaşmak istemezsin diye yatağın benim tarafımda kalmaya çalışacağım."

Dans ederek dışarı çıkıyor ve ben de fincanımı tutarak hareketsiz duruyorum.

Kız kardeşimi seviyorum. Ama onun hatalarını da kendiminkiler kadar iyi biliyorum. Kendini umutsuz ya da reddedilmiş hissettiğinde, hiçbir şey onu bir başkasının cesaretini kırmaktan daha hızlı neşelendiremez. Bunu bilerek mi yoksa bilinçsizce mi yaptığından emin değilim ama her seferinde aynı şey oluyor. Hafif üzücü bir haberi ya da iç karartıcı bir bilgiyi başkalarına aktardığında, sanki üzüntüsünün bir kısmını onlara aktarmış gibi morali hemen yükseliyor.

Asık suratla yerime dönüyorum ve şövalenin üzerinde duran tuvale bakıyorum. Konsantrasyonumun bozulmasının yanı sıra, benim için sürecin neşesi de biraz kaçtı. Finias'ın kaç tane partneri olduğu umurumda değil - sonuçta okuduğum her hikayede Fae'lerin ahlaksızlığından, doymak bilmez şehvetlerinden bahsediliyor.

Yeni tanıştığım birine, sıradan bir hoşlanma ve sığ bir fiziksel çekimin ötesinde gerçekten *değer* veremem. Bu yüzden kız kardeşimle cinsel konuları tartışmış olmaları ya da beni muhtemelen egzotik bir insan yatağından başka bir şey olarak görmemesi, rahatlamak için çekici bir fırsat olarak görmesi beni rahatsız etmemeli.

Onunla biraz eğlenmenin ötesinde ilgilenmiyorum. *İlgilenmiyorum*.

Beni rahatsız eden şey, onun için tuvale koyduğum görüntü. Ham, açık, samimi. Onun için çizebileceğim diğer her şeyin yerine *bunu* isteyeceğini düşündüğüm için utanıyorum.

Ama şimdi değiştiremem.

İsteksizce fırçamı elime alıp çalışmaya devam ediyorum. En azından parça neredeyse tamamlandı. Sadece birkaç son dokunuş. Yavaşça kendimi tekrar çalışmaya veriyorum, aynı tutkulu yoğunlukla değil, ama yaptığım işten gurur duyarak, sanatı elimden gelen en iyi şekilde bitirme kararlılığıyla.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece dışarıdaki ışığın kaybolduğunu ve tavana yakın bir yerde parlayan küreler topluluğunun karanlığı telafi etmek için otomatik olarak aydınlandığını biliyorum.

Hareket beni ürküttü, kapıda biri vardı. Kapının açıldığını bile duymadım.

Finias kapının pervazına yaslanmış yatıyor. Gömleksiz, yarı saydam mavi kanatları sırtında parıldıyor. Uzun bacaklarını üst üste atmış, koyu renk pantolonu kalçalarına kadar inmiş, açılı kas çıkıntıları bel bandının altında kayboluyor. Soluk teninde, lamba ışığında parlayan kar gibi belli belirsiz bir parlaklık var. Ayakları çıplak.

İnce, yayvan parmaklarının üzerinde kapalı bir tepsiyi dengede tutuyor ve ağzının köşesinden bir lolipop çubuğu çıkıyor. Pembe saçları sanki biri oynamış gibi dağınık.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve son rötuşlara devam ediyorum.

Kendini kapı çerçevesinden uzaklaştırıyor, kapalı tepsiyi çalışma masasına koyuyor ve lolipodu ağzından çıkarıyor. Bakışlarım kendime rağmen o lolipopta geziniyor. Turuncu, parlak ve ıslak.

"Saatler oldu," diye yakınıyor. "Beklemekten yoruldum. Sana yemek getirdim şekerim. Yemelisin, bunu emrediyorum."

"Hmm," diye mırıldanıyorum.

"Bana bittiğini söyle. Görmek istiyorum." "Hiçbir sanat eseri gerçekten bitmiş değildir."

"Ama bir noktada, bitmiş demeli ve onu yalnız bırakmalı," diyor yaklaşarak.

"Sanırım haklısın." İç çekerek fırçayı bir kenara bıraktım.

Artık her şey açığa çıkma anına geldiği için midem endişeyle düğümleniyor. "Bana görmek isteyeceğin bir resim yapmamı söylemiştin."

"Sanırım 'en çok görmek isteyeceğimi düşündüğün şeyi çiz' demiştim," diye düzeltiyor beni.

"Evet, şey... Sizi tanımıyorum. Bu yüzden yanlış anlamış olabilirim." Boynumda sıcak bir kızarıklık oluşuyor ve kan beynime, kulaklarıma hücum ediyor. Birinin sanatımı görmesi beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Sandalyeden kalkıp geri çekiliyorum. Sanki o benim onun için çizdiklerime bakarken gidip saklanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"İnsan yeteneği değerli bir armağan, değerli bir pazarlıktır, özellikle de yeteneğin arkasında hem yürek hem de akıl varsa," diyor şövaleye yaklaşıp etrafında dönerek. "Ve bu-"

Konuşmayı keser. Hızlı bir nefes alır.

Onun için yarattığım şeye bakıyor.

Bu benim; yüzüm ve omuzlarım, gül, şeftali ve süt beyazı gibi kremsi tonlarla, yani tenimin tüm renkleriyle işlenmiş. Resimde kızarmış ve nemli, kahverengi gözlerim parlak ve irileşmiş, saçlarım yanaklarımda ve şakaklarımda nemli kumral bukleler halinde. Omuzlarım kalkık, köprücük kemiklerim keskin hatlı, boynum kemerli. Dün gece onun parmaklarına boşaldığımda aynaya baktığım gibiyim.

Sugarplum Perisi hâlâ bakıyor, lolipop parmaklarının arasında unutulmuş bir şekilde asılı duruyor. Dudakları sıkılmış, gözleri geniş ve parlak.

"İstedğin bu değildi," diye nefes alıyorum, kalbim sıkışıyor. "Sana başka bir şey yapabilirim, daha iyi bir şey-"

"Hayır." Keskin sesi beni biraz sıçratıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Çok dikkatli bir şekilde lolipodu boyaların bulunduğu masanın üzerine koyuyor. Sonra bana doğru yürüyor, kanatları fırtınaya yakalanmış tül yapraklar gibi kalkıyor ve kıpırdıyor.

Boynumun arkasını kavıyor, beni kendine doğru çekiyor ve ağzını ağzıma dayıyor.

Dudakları hafif yapışkan ve şeker gibi tatlı. Bir nefes portakal ve nane havası dudaklarından benimkine doğru akıyor. Dilimi dışarı çıkarıp ağzının üzerinde gezdiriyorum, onu tadıyorum ama keskin dişlerine yaklaşıyorum. Beni hala biraz korkutuyorlar.

"Seni kutsanmış dahi," diye fısıldıyor. "Teknik mükemmel, sanat mükemmel, ama *konu - lanet* olsun bana, mükemmel. Nereden bildin?"

"Bilmiyordum," diye nefes alıyorum. "Şüphelenmiştim ama beğendiğine çok sevindim." "Beğendin mi?" Yüzümü ellerinin arasına alıyor, düşünceşizce önce dudaklarımı öpüyor.

önce alnıma, sonra burnuma, sonra da her iki yanağıma, ta ki kıkırdamama engel olamayana kadar. "Ona bayılıyorum. Ona tapıyorum. Kendini benim için bu işe vermen -Peri'de bunun bir anlamı var ve buna değer verdiğimi bilmeni istiyorum."

"Hayatımı kurtardın."

"Ve daha sonra benden kaçmaya çalıştın." Yaramaz, tırtıklı bir gülümseme yüzünde genişliyor. "Eğlenceliydi, değil mi? Benden tekrar kaçmanı dilerdim. Burada değil tabii ki, içeride hiç eğlenceli değil. Belki seyahat ederken..."

O beni takip ederken, avlarken, kovalarken, ormanda körlemesine koştuğum, dallardan kaçtığım düşüncesiyle korku ve heyecanla harmanlanan uyarılmışlıkla nabzım yeniden atıyor ve-

Sırıtarak dudağını ısıyor. "Hayal ediyorsun, değil mi? Seni yakaladığımda sana neler yapacağımı hayal ediyorsun. O tehlikeyi, o tutkuyu istiyorsun, tatlı ıslaklığının kokusunu alabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Sertçe yutkunuyorum, bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Oh evet." Parmakları omuzlarımın etrafında kıvrılıyor ve eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor. "Seni dilimle yıkamak, her yerini yalamak istiyorum ama özellikle orayı, bacaklarının arasını. İçinden akan tüm o tatlılığın tadını çıkarmak istiyorum. Dün gece sana yaptığım şey, birlikte tadını çıkarabileceğimiz şeylerin sadece bir tadıydı."

Zor nefes alıyorum. Başım dönüyor, dünyam muhteşem bir renk ve his girdabına dönüşüyor ve odak noktamdaki tek şey o oluyor: güzel yüzü, altın gözleri, tarçın çilleri ve yumuşak pembe saçları.

"Neden ben?" Bocalıyorum. "Louisa birçok Faerie kadınla birlikte olduğunu söyledi-" "Ve erkeklerle. Her cinsiyetten ve türden Faeriler. İnsanlar da."

"-ve seks partilerine gittiğinizi söyledi- aynı anda birden fazla partneriniz olmuş-"

Yüzündeki parıltı söner. "Bu doğru. Beni istemezsen, çok iyi kullanıldığımı düşünürsen anlarım." Ağzında titreyen gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Elleri omuzlarımdan düşüyor ve arkasını dönüyor. "Zararı yok. Bir şeyler yemeli ve sonra dinlenmelisin. Bütün gün çalıştın." Sesi hafif, neredeyse kırılğan.

Bu işin peşini bırakabilirim. Utangaç Clara, kenarda durup gözlemleyen ama katılmayan Clara - çok yoğun, çok samimi hale gelmeden önce meselenin peşini bırakırdı.

Ama dün gece onunla birlikte Clara'nın bir katmanını attım ve eski direnç perdesini tekrar zorlamaya kararlıyım.

"Kastettiğim bu değildi," diyorum kararlılıkla.

Resme bakmaya devam ediyor, ama omuzlarının ve kollarının gergin hatlarında gerginlik var. "Hayır mı?"

"Demek istediğim, benim gibi biri size nasıl çekici gelebilir? Bu kadar çok ilgi çekici insan varken mi?"

Sivri siyah bir tırnağıyla tuvalin üstünü boş yere çiziyor. "Bir şeyi tekrar tekrar yapmak zevkli olabilir, ancak gerçek bir duygu olmadan

ruh. Seks partilerinde her zaman popüler olmuşumdur çünkü size söylediğim gibi, her orgazm olduğumda dölüm farklı bir tat alır. Partilerde ve eğlencelerde herkes beni denemek ister. Durmadan üzerimde çalışırlar, zevkimi sömürürler, ama ben sadece bir yenilik, bir parti numarasıyım. Bazen bir şaka. Benim lezzetli boşalmamı istiyorlar ama beni değil."

Sesinde yumuşak bir acıma var. Elini cebine atıp üzüm büyüklüğünde bir küre çıkarıyor ve parmaklarının arasında ezerek gökkuşağı tozuna dönüştürüyor. Kullanılmış fırçaların üzerindeki boya anında kayboluyor ve çalışma masasının üzerindeki tüm küçük renk lekeleri yok oluyor. Fırçalar tutucularına geri dönüyor ve boya kapları kılıflarında düzgün sıralar haline geliyor.

Finias, "Sonunda o kadar bıkkın hale geldim ki, en vahşi ve en ahlaksız uyarımlara rağmen hiç boşalamadım," diyor. "Ben de yolumu değiştirdim."

"Ve bu size yardımcı oldu mu?"

"Evet. Ama aradaki fark cinsel eylemlerin kendisi değil." Yüzünü bana döndü. "Mümkün olan her eylemi yüzlerce kez ya da daha fazla yaptım. Aradaki fark, yakınlaşmayı seçtiğim kişi. Son birkaç yılda çok daha seçici oldum. Onlarca yıllık sefahat hayatımdan pişman değilim, çok eğlendim ama artık başka bir şeye ihtiyacım var. Birini becermeden önce onunla bağ kurmaya ihtiyacım var. Her ne kadar kuzenimle neredeyse bekâr olduğu için dalga geçsem de, onun seçimine saygı duyuyorum. Bunda bir bilgelik var - en keskin zevk anlarını geçici bir şehvetten daha fazlasını uyandıran bir varlıkla paylaşmak için saklamaya özen göstermek. Ve sen, sevgilim, seni ilk gördüğüm andan beri beni büyüledin ve ilgimi çektin. Kokun, yeteneğin, ruhun -hepsi ve başka bir şey daha- tam olarak ne olduğunu biliyorsam ne olayım."

Neşeli bir şaşkınlık ifadesiyle kıkırdıyor.

Kendi gülümsememi engelleyemiyorum. Ona doğru bir adım atarken yüzümün gülümsemeyle dolmasına izin veriyorum.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diyor alçak sesle, bakışları ısınıyor.

"Kesinlikle." Ellerimi solgun göğsüne bastırıyorum ve nefesi kesiliyor.

Kanatları hızlı ve dalgalı bir şekilde çırpınıyor.

"Henüz kimsenin keşfetmediği derinlikleriniz var," diye fısıldıyor. "Ve izin verirsen onları ilk keşfeden ben olmak niyetindeyim - en azından yapabildiğimiz kadarıyla. Elbette zamanlama çok kötü."

"Olabilecek en kötü zamanlama." Yüzümü ona doğru eğiyorum.

Öpücüğü ağzımda çiçek açıyor, boğazımdan bal gibi süzülüyor, damarlarımda ılık ılık dolaşıyor. Kızarıyorum, erimiş arzuyla dolup taşıyorum, avuçlarımdaki altındaki sert, pürüzsüz vücudunun hissi, tırnaklarının sırtımdaki sıyrıkları, elbisenin içinden geçmesi dışında her şeyi unutuyorum. Giysilerimi yırtıp atmak ve kendimi ona tekrar sunmak istiyorum.

Ama vücudumu onunkine doğru salladığımda, küçük bir heves iniltisiyle, nefes nefese beni bırakıyor ve kol uzunluğunda tutuyor.

"Hayır," diyor sertçe. "Önce yiyeceksin ve içeceksin. Bugün kendine hiç bakmadın. İşemeye bile ara verdin mi?"

Çekiniyorum. "Bir kere, sanırım?"

"Benimle gel." Elimi tutuyor ve beni koridor boyunca küçük bir tuvalete götürüyor. "Rahatla. Şimdi."

"Fae'lerin de bu tür bedensel ihtiyaçları olması bana garip geliyor," diyerek içeri girip lavabo ve tuvaleti inceliyorum.

"İşini yap." Bana sert bir bakış attı. Her nasılsa bu ağırbaşlı ifadeyle her zamanki güler yüzlü tavrından daha yakışıklı görünüyor. İlgimi çekti, bu yüzden onu biraz zorlamaya karar verdim.

"Ben evcil hayvan değilim," diyorum ona. "Bana işlememi emredemezsin."

"Evet, yapabilirim, çünkü sen kendine bakmayı unutan yaramaz bir insansın. Bu da demek oluyor ki bunu yapmanı sağlamalıyım. Eğer meşgul olmazsan, bu kapıdan kaybolur ve işin bitene kadar seni izlerim."

Küçük bir panik çığlığı atıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Diğer taraftan kıkırdıyor. "Engeli kaldırabilirim, biliyorsun."

"Yapma," diye yalvarıyorum. "Ve dinleme, yoksa gidemeyeceğim."

"Ben koridorun sonunda bekleyeceğim." Yumuşak ayak sesleri geri çekiliyor ve bir an sonra rahatlayabiliyorum.

Tuvaletten çıktığımda koridorun yarısında sırtıyordu. "O küçük bedeninde bu kadar sıvıyı nasıl tutuyordun?"

"Seni yalancı!" Omzunu itiyorum. "Dinlemeyeceğini söylemiştin."

"Koridorda bekleyeceğimi söyledim. Ama evet, yalan söyleyebiliriz. Rahatlatıcı, değil mi?"

Bu da siz ölümlüler gibi olmamızın bir başka yolu."

"Hiç de rahatlatıcı değil," diye mırıldanarak çalışma odasına yeniden giriyorum. Getirdiği tepsi hâlâ masanın üzerinde duruyordu, ben de kapağını kaldırdım. Buharda pişmiş bir porsiyon yumuşak görünümlü et, tereyağlı haşlanmış patates ve bir avuç

Tanımlayamadığım yeşil sebzeler. Bir çeşit yaprak, sote edilmiş ve kenarları çıtır çıtır.

"Çok lezzetli görünüyor. Ama Prens ve Louisa ne olacak?"

"Saatler önce yemek yedik," diyor. "Aslında oldukça geç oldu. Neredeyse gece yarısı."

"Fark etmemiştim."

Elini kaldırıyor ve resim yaptığım sandalye bulunduğu yerden kayboluyor, uzun masanın bu tarafında, yemeklerin yanında yeniden beliriyor. Kendimi koltuğa bırakmaya başlıyorum ama önce o kayıyor ve popomu kucağına çekiyor.

Onu hissettiğimde nefesimi emiyorum. Aleti kocaman, kalçaları ile kıkımın arasına sıkışmış kalın bir çubuk.

"Yemeğini ye." Sesi kadifemsi bir mırıltı.

İtaatkâr bir şekilde öne eğilip bir ısırık alıyorum. Onun üzerine geri sallandığımda, temasla mutluluk içinde mırıldanıyor.

Birkaç ısırık daha alıyorum, ama aramızdaki kumaş katmanlarına rağmen, onun cinsel organıma sürtünen kalınlığı çok cazip geliyor. Kendimi onun kucağından kaldırıyorum, eteklerimi belime kadar toplayıp sıırıslık iç çamaşırımı ortaya çıkaracak kadar.

"Otur şekerim," diye mırıldanıyor.

Bu sefer oturduğumda, yarı inilti gibi tiz bir nefes sesi çıkarıyorum. Onu şimdi çok daha iyi hissedebiliyorum. Kayıyorum, sikiinin sert çıkıntısına doğru yuvarlanıyorum. Eğer birkaç kez daha böyle hareket edebilirsem-

Ama elleri kalçalarımı kavıyor, hareketi durduruyor.

"Hayır, yaramaz kız," diyor. "Yemeğinden biraz daha yiyene kadar gelemezsin. Bir an için ayağa kalk ve bir ısırık daha al."

Üzerinden kısa bir süre kalkıp ağzıma bir çatal dolusu yeşillik koyuyorum.

Kendimi tekrar kucağına doğru indirdiğimde, çıplak sikiinin sıcak, ipeksi başıyla karşılaşyorum, yukarı doğru çıkıntı yaparak am dudaklarıma bastırıyor.

Piç herif pantolonunu ve iç çamaşırımı yok etti.

Ü z e r i n e çökmeye başlıyorum ama kış yanağıımı çimdikliyor. "Henüz değil, tatlım. Bir ısırık daha."

Aletin üzerinde durmuş, kalçalarım kucağının üzerinde asılı durmanın acısıyla titrerken, bir ısırık daha alıyorum.

"Aferin kızıma," diyor. "Oturabilirsin. Ama henüz gelme."

Giriş için kendini açarken parmakları popoma sürtünüyor. Alçalıyorum, sikinin başının yarığırna girdiğini, gittikçe daha derine sıkıştığını ve sonra kabzasına kadar içeri kaydığını hissediyorum.

Biraz zonkluyor, içimde sıcak, ipeksi bir kalınlık.

"Fu-u-uck," diye inliyor. "Lanet yıldızlar adına, harika hissediyorsun."

Sadece mızdırılarak karşılık verebiliyorum, üzerine tamamen oturmuş durumdayım, bacaklarım

onun.

"Bir ısırık daha," diyor kısık sesle.

Biraz yukarı kalkıyorum, ısırarak için öne eğiliyorum, sonra kendimi sokuyorum tekrar tamamen onun üzerinde. Sıcak şaftının kıvrımlarıma doğru dalgalanması, hayal ettiğimden daha enfes bir uyarım. Postacının kuzeniyle bahçedeki kulübede yaşadığım hızlı ve garip karşılaşmadan çok farklıydı.

Sanırım klitorisime dokunmadan bile boşalacağım. "Neden hala gelemiyorum?" Nefes alıyorum.

"Çünkü böylesi daha eğlenceli." Öne doğru eğilip göğsünü sırtıma hizalıyor. Ve sonra, sihirli bir ürpertiyle, elbisem yok oluyor ve ben onun kucağında çıplak bir şekilde oturuyorum, siki içimde. "Bir ısırık daha al."

Bu sefer ayağa kalktığımda, amım onun etrafında gıcırdayan bir ses çıkarıyor. Nefesim kesiliyor, utaniyorum ve o gülüyor. "Utanma, sevgilim. Buna bayılıyorum. Güzel vücudundan çıkan her kaba, yaramaz, özensiz, kötü sesi bana ver."

Beni geri çekiyor, içime doğru itiyor ve karnımda küçük bir zevk patlaması yaylanıyor. Henüz orada değil, ama neredeyse, o kadar yakın ki, enfes gerilimden ağlamak istiyorum.

"Daha önce kendini tatmin ettin mi?" Fin fısıldar. "Sanırım yaptın."

"Birçok kez," diye itiraf ediyorum, nefes nefese.

"Peki o güzel amcığını okşarken ne düşündün?" "BEN... BEN..."

"Kelimeler, sevgilim."

"Sana söyleyemem. Henüz söyleyemem. Ama bunun mümkün olduğunu bilseydim, bu benim fantezilerimden biri olurdu."

Aleti içimde esniyor ve klitorisimden küçük bir heyecan geçiyor. "Oh, Tanrım, Finias, daha fazla dayanamıyorum-lütfen, boşalmam gerek. Lütfen."

Bir seğirme daha, derinlerde bir yerde ve inliyor. "Madem adımı bu kadar tatlı söyledin... devam et şekerim. Sikimin üstünde kendini becer."

Yumuşak bir çığlıkla iki elimle masayı kavıyorum ve ona itaat ediyorum. Kendimi onun üzerinde beceriyorum, utanmazca, gürültülü bir şekilde, her itişte dudaklarımdan tiz nefesli iniltiler fişkırıyor. Kalçalarımı hiç bırakmıyor; ritmimi takip ediyor, ben alçaldıkça o da yükseliyor. İnliyor - sesi beklediğimden daha genç, savunmasız ve kırık geliyor - kendini içimde kaybediyor ve ben bunu seviyorum, buna ihtiyacım var, ben-

Oh-bu-

Tanrı-

Yapamam, yapamam, yapamam-

Bu çok fazla, çok güzel - içimde bir patlama, her sinir boyunca parıldayan şarapnel yağıyor.

Orgazmın şiddetine kapılıyorum; ses çıkarmadan kasılıyorum, kaskatı kesiliyorum, ellerim spastik bir şekilde onun kalçalarını kavıyor. Üç parmağını klitorisime sokuyor ve ikinci bir dayanılmaz mutluluk dalgası bana çarpıyor, beni bedenimden dışarı taşıyor -neredeyse. Neredeyse, çünkü kalçaları zorlayıcı bir şekilde yukarı doğru kalktığında ve nefes nefese ve inleyerek boşaldığında, bunu hissediyorum. O dikkatli parmaklarıyla klitorisime bastırıldığını, kalçalarının ellerimin altında titrediğini hissediyorum. Diğer kolunu göğüslerime doladığını hissediyorum. Göğsü sırtıma çarpıyor.

Sonra beni kaldırıyor, ön tarafım masaya bastırılana kadar öne doğru eğiyor ve hala içimde dik duruyor. Yumuşak bir vızıltı duyuyorum ve çevresel görüşümde kanatlarının genişçe açıldığını görüyorum. Kanatlarının üzerinde oturuyordu ama şimdi onları açıyor, geriyor.

"Kanatlarınız ruh halinizi gösteriyor," dedim belli belirsiz.

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Kontrol etmeye çalışıyorum. Bazen tahrik olduğumda ya da boşalırken onlar da yükselmek istiyor." Popomun bir yanağını kavıyor ve kendini içimden çıkarıyor. "Siktir, şekerim. İçindeki dölleri görebiliyorum."

Bu yorum karşısında, onun dudaklarındaki ismim karşısında amım biraz kasılıyor.

"İçinden sızıyor Clara," diyor sessizce. "Tadına bakmak ister misin?"

Nefes alıyorum, hayır demeye hazırım;
ama istiyorum. Her şeyi istiyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Parmağını girişime daldırıyor, ben de dilimi çıkarıyorum.

Kremsi, vanilya tatlısı, biraz tarçın ve belki biraz da brendi?
"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Sugarplum Faerie gerçekten de."
"Oldukça bağımlılık yapıcı olabiliyorum." Finias kıkırdıyor, bir topak daha alıyor ve dilimin üzerine yerleştiriyor. "Biraz daha ister misin?"
Ama ben ona cevap veremeden şiddetli bir gürültü evin içinde yankılanıyor.

OceanofPDF.com

Akşam boyunca Finias volta atmaya devam eder ve Clara'nın yeterince yiyip içmediği konusunda endişelenir.

"O iyi," diyorum ona. "Bunu bazen yapar. Yaratıcı alanına girdiğinde onu yalnız bırakmak en iyisi."

Yaşam alanında dolaşp şeker kavanozlarının her birine dokunuyorum, ta ki kanepeye uzanmış Lir, "Hareketsiz kalman mümkün mü?" diye homurdanana kadar.

"Tabii ki hareketsiz kalabilirim." Ben kanepeye uzanıyorum, o da benden uzaklaşıyor.

Hareket etmemeye çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama o günkü yolculuğa rağmen vücudum gergin bir enerjiyle dolup taşıyor. Önce bir dizimi, sonra diğerini sallıyorum. Her iki dizimi de kıpırdatmamayı başardığımda, elbisemin eteklerini karıştırırken hafifçe ileri geri sallanmaya başlıyorum.

"Clara'ya biraz yiyecek götürmeliyim," diyor Finias.

"Louisa şimdilik onu rahat bırakmamızı söyledi," diye karşılık veriyor Lir. "Yaşlı tanrılar adına, ikiniz de çıldırtıcısınız." Parmaklarını şıklatarak koltuktan kalkıyor. "Fin, müzik."

"Elbette, müzik!" diye bağırır Finias. Bir çekmeceyi çekip açıyor, içindeki peçeteye sarılı şekerleri karıştırıyor ve bir tanesini seçiyor. "Al, paylaşalım da hepimiz aynı şarkıyı dinleyelim." Kağıdı açıyor ve şekerin esnek parçalarını koparıyor. "Bunları çiğneyin, sonra dans ederiz."

Merakla yapışkan lokmayı çiğniyorum. Lezzetliydi ve dişlerimi batırdığım anda bir müzik duymaya başladım - yavaşça büyüyen, uzak, neşeli bir ritim

Daha yüksek sesle, yaylıların akışı ve narin bir flüt eşlik ediyor. Müzik zihnimi dolduruyor, bedenimi aydınlatıyor.

Lir'in yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Devam et, küçük ölümlü. Dans et."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Bu enfes müzik eşliğinde hareket etmek dünyanın en doğal şeyi. Tüm bedenim melodiye teslim oluyor, sallanıyor, kıvrılıyor, tıpkı notalar gibi akıyor, sonra da ritme ayak uyduruyor. Gergin enerjimi hareketlere kanalize etmek kutsanmış bir rahatlama.

Finias da sandalye ve kanepelerin üst kısımlarında dans ediyor, ara sıra tül kanatlarını çırpıyor. "Dans et kuzen," diye emrediyor ve Lir de kendini bırakıyor, koyu kirpikleri gözlerini kapatıyor. Hareketleri sert, biraz sarsak ama bir şekilde şarkının hızlı, dengesiz ritmine uyuyor.

Tenim ısınıyor, kızarıyor, bu yüzden üstümdeki elbiseyi ve taytı çıkarıp bir sandalyeye atıyorum, sadece büstiyerim ve dantelli şortumla dans ediyorum. Şimdi odanın ortasındayız, üçümüz de daire şeklinde dans ediyoruz, ellerimizi başımızın üzerine kaldırıyoruz. Bazen Fin'in elini kendi elimde yakalıyorum, bazen de parmaklarım Lir'inkilerle birleşiyor. Baş döndürücü, çökmüş, görkemli bir hareket sisi, sonsuz nota zinciriyle kayan ve sürünen bedenler.

Fin'in bana vermesinden birkaç dakika sonra elimdeki şekerlemeyi yuttum ama müzik uzun süre, belki de saatlerce devam etti. Sonunda müzik sustu ve ben tamamen mutlu ve bitkin bir şekilde kanepeye yığıldım. Finias yüksek sesle, "*Şimdi* gerçekten Clara'ya biraz yiyecek ve içecek götüreceğim," derken Lir bana yan gözle bakarak odasına çekildi. Mutfığa doğru gözden kayboluyor.

İki Fae'nin ayrılmasıyla, yaşam alanındaki ışıklı küreler zar zor parlayana kadar yavaşça sönüyor. Yumuşak, sessiz karanlıkta, soluk kehribar ışıltısında, parmak uçlarımı vücudumda, cömert kıvrımlarımda ve yumuşak kabarıklıklarımı gezdiriyorum. Her parçamı seviyorum ve şu anda kendimi günlerdir hissetmediğim kadar tatlı, arzulu ve tahrik olmuş hissediyorum. Sihirli şekerlemeden olmalı.

Yaşam alanı sessiz ve boş, bu yüzden parmaklarımı dantelli külotumun bandının altına sokuyorum ve klitorisimle oynamaya başlıyorum - iki parmak ucum hafifçe masaj yapıyor.

Finias'ın üst kata çıktığını duyuyorum. Lir odasında olduğuna göre, bu gerçekten yalnız olduğum anlamına geliyor. Parmaklarımın labialarımın arasında daha derinlere gitmesine izin veriyorum.

oradaki ılık sıcaklığın içine, kayganlığı dışarı çıkarıyor.

Başımı arkaya yatırarak yumuşak bir memnuniyet iniltisinin benden kaçmasına izin veriyorum. Bu harika ve aynı zamanda yaramaz hissettiriyor çünkü bir yabancıнын evindeyim, açıktayım, herhangi bir kapalı kapının ardında değil. Fin'in bunu bilse bile umursayacağından şüpheliyim.

İç çamaşırımı aşağı sıyırıp bir kenara atıyorum. Sonra daha iyi erişebilmek için pelvisimi yukarı doğru eğiyorum, dizlerimi büküyorum ve kalçalarımı birbirinden ayırıyorum. Parmaklarımı kıvrımlarımda tekrar tekrar kaydırırken gözlerim kapanıyor ve karnımda yavaşça oluşan zevki hissediyorum. İki parmağımı yarığıma sokuyorum, gözlerimi açıp parmaklarımla parlak ve ıslak bir şekilde ortaya çıkışını izliyorum.

Gözlerimi açtığımda Lir kanepenin ucunda duruyor, karanlığın içinde uzun, karanlık bir figür.

Parmaklarım amımdan dışarı kayıyor, göğüslerim büstiyerimin üstünden taşıyor ve uzun altın sarısı saçları kanepenin minderlerine dağılıyor.

Tepemdeki kürelerin soluk ışığında Prens'in yüz hatlarını belli belirsiz görebiliyorum. Tam bana bakıyor - yüzüme, geri kalanıma değil.

Nefesim kesiliyor ve donup kalıyorum, bu sırada amım bir izleyiciye sahip olmanın verdiği zevkle çırpınıyor.

Lir hareket etmiyor. Konuşmuyor.

Geçici olarak iki ıslak parmağımı klitorisime yerleştiriyorum ve onları dikkatli daireler çizerek kaydırmaya başlıyorum.

Gözleri yüzümden şişen göğüslerime, karnıma ve amıma doğru ilerliyor. Ve bakışları orada kalıyor, ben yaptığım daireleri sıkılaştırırken -daha sıkı, daha hızlı- şimdi klitorisimi umutsuzca sallıyorum, karnım ve iç duvarlarım gerilirken dudaklarımdan küçük yumuşak sesler çıkıyor.

Orgazm klitorisimi keskin ve keskin bir şekilde mızraklıyor, karnımdan yukarı doğru bir yıldırım yolu izliyor, göğsümü ve uzuvlarımı kesiyor. Nefes nefese kanepeye yığılıyorum, seksim titrerken parmaklarım hala klitorisime yapışmış durumda.

Zevk azalırken, parmaklarımı aşağı kaydırıyorum ve dudaklarımı aralıyorum ki Prens mutluluğun son sancılarıyla titreşen içimi görebilsin.

Zaten benim bir sürtük olduğumu düşünüyor. Ve ben de az önce onun Ben.

Ama izledi. Demek ki o da en az benim kadar sürtük.

Fırtınalı gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde, ona en tatlı, en neşeli gülümsememi veriyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Belki de bu sözlerin beni üzmesi gerekirdi, ama sesinde acı dolu bir törpü var, güçlkle dizginlediği şiddetli bir arzu. Bu yüzden bu üç kelimeyi bir zafer olarak görüyorum. Bugün bana yaptığı muamelenin intikamı.

Benden nefret edebilir. Ama şu anda beni izlemeye dayanamadı. Ve bu bana arzuladığım tüm gücü ve bu gece rahat uyumam için gereken huzuru veriyor.

Şortumu tekrar yerine çekip ıslak am dudaklarımın üzerine bastırıyorum, ta ki nemli bir nokta ıslanana kadar. Sonra koltuktan kalkıyorum, yakındaki bir sandalyeden hançerimi alıyorum ve Prens'in yanından geçip kolumu onunkine değdiriyorum. Bana uzanacağını umuyorum ama uzanmıyor.

Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, irade gücünün inanılmaz olduğunu kabul etmek zorundayım. Az önce ona gösterdiğim sulu amcığa başka hiçbir bekâr ve kadınlara ilgi duyan erkeğin karşı koyabileceğinden emin değilim.

Zafer kazanmış gibi hissederek odama dönüyorum. Farklı gecelikler serilmişti; Finias tarafından mı yaratıldılar yoksa bir sandıktan mı çıkarıldılar emin değilim. Beyaz kar çiçeği işlemeli pembe olanı üzerime geçiriyorum ve yatağa giriyorum.

Bu evde, bu iki Fae erkeğiyle kendimi ne kadar güvende hissettiğim çok tuhaf, özellikle de Fındıkkıran'a yardım etmeyi ilk kabul ettiğimizdeki şüphelerimi düşünürsek. Drosselmeyer'in uyarısının yankısını hâlâ duyabiliyorum:

Onunla gitme. O görüldüğü gibi biri değil. Kim olduklarını, ne yaptıklarını bilmiyorsunuz. Durun, sizi aptal kızlar! Her şeyi mahvedeceksiniz!

Kalbimde hafif bir huzursuzluk
var. Ama görmezden geliyorum
ve uyumaya gidiyorum.

Evin bir yerinden gelen büyük bir gürültüyle uyandım.

İlk başta uyuşuk zihnim üst katta bir yerde yüksek sesle seks yapan Clara ve Fin olduğunu düşünüyor. Ama *patlamanın* ardından korkunç bir çıtırdama sesi geliyor, kulakları yırtarcasına yüksek ve ev sanki bir dev tarafından yavaşça, amansızca parçalanıyormuş gibi şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Çığlık atarak yataktan fırladım, hançerimi ve kemerimi kaptım ve koridora kaçtım.

Koridorun yarısı artık yok. Bir bina büyüklüğünde, yanları ve sırtı kitin zırhla kaplanmış devasa bir sıçanın çeneleri tarafından parçalanmış ve koparılmış. Boynuna bir tür eyer bağlanmış ve üzerine iki fare-asger tünemiş. Daha fazla fare-asger pençelerinin etrafından dolanarak evin enkazına tırmanıyor. Bir çifti beni görünce bağıyor.

Yine çığlık atıyorum, onlar yüzünden değil, Fin ve Clara'nın dün gece uyudukları yatak odası yok olduğu için - ezilmiş, yıkılmış, yenmiş. Parçaları devasa farenin sarı dişlerinin arasından dışarı fırlamış.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır, sizi lanet piçler!" Şaşkınlıkla hançerimi çektim ve yaklaşmakta olan fare askerlere doğru hücum ettim.

Güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni askerlerin tersi yönde, ikinci kat merdivenlerine doğru götürüyor. Bu Prens, her zamanki gibi üniformalı, diğer elinde mızrağı.

"Dur!" Ona bağıyorum. "İndirin beni! Fin'i ve kız kardeşimi öldürdüler, cezalarını çekmeliler!"

Boştaki elimle boynuna ve yüzüne vuruyorum ama beni yere bırakmıyor, sadece merdivene doğru koşuyor.

Finias merdivenlerden koşarak iniyor, çırlıçıplak, kız kardeşim de arkasında, o da çıplak. Bir saniye sonra ikisi de Finias'ın büyüyle gökkuşağı gibi bir girdabın içine giriyor ve büyülü kıyafet ve ayakkabılara dönüşüyorlar. Rahatlamam için ancak zamanım oluyor çünkü kendi çıplak ayaklarımın etrafında bir çift sağlam bot oluşuyor ve bir pelerin omuzlarımın etrafında dönerek kendini yerine sabitliyor.

"Arka kapı!" diye bağıır Finias. "Kızları al Lir. Ben onları oyalarım, seninle sonra buluşuruz."

"Hayır!" diye bağıyor Clara, ama Prens bileğini mengeneyle kavırıyor ve onu bizimle birlikte sürüklüyor.

Arkama bakıyorum ve Finias'ın yaklaşmakta olan istilacılara doğru ilerlediğini görüyorum, kanatları parlıyor, uzun figürü yıkık evinin ışığıyla aydınlanıyor ve

meşale taşıyan askerler. Sakin, umursamaz ve tamamen rahat görünüyor.

Küçük gökkuşağı kürelerinden oluşan bir yaylın ateşi ellerinden uçup havada zıplayarak ve dalarak bir düzine fare-askerin göğsünü doğruyor. Bunu çizgili ok yağmuruyla takip ediyor -bunların sivriltilmiş nane çubukları olduğuna yemin edebilirim- ve daha fazla sıçan gözlerinden ya da boğazlarından mızraklanarak yere düşüyor. Tüm bunlar olurken Fin'in kahkahası cınlıyor, gökyüzüne doğru kanat çırparak, arbalet oklarından, ateşli büyü toplarından ve fırlatılan mızraklardan kaçarken çılginca ve keyifle.

Bundan sonra onlara nasıl saldıracağını görme şansım olmuyor çünkü Lir, Clara ve beni evin arka kapısından dışarı sürüklüyor. İçinden geçene kadar kesintisiz bir duvar gibi görünüyor ve daha sonra geriye baktığımda, binanın arka tarafında ne bir kapı ne de herhangi bir pencere görebiliyorum. Arka çıkış görünmez olduğundan, kaçmamızı engellemek için arkada hiçbir fare-asker görevlendirilmemiş. Hepsi evin ön tarafında.

"Finias'ı öldürecekler," diye nefes nefese kalır Clara.

"Yapamayacaklar," diyor Lir kararlı bir şekilde. "O inanılmaz derecede güçlü. Pek çok insanın bunu görmesine izin vermiyor ama o mükemmel bir savaşçı. Onları uzak tutabilir. Neden yardım için ona geldik sanıyorsun? Neden havuza kadar bize eşlik etmesi için sadece beş kişi tuttuk sanıyorsun? O tek başına küçük bir ordu." "Oh." Kız kardeşimin paniği hafifliyor, hayranlığı endişesini bastırıyor.

yüzünde.

"Şimdi kaçmalıyız," diyor Lir. "Olabildiğince hızlı."

"Koşabilecek kadar iyi misin?" Ona soruyorum.

"Elimden geleni yapacağım. Bu taraftan."

Ormanda koşuyoruz. Hava dondurucu soğuk ama neyse ki zifiri karanlık değil. Ağaçların arasında yanıp sönen küçük kırmızı ve yeşil ışıklar, Clara ve benim, bize rehberlik ederek ilerleyen Lir'in uzun boyunu takip edebilmemiz için yeterli görüş alanı sağlıyor.

"Biri sana ihanet etti," diyorum.

Gözlerinde isteksiz bir şaşkınlıkla arkasına bakıyor. Bana birkaç kez aynı bakışı atmıştı - ormanda bizi kurtaran bombaları attığımda ve sonrasında arka arkaya savaşmayı önerdiğimde.

"İçgüdülerinizin doğru olduğuna inanıyorum," diyor. "Bugün görüştüğümüz kişilerden biri bizi satmaya karar verdi. Hainin kim olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Geçmişini düşünüyorum, paralı askerlerin yüzlerini zihnimden çekip çıkarıyorum, sözlerini ve ifadelerini gözden geçiriyorum.

"Theanne," diyorum. "Sana ilk itaatkârlığı o gösterdi ve en çok soruyu o sordu, bu da ondan şüphelenmeme neden olmamalı ama tavernadan ayrılırken gözlerinde, tavırlarında bir şey vardı - diğerleri ağırbaşlı ve isteksiz görünürken o yolculuk ihtimali konusunda çok heyecanlıydı. Duyguların ne zaman sahte olduğunu, ne zaman farklı bir duyguyu gizlemek için ortaya çıktığını bilecek kadar coşku taklidi yaptım."

"İlginç bir teori." Lir'in sırtı şimdi bana dönük, ama ses tonundaki kederli tonu, omuzlarının çöküşünü hissediyorum. "Eğer Theanne ise, bu gerçekten talihsizlik olur. Fin'in eski bir arkadaşı."

"Yanılıyor olabilirim," diye teklif ediyorum.

"Pek olası değil," diye araya girdi Clara. "Louisa insanları tanır. Ve genellikle herkeste iyi şeyler görür, bu yüzden bir yargıda bulunduğunda, bu genellikle doğrudur."

"Drosselmeyer konusunda haklı değildim," diyorum. "Başta ondan hoşlanmıştım."

"İkimiz de yaptık." Clara yanımda koşarken nefessiz kalıyor ama uzanıp kolumu sıkmayı başarıyor.

"Senin hakkında da yanılmışım Lir," diyorum kendimi durduramadan. "İlk geceden beri senden hoşlanmıyordum, hâlâ da hoşlanıyorum, bazen. Ama bize zarar vermek istediğine inanmıyorum."

"Çok zekisin," diyor kuru bir sesle. "Ama belki de bunun nedeni senin kanına ihtiyacım olmasıdır ve eğer öldürülürsen kız kardeşinin kanını kullanabilirim."

Nefesimi tutuyorum ve Clara'ya yan gözle bakıyorum. Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Biz buna inanmıyoruz," diyorum ona. "İkimiz de çok çekiciyiz. İtiraf edin, etrafınızda olmamız hoşunuza gidiyor."

"Biz düşmanlarımızdan kaçarken sessiz olsanız daha çok hoşuma giderdi," diye karşılık veriyor.

"Yeterince adil." Ama Clara ve ben karşılıklı sırıttırıyor ve sessiz bir kahkaha atıyoruz.

"Benimle alay ediyorsun," diye omzunun üzerinden geri atıyor Prens.

"Bunu hissedebiliyorum."

Clara, Lir'in mükemmel bir taklidi olan kibirli, ilkel bir yüz ifadesi takınıyor, kıkırdamadan edemiyorum.

Prens dönerek ikimizi de yollarımızda durdurdu. "Yeter." Sesi alçak ama gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Kaçıyoruz. Ve benim

Kuzen buradan uzaklaşmak için bize zaman kazandırıyor. Daha sonra şaka yapabilirsin. Şimdilik çeneni kapa ve kaç."

Ciğerlerimiz ağrıyana ve bacaklarımız yanana kadar koşuyoruz. Gecenin derinliklerine kadar koşuyoruz, ta ki devam edemeyeceğimi, *edemeyeceğimi* düşünene kadar - ve yine de bir şekilde devam ediyorum. Lir ara sıra yavaşlamamıza izin veriyor, çünkü Clara ve ben sessiz, hareketsiz bir evin çocuklarıyız, uzun süre koşmaya alışık değiliz. Ama her yürüyüşten sonra bizi tekrar koşturuyor.

Saatler süren hızlı yolculuktan sonra Clara başını kaldırıyor ve yüzü aydınlanıyor. Bir saniye sonra ben de duyuyorum, kanatların vızıltısını.

Şeker Perisi hafifçe Clara'nın yanına iner. Dumanla lekelenmiş. Çıplak göğsünde ve kollarında kanlı yaralar parlıyor.

"Hepsini öldürdüm," diye soluk soluğa bağıyor ve çatlamış dudaklarından dumanlar çıkıyor. "Büyük olanı bile." Daha fazla duman öksürüyor.

Clara onun durumu karşısında acınası bir ses çıkarıyor ama Lir sertçe, "Telaşlanmayın. Çabucak iyileşecektir."

"Bir şey değil." Finias kuzenine ters ters bakıyor. "İşini bitirmeden önce grubun liderini sorguladım, bana Theanne'ın bize ihanet ettiğini söyledi."

İçgüdülerim doğruydu.

Lir bana şaşkın bir hayranlık ifadesiyle bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Ne yazık ki evet," diyor Finias. "Şansımıza sadece Fare Kral'ın kuvvetlerinin yerel komutanına söyledi ve o da Fare Kral'ın kendisine haber göndermeden bize saldırdı. Bu yüzden görevimize devam etmek için güvende olduğumuza inanıyorum."

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Gerçek şeker." Finias bana yarım bir sırıtış attı. Sivri dişlerinde kan var. "Çok nadir, yapımı çok zor ama Fare Kral'ın Prens'in dönüşünü duyup duymadığını bilmemiz gerekiyordu. Şimdilik hâlâ bir şey bilmiyor. Sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz." Büyük kolyeyi ayarlıyor

Taktığı çantanın askısı iki yarasının arasına oturuyor. "Aceleyle toplayabildiğim kadarını getirdim. Korkarım büyülerimin çoğu mahvoldu ve Louisa'nın yanında getirdiği silah çantasını da bulamadım. Getirmeyi planladığım bazı şeyler olmadan idare etmek zorundayız. Erzak, at ve yiyeceğe gelince, müttefiklerimize Dellwyn Ford olarak bizimle buluşmaları için mesaj göndereceğim."

"Mesajlar mı? Nasıl?"

Ben soruyorum. "Sihirle."

Daha fazla açıklama yapamayacak kadar yorgun görünüyor. İyi ki de öyle, çünkü muhtemelen ben de dinleyemeyecek kadar yorgunum. Beynim "sihri" kabul edip yoluna devam etmekten memnun.

Tekrar yürümeye başladığımızda Clara elini Fin'in koluna koyuyor. "Küçük hayvanlarınız iyi mi?"

"Evet, iyiler! Bu üçü tehlikeyi seziyor. Geri kalanımız bir sorun olduğunu anlamadan çok önce kaçarlardı. Evin içinde ve dışında kendi tünelleri olduğu gibi ormanda da kendi yuvaları var. Onlara bir şey olmaz."

"Oh iyi." Clara rahatlayarak iç çekti. "Theanne sana ihanet ettiği için özür dilerim."

"Onunla bir süre önce aramız bozulmuştu," diyor Fin. "Bugünkü hediyemle onu yumuşattığımı sanmıştım ama belki de hâlâ kin tutuyordur. Baban Lir'den hep nefret etti ama Fare Kral'dan da nefret ediyor, bu yüzden onun güvenli bir seçim olacağını düşündüm. O harika bir savaşçıdır."

"Onsuz idare etmek zorundayız," diyor Lir. "Mesajlarını diğerlerine gönder, biz de olabildiğince hızlı bir şekilde Ford'a doğru yola çıkalım. İnsanların eninde sonunda dinlenmeye ihtiyacı olacak ama şafağa kadar devam edebilir, sonra da saklanıp uyuyacak bir yer bulabiliriz."

Louisa ve ben hiçbir zaman önemli bir mesafeyi yürüyerek kat etmek zorunda kalmadık. Ve at sırtında yaptığımız tek yolculuk babamla öğleden sonra yaptığımız gezintilerdi. Geçide iki günlük yolculuk çok güzel, çünkü Faerie'nin içinden geçiyoruz ama aynı zamanda acı verici. Finias'ın benim için yaptığı çizmelerin rahatlığına rağmen kaslarım hâlâ bağıyor ve su topluyor.

Şikayet etmemeye çalışıyorum ama Fin bir şekilde bunu anlıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor bana bir kez. "Senin üzerinde iyileştirici bir tatlı kullanırdım ama yolculuğumuzun ilerleyen safhalarında daha büyük yaralar çıkması ihtimaline karşı onları saklamamız gerekiyor."

Elbette anlıyorum. Ama onun sempatisi yürüyüşü daha az acı verici ya da yorucu hale getirmiyor. Muhteşem manzaranın yanı sıra, Faerie'de yürümenin tek keyifli yanı sohbet etmek. Hem Fin hem de Lir bize diyarları ve kendileri hakkında daha çok şey anlatıyor. Sarayda nasıl birlikte büyüdüklerini, Fin'in anne ve babasının Güney'deki bir köyü haydut bir leshy'den kurtarıırken nasıl öldüğünü, Lir'in annesinin nadir görülen bir hastalığa yakalanıp o küçükken nasıl öldüğünü ve Lir'in kral babasının bir Fae için bile çok yaşlı olmasına rağmen nasıl sonunda kendini soldurup ruhunu serbest bıraktığını ve oğlunu onun yerine yönetmesi için bıraktığını.

Bunlar hüznü hikâyeler, ancak ikisinin de pek çok güzel anısı var gibi görünüyor - sarayda oynanan oyunlar, neşeli danslar ve içki partileri, arkadaşlarıyla Unseelie canavarlarını avlamak, en sevdikleri silahlar ve büyülerle eğitim yapmak.

Buna karşılık, Louisa ve benim sakin hayatlarımıza dair paylaştıklarımız çok uysal ve sıkıcı görünüyor. Ancak iki erkek bizim sınırlı, rutin hayatımızdan ve Louisa ile benim her birimizin bir çıkış noktası bulma şeklimizden -onun yalnız kalabildiği herkesle yatması, benim ise kendimi sanata vermem- büyülenmiş görünüyorlar.

Sonunda geçide ulaştığımızda dört kişiyle daha karşılaşıyoruz: Achorn adında iri bir adam, bir güve kız, sürüngen bir insan ve beyaz çilli koyu tenli bir Fae. Yanlarında atlar, silahlar ve erzak getirmişler.

Louisa ve benim grubun bir parçası olmamıza ve Louisa'nın Fae değil de insan olmasına şaşırmış görünüyorlardı. Görünüşe göre Fin, tavernadaki buluşmaları sırasında Louisa'yı bir büyü ile gizlemiş. Ancak Fin, Louisa ve benim kim olduğumuza ve görevle nasıl bir bağlantımız olduğuna dair sorularını, temelde Prens'e ait bir çift ölümlü evcil hayvan ya da köle olduğumuzu ima ederek ustalıkla savuşturuyor. Bunu açıkça söylemiyor, bu yüzden itiraz etmiyorum ama ima çok açık. Birkaç hoşnutsuz bakıştan sonra, paralı askerler bizi grubun bir parçası olarak kabul ediyor gibi görünüyor ve at sırtında yolculuğumuza devam ediyoruz.

Ayaklarımın dinlenmesinden memnunum ama her gün saatlerce at sürmek farklı bir rahatsızlığa neden oluyor. Çok fazla sürtünme. Ayrıca Finias ve Lir ile sohbet etmek daha zor. Bunun yanı sıra, Finias'ın yakınlarda olabilecek canavarları caydırmak için kullandığı büyü bu kadar büyük bir grup için işe yaramıyor ve bir dizi başboş yaratıkla savaşmak zorunda kalıyoruz -daha doğrusu, refakatçilerimiz yapıyor. Canavarların çoğu birden fazla büyü veya kılıç tarafından sokulduktan sonra kolayca korkutuluyor, ancak birkaçı öldürülene kadar ısrar ediyor.

"İnsanların kokusunu alabiliyorlar," diye homurdanıyor Achorn böyle bir karşılaşmadan sonra, büyük ve ağır kılıcındaki kanı silerken. Kullandığı ateş büyüleri yüzünden parmakları hâlâ is lekesi içinde.

"Kokularını gizlemek için elimden geleni yapıyorum," diyor Finias. "Ama cazibem beklediğimden daha hızlı tükeniyor, özellikle de Clara'da. O kadar güzel kokuyor ki."

Yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme, tatlım." Sugarplum Perisi dudaklarını yalıyor ve bana göz kırpmıyor.

Çalışma odasında onun kucağında olduğumu hatırlayınca midem bulanıyor. Bir haftadır ondan birkaç acelecî, çalıntı öpücükten fazlasını alamadım. Her zaman diğer insanlarla birlikteyiz, ya seyahat ediyoruz ya da yatağımıza çökmeden önce aceleyle ağzımıza yemek tıkıştırıyoruz. Genelde uyurum

Dondurucu gecelerde ısınmak için kız kardeşim ve güve kızın arasına sıkışmıştım.

"Yakında durup kamp kurmalıyız," diyor Finias, gözleri hâlâ Ben.

"Evet," diyor Lir hararetle. Sesi her zamankinden daha hırıltılı geliyor. genellikle Fındıkkıran formuna geri döndüğünün ilk işaretidir. Ne zaman bu olmaya başlasa, Louisa ile birlikte ağaçların arasına kaçarlar. Partimizdeki diğerleri muhtemelen seks yaptıklarını sanıyor ama aslında adam Louisa'nın kanını içiyor. Louisa kollarını kapalı tutuyor, sadece soğuktan dolayı değil, etrafındaki bandajlardan dolayı da adamın onu ısırıldığı yerleri gizliyor. Isırıklardan haberim var çünkü onu bir sabah kimse uyanmadan önce soğuk bir dereye yıkanırken gördüm.

Neden daha temiz bir kesik için bıçak kullanmak yerine Lir'in onu ısırmasına izin verdiğinden emin değilim. İkisinin çok tuhaf bir dinamiği var - ya durmadan didişiyorlar ya da hararetli bir kavgadan sonra birbirleriyle konuşmuyorlar. Yine de adamın onun kanına ihtiyacı olduğunda, kadın hemen, neredeyse hevesle onunla birlikte gidiyor ve ikisi de kızarmış olarak geri dönüyor.

Ağaçların başım büyüklüğünde devasa beyaz çiçekler açtığı ormanın bir bölümüne girene kadar yürümeye devam ediyoruz. Her bir çiçek sayısız devasa, narin taç yapraktan oluşuyor, üst üste katlanmış, donla kaplanmış. Ağaçların siyah dalları boyunca buz sarkıtları parlıyor ve pembe öğleden sonra ışığı, zengin siyah toprak ve beyaz kristal kümelerinden oluşan rengarenk zemini yıkıyor.

Fae aleminin şaşırtıcı güzelliğine daha fazla alışmış olan zihnim, bu korunun mucizesiyle biraz titriyor. Yine, ilk günkü gibi, her şeyi kavramaya çalışırken hareketsiz kalmak, olduğum yere çakılıp kalmak zorunda hissediyorum. Atımı durduruyorum.

"Burası Faerie'nin şu ana kadar en sevdiğim kısmı olabilir," diye nefes alıyorum.

"O zaman burada kamp kuralım," diyor Finias. "Şu açıklık umut verici görünüyor. Ve sanırım yakınlarda tatlı su kokusu alıyorum."

Atlarımızı onun gösterdiği alana doğru çeviriyoruz. Paralı askerler hemen atlarından inip gece için hazırlanmaya başlarken, Louisa ve Lir alçak dalları ve çiçekleri onlara gizlenme imkânı sağlayacak bir ağaç kümesine doğru ilerliyor.

"Bu konuda incelikli davrandıklarını mı sanıyorlar?" Finias'a sırtarak soruyorum.

"Eğer öyle düşünüyorlarsa, yanılıyorlar." Elini uzatıyor ve ben de attan inip kollarına atılıyorum.

Beni bir an için zayıf göğsüne yaslıyor ve teninden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Diğerlerimiz gibi ağır pelerinler ya da giysiler giymediğini fark ettim ama yine de üşüyor gibi görünmüyor.

"Her zaman çok ateşlisin." Avucumu göğsünün ortasına bastırıyorum. "Tabii ki öyleyim." Tekrar göz kırpmıyor.

"Bu senin büyüünün bir parçası mı?"

"Bu benim bir özelliğim, evet. Eminim şimdiye kadar fark etmişsinizdir, farklı Fae'lerin farklı yönleri, özellikleri ve yetenekleri vardır. Bazıları kalıtsaldır, ancak çoğunlukla yeteneklerimiz ve büyülü yeteneklerimiz, gebe kaldığımızda yıldızların hizalanması, doğum yerimiz ve zamanlaması ve o sırada etrafımızdaki büyülü etkinin yoğunluğu tarafından belirlenir. Pek çok Fae alimi bu konu üzerinde çalışmıştır, ancak hiçbirisi bir Fae çocuğunun yönünü, güçlerini ve özelliklerini başarılı bir şekilde tahmin edememiştir."

"Bu çok ilginç." Başparmağımı çenesine sürterek yüzüne dokunuyorum. "Biliyor musun, bir ara senin resmini yapmak isterim."

"Umarım şansın olur. Evimin büyük bir kısmı kırıldı ve yandı, ancak çalışma odası sağlam kaldı ve benim için yaptığınız resim güvende. Evin hasar görmemiş kısmına bir mühürleme büyüü yerleştirdim, geri dönüp onarım yapana kadar onu dış etkenlerden korumak için."

"Büyüye sahip olmak çok kullanışlı. Keşke benim de olsaydı."

"Senin kendine has bir büyüün var, sevgilim. Yeteneğin, nezaketin ve o çıldırtıcı kokun." Saçlarımdan derin bir nefes alıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Seni bütün olarak yemek istiyorum. Sana tekrar sahip olmalıyım, şekerim."

Zayıf bedenini benimkine daha sıkı bastırırken, kanatları dışa doğru açılıyor, sertleşiyor ve gümbürdüyor. Aletinin sert hatları, üzerimdeki sıcak katların arasından bile karnımı dürtüyor.

Kollarında titriyorum, nefesim uyarılmaktan ve soğuktan parçalanıyor. Son zamanlarda seyahat etmek dayanılmaz kadar sıkıcı hale geldiğinde kendimi eğlendirdiğim uyanık bir rüya var - eskiden evde karanlık dolapta kendimi boşalttığım yaramaz fantezilere benzemeyen bir rüya.

Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip yüzümü yukarı kaldırıyorum ve kulağına mırıldanıyorum. "Ya sen beni isteseydin ve ben hayır deseydim? Ya senden ormana kaçsaydım, ama

Kendinizi tutamadınız, beni kovaladınız ve sonra beni yere atıp zorla içime girdiniz?"

Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyorum.

Şimdi benim sefil, hasta, kötü ve sapkın olduğumu düşünecek. Beni hor göreceksin.

Utanarak geri çekilmeye başlıyorum ama Finias enseme kavırıyor, göğsü kabarıyor. "Ya gerçekten? Ya bu gece, diğerleri uyurken olsaydı?"

Göğsümde yozlaşmış bir umut
filizleniyor. "Ya olursa," diye nefes
alıyorum.

Beni bırakıp kamp alanının hazırlanmasına yardım etmek için uzaklaşmadan önce elleri boynumda ve belimde kısa bir süre sıkılıyor. Görevi, alanın etrafına koruma ve uyarı büyülerini yerleştirmek, buna "bekçi büyü" dediği bir şey de dahil, böylece gece boyunca hepimiz dinlenebiliriz ve kimsenin oturup nöbet tutmasına gerek kalmaz.

Benim işim atların sulanmasını ve beslenmesini sağlamak. Louisa'nın bu işlerde bana yardımcı olması gerekiyor ama o genellikle bir yolunu bulup kaçıyor. Bugün bana yardım etmesi için ısrar edemem çünkü lanetli bir Fae prensi tarafından kanı emiliyor. Bu yüzden yakındaki dereyi bulup hayvanlara su taşıyorum ve bu gece Finias'la sapkın oyunumuzu oynarken beni bekleyen keskin zevki hayal ederek kendimi neşelendiriyorum.

"Bu kadar yeter," diye nefes nefese kaldım. "Yeter, Lir."

Bedenime karşı mırıldanıyor, hâlâ açgözlülükle
içiyor. "Lir." Yanağına bir şaplak atıyorum.

Ağzını kolumdan çekiyor, dudakları ve dişleri parıldayan kızilla
sırılsıklam. Gözleri, artık fazlasıyla aşına olduğum, çıldırmış ve sersemlemiş
bir bakışla parlıyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca, formunu koruyabilmesi için onu gün aşırı
besledim ve her seferinde bir önceki seansta aldığından biraz daha fazlasını
aldı. Her seferinde dikkatini çekmek ve onu durdurmak biraz daha zor oluyor.

Korkarım ki Peri Prensi kanıma bağımlı olmaya başladı.

Finias bana çiğnemem için çakıl taşı büyüklüğünde şekerler veriyor;
vücudumun kan akışını daha hızlı yenilemesine yardımcı olacak bir onarıcı.
Ancak şekerler baş dönmesi ve halsizliği önlemeye yardımcı olsa da, Lir'in bir
gün beni içerek kurutmaya karar vermesini engelleyemiyor.

Korkularımı kimseye anlatmadım, Clara'ya bile - çünkü Lir'in bana olan
takıntılı ihtiyacında baştan çıkarıcı bir delilik var. Bunu seviyorum ve
bitmesini istemiyorum.

Şimdi bana bakıyor, dudakları kanımla sırlanmış. Dili dışarı çıkıyor, sulu
kırmızı ve ağzındaki kanın bir kısmını siliyor.

"Yine çok ileri gittim," diyor kısık sesle.

"Her şey yolunda."

"Hayır. Değil." Çenesi sıkıştı. "Kayıyorum, bunu hissedebiliyorum. İnsan
kanı içmenin bir Unseelie uygulaması olmasının bir sebebi var Louisa. Bu
korkunç bir şey.

bir peri için. Değişiyorum. Tanımadığım birine dönüşüyorum. Bundan nefret ediyorum."

"Başaracaksın. Bir hafta daha seyahatimiz var," diyorum ona. "Sonra havuzda yıkanabilir ve kendine gelebilirsin."

Onunla bu beslenme seanslarını sevmemin bir başka nedeni daha var. Diğerleriyle birlikteyken, o ve ben bir şey ya da başka bir şey için kavga etmeyi bırakamıyoruz. Ama böyle yalnız kaldığımızda kavga etmiyoruz. Benden içki içerken parlak siyah saçlarını okşamama izin veriyor ve içkisini bitirdiğinde biraz konuşuyoruz, sessizce. Kendime dokunuşumu izlediği geceden hiç bahsetmedi, ben de bahsetmedim. Eğer o gece beni istemesine neden olmadıysa, başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Prens büyük beyaz bir çiçeğin yanına gider, devasa taç yapraklarından birini koparır ve ağzındaki kıpkırmızı kanı üzerine siler. Kızıl lekeli yaprağın yere düşmesine izin verir.

Bana tekrar yaklaştığında hızlı bir nefes çekiyorum. Ama o sadece sargılarımı bir dalda asılı oldukları yerden alıyor ve ön kolumu bağlamaya başlıyor. Dokunuşu yavaş ve nazik. Neredeyse okşayıcı.

"Benden korkuyor musun, Louisa?" diyor.

Kaba bir "hayır" dudaklarımdan dökülüyor. Ama yutkunuyorum ve ağzımdan başka bir şeyin, içgüdüsel bir gerçeğin dökülmesine izin veriyorum. "Bana hissettirdiklerinden korkuyorum."

Kirpikleri havaya kalkıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Kelimeler o kadar alçak sesle dökülüyor ki zar zor duyuluyor. "Korku karşılıklı."

Karnım yukarı doğru yükselmeden önce yavaş bir dalış yapıyor ve vücudumdan dışarı çıkıyor.

Bu ne anlama geliyor?

Az önce ona bir şeyler hissettirdiğimi mi itiraf etti?

Daha fazlası için onu sıkıştırabilirim. Ama bu adamın tanıdığım hiç kimseye benzemediğini öğreniyorum. Onun kalbine doğru neşeyle ve dikkatsizce dans edemem ya da kendimi onun sikinin üzerine atamam. Yavaşça, sabırla hareket etmeliyim. Konuşmadan önce düşünmeli, hareket etmeden önce hesaplamalıyım.

Uğruna bu kadar yavaş ve sabırlı davranabileceğim biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Duygularından bahsetmesi için onu zorlamak yerine konuyu değiştiriyorum. "Bazen Drosselmeyer'in bizi sana karşı dikkatli olmamız konusunda uyarırken ne demek istediğini merak ediyorum. Görüldüğü gibi değilsin."

Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, ciddi ve açık. "Ben sana söylediğim gibiyim. Yakında Seelie'nin gerçek Kralı olarak yerimi alacak olan bir Peri Prensi. Şu anda sihrim yok ama lanetim kırıldığında akıl almaz bir güce sahip olacağım. Belki de vaftiz babanın kastettiği şey bu kalıtsal büyüdür."

Çekiniyorum. "Ona vaftiz babam deme. Onunla böyle bir bağ kurmak istemiyorum."

"Ve yine de, tüm bunlar bittiğinde, ona geri döneceksin." Ağzım açılıyor ama ses çıkaramıyorum.

Drosselmeyer'e geri dönmek mi?

Affetmesi için yalvarıp çatısı altında kalmamıza izin vermesini mi umayım? Koca seçimim konusunda onun onayına mı boyun eğeyim? Mirasımı talep edene kadar onun merhametine mi kalayım?

"Bizi ölüme terk etti." Sesim kısık ve kırılgan.

"Başka akrabalar var mı? Senin dünyanda başka bir koruyucu var mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun." Ona suçlayıcı bir bakış fırlattım. "Bu seyahat günleri boyunca sana her şeyi anlattık. Clara ve benim yalnız olduğumuzu biliyorsun."

"Evet, şey..." Prens boğazını temizler. "İkiniz de becerikli, cesur ve zekisiniz. Vasinizden ayrılabilir ve kendi hayatınızı kurabilirsiniz."

"Yaratıcılık, cesaret ve zeka yeterli olmalı, evet. Ama bizim dünyamızda öyle değil. Bağlantılar, şans ve akıllı bir evlilik, bizim sınıfımızdaki kadınların umut edebileceği en iyi şeylerdir - en azından bizim bölgemizde. Eğer geri dönersek, Drosselmeyer'in önünde diz çökmem ve onun onayladığı kişiyle mümkün olduğunca çabuk evlenmem gerekecek. Ancak o zaman belli bir seviyede finansal bağımsızlığım olacak - tabii kocam kendi paramı kontrol etmeme izin vermeyi reddetmezse. Eğer yapabilirsem, Clara'ya insanların onun yeteneğini takdir edeceği bir şehirde ressam olarak kendi hayatına başlaması için ihtiyacı olan şeyi vereceğim."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben mi? Sanırım kocamı aldatacağım. Muhtemelen günde bir kez." Gülüyorum ama içi boş. Şaka şaka değil; bu benim gelecekteki gerçekliğim. "Seks benim için her zaman bir kaçış olmuştur, özellikle de yasak olduğu zaman. O yaramaz heyecan ve baştan çıkarma oyununun heyecanı, evlendiğimde elimde kalan tek şey olacak. Artık iyi beyefendileri ya da güzel hanımefendileri cezbedemeyecek kadar yaşlanana ya da zührevi bir hastalıktan ölene kadar bunun tadını çıkaracağım."

"Zührevi hastalık mı?" Prens kaşlarını çatar.

"Çok sayıda farklı insanla yattığınızda bunun sonuçları olabilir," diyorum ona. "Hamileliği önlemek ve bazı hastalıklardan korunmak için bazı tonikler alıyorum ama bazılarının önüne geçilemiyor."

"Faerie'de böyle hastalıklar yok," diyor Lir. "Bu da kuzenim için büyük şans, yoksa bu hastalıklardan delik deşik olurdu."

Gülümsemeye çalışıyor ama söylediğim bir şeyin onu derinden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

Düşüncesizce, "Ya Faerie'de kalsaydık?" diyorum.

"Hayır." Bandajımı bitiriyor ve üzerini örtmek için kolumu çekiştiriyor. "Yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın? Bir keresinde bana bazı insanların Faerie'de yaşadığını söylemiştin. Burada kalabiliriz."

"Burası insanlar için çok tehlikeli. Yaşlanmama ihtimali onları her zaman mutlu ediyor ama bu diyarda ne kadar çok başka tehlike olduğunun farkında değiller. Çoğu umdukları uzun ömrün tadını çıkaramadan yok oluyor. Peki siz Faerie'de ne yapardınız? Geçimini nasıl sağlayacaksınız? Kız kardeşin en azından resim yapabiliyor -Fae'ler yetenekli insanları sever- ama *sen* ne yapabilirsin? Sikişmekten başka?"

Ona bakıyorum, ciğerlerim ve boğazım sıkışıyor, gözlerim yaşıyor. "Bunu yapmaya devam ediyorsun. Beni bir sürtüğe, bir fahişeye indirgiyorsun."

"Çünkü kendini bana bu şekilde sundun. Sözlerinle ve davranışlarınla bana kim olduğunu söyledin. Ya bunu kabul et ya da değiştir. İkisi arasında bir yol yok."

"Senden nefret etmemi sağlıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Güzel." Şakağında bir kas esniyor. "Bu her şeyi kolaylaştıracak."

Ağaç kümesinden çıkıp beni güzel koruda, ayaklarımın dibindeki kanlı taç yaprağıyla baş başa bıraktı.

Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım.

Yatağında yatıyorum, bir yanımda güve kız Cahren, diğer yanımda Louisa. Üstümde siyah dallar ve karlı çiçekler yükseliyor, arkalarında gökyüzünün gece mavisi kubbesi var. Yıldızlar tanıdık, ama dizilişleri tersine dönmüş gibi görünüyor ve Fındıkkıran'ın bizim dünyamızla bu dünyanın aynı madalyonun iki yüzü olduğuna dair söylediklerini hatırlıyorum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, uzun boylu, kıvrak bir figür uyuduğum yerin yanından sessizce geçiyor. Nane, kar ve çikolata kokusu üzerime siniyor. Sessizce battaniyelerimden sıyrılıyorum, botlarımı giyiyorum ve onu takip ediyorum.

Açıklığın kenarına vardığımızda, Sugarplum Faerie dönüyor ve gözlerindeki telaşlı heyecan karşısında neredeyse nefesim kesiliyor.

Beni kollarına alıyor ve sessiz bir kanat uğultusuyla yükseliyor, açık gökyüzüne çıkana kadar ağaç dalları arasında ustalıkla geziniyor, olduğumuz yerde asılı kalıyoruz. Burası daha soğuk; yıldızlarla dolu, donmuş bir karanlık kemiklerimi ısıtıyor.

Sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Bunu mu istiyorsun, sevgilim? Seni kovalamamı, sahiplenmemi, zorla becermemi mi istiyorsun?"

Sadece kelimeleri duymaktan bile ıslandım. "Evet."

"Bunu yapacağım. Seni istediğim gibi kullanacağım - seni titreyen kemiklerine kadar kıracağım, tatlı amını dilimle yüzeceğim. Her şeyin bitmesini istiyorsan bana söyleyeceğin tek bir kelime söyle."

"Drosselmeyer," diye fısıldıyorum ve irkiliyor.

"Umalım da bu ismi söyleme fırsatın olmasın. Ve şimdi şekerim, seni uzağa götürüyorum, böylece diğerleri çığlıklarını duyamaz."

Ağaçların tepesinde süzülüp gitmeden önce cevap verecek zamanım yok. Uçmaya devam ediyor, kampın hangi yönde olduğuna dair hiçbir fikrim kalmayana kadar bir o yana bir bu yana süzülüyor. Ve sonra düşünüyoruz; midemi altüst eden bir düşüşle, karlı bir açıklığın tam ortasına.

Finias beni serbest bırakıyor, ama ben onun yanında kalıyorum, neredeyse göğsüne dokunuyorum, ağaçların altındaki siyah gölgelere endişeyle bakıyorum.

Sugarplum Faerie'nin pençeleri çenemin altından kıvrılıp yüzümü yukarı kaldırıyor. Burada, karanlıkta farklı bir yaratık; her zamankinden daha uzun görünüyor, erimiş ölümden gözleri ve gülümserken parıldayan bıçak zinciri gibi dişleri var, zalim ve alaycı.

Konuştuğunda, genellikle hafif ve neşeli olan sesi çok daha derin ve korkunç bir hal alıyor. "Benim yanımdayken kendini güvende hissediyormuş gibi davranıyorsun."

"İstiyorum."

"Yapmamalısın." Nefes veriyor, dudaklarımda nane serinliği. "Fare Kral'ın askerlerini nispeten kolaylıkla yok ettiğimin farkındasın. Hem de tek başıma."

"Evet," diye mırıldandım.

"Seni ne kadar kolay öldürebileceğimi biliyor musun?" Sözcükler ölümcül bir tıslama ve içimde gerçek bir endişe titremesi. "Bir elim bu küçük boynuna dolanır, nefesini keser - ya da parmaklarımda bir esnekliği - hızlı bir *çırpıda*." Kelimeyi tükürüyor ve ben onun pençesinde irkiliyorum.

Gülüyor, alçak sesle ve tehditkâr. "Belki de böyle bir fırsatı bekliyordum. Biraz vahşi bir oyun ve sonra seni alırım, sana işkence ederim, hatta belki de seni bitiririm. Ne de olsa sadece kız kardeşine ihtiyacımız var. Onun kanı kuzenimi yaşatabilir. Sen yedeksin. Kedinin pençeleri arasındaki fare."

Parmakları kalbimin üzerinde aşağıya doğru iniyor. Ne kadar hızlı attığını hissettiğinde yırtıcı bir memnuniyetle mırıldanıyor.

"Belki de senin özel sözünü dinlemeyeceğim." Yüzünü boynumun kıvrımına doğru indiriyor. "Hayır, dinleyeceğimi sanmıyorum. Sanırım seninle ne istersem yapacağım. Öpücüklerimle derini yüzerim, dilimle yırtarım, dişlerimle parçalarım."

Sanki kendini zor tutuyormuş gibi vücudunda dalgalanan aciliyet dalgasını hissediyorum. Bu ilkel ürperti, her şeyden çok beni korkutuyor. Tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Eski tanrılar adına, senin her zerrenin kokusunu alabiliyorum," diye inliyor, dili keskin dişlerinin arasında dolaşiyor. "Tadın çok güzel olurdu. Unseelie'nin neden et ve kan tükettiğini biliyor musun ufaklık? Çünkü bu onlara daha fazla güç verir, evet. Ama sadece bu değil. Bunu yaparlar çünkü tadı çok lezzetlidir. Enfes hisler verir. Neredeyse... orgazmik." Başını geriye yatırıyor, sarı gözünün ucuyla bana bakıyor. "Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

Korku kemiklerimde titreşiyor ve başımı sallıyorum.

"Yakında öğreneceksin, tatlım." Sesi artık neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bence kaçmaya başlamalısın. Çünkü seni yakaladığımda, seni benden saklayan her şeyi pençelerimle söküp atacağım ve merhamet çılgınlıkları atana kadar sahip olduğun her deliği sikeceğim. Ve arzuladığın rahatlamayı vermeyeceğim. Dişlerimi tatlı amına geçirip seni içeceğim, yiyip bitireceğim. O güzel göğüslerinin canına okuyacağım ve sen boğulana kadar sikimi boğazına sokacağım. O yüzden kaç, küçük tatlı şey. Koş."

Bana doğru uzanıyor, pençelerini çıkarıyor, dudaklarında bir hırıltı, ve ben geri sığıyorum, kalbim onu görünce çarpıyor, sarı gözleri ve sallanan dili. Sivriltilmiş bir nane çubuğunu fare-ayının gözündeki jöleye doğru fırlattığını hatırlıyorum.

Bana her şeyi yapabilirdi. Her şeyi. Ve ben onu durduramazdım. Güvenli kelimem işe yaramayabilir, bu konuda ciddi olup olmadığından emin değilim.

"Yüze kadar sayacağım," diyor dişlerinin arasından. "Eğer benden bir saat kaçabilirsen, seni bağışlarım. Aksi takdirde, istediğimi yapmak için benimsin. Yırtmak, becermek ya da öldürmek için benimsin."

Nabzım kafatasımın içinde atıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ağzım kurudu, uzuvlarım heyecanlı bir panikle harekete geçti.

Beni öldürmeyecek. Bana iyi davranıyor, yeteneğimi takdir ediyor- Ama tehdit ettiği diğer şeyler- Ne kadar ileri gideceğinden emin değilim.

Başını eğerken kanatları arkasından titriyor, sonra doğal olmayan bir hızla eğiyor. "Bir."

Nefes

alıyorum. "İki."

Yumuşak bir ciyaklamayla sıçrayıp çalılıklara doğru koşuyorum.

"Üç." Bu kelime yapraklar onun Boğaz olarak bir coşkulu İnlemek Beklentinin.

Kuyruğunda av köpekleri olan bir tavşan gibi, kütüklerin, köklerin ve kayaların üzerinden atlayarak, dallardan kaçarak, dikenlerin etrafından dolanarak koşuyorum.

Kokumu alabiliyor. Ve kokum açığa çıktığında, bu alemde benim kokumu alabilecek, bana tecavüz etmek ve beni yutmak isteyecek başka şeyler de var. Böyle kaçmama izin vererek risk alıyor. Ya *başka* bir şey beni önce bulursa?

Dikenli bir sarmaşık kolumu tırmalıyor, derimi yırtıyor. Ben koşmaya devam ederken ılık kan damlıyor. Kan beni takip etmesini kolaylaştıracak, bu yüzden elimi o noktanın üzerine sıkıştırıyorum, tuniğimin kolunu bir araya getirip kesiğe bastırıyorum.

Çakıl taşlı bir setten aşağı kayıyor ve diğer tarafa tırmanmaya çalışıyorum, karla tozlanmış sessiz bir koruluktan geçiyorum, iç içe geçmiş siyah dalların arasından yolumu bulmaya çalışıyorum.

O çalılıktan çıktığımda onu duydum. Sessiz, alaycı bir kahkaha ormanın karanlık sessizliğinde süzülüyor.

Tüm düşünceleri bir kenara bırakıp kaçıyorum. Daha önce hızlı koştuğumu sanıyordum; bu, yapabileceğimi bilmediğim bir hız.

Ama o bir Fae. Bir savaşçı, bir iz sürücü, güçlü bir büyü kullanıcısı. Ondan kaçış yok.

"Clara." Kulağımın dibinde bedensiz bir fısıltı. Sonra tekrar, "Clara," bu sefer sağımda.

Dehşetle ileri atıldım. Onu hiçbir yerde göremiyorum.

Soğuk hava yorgun ciğerlerimi deliyor ve her hızlı nefes ciğerlerimi bir bıçak gibi kesiyor. Gözlerimin kenarlarından soğuk ve şüphe dolu yaşlar sızıyor, soğuk yanaklarımdan aşağı sıcak çizgiler izliyor.

Önümde beliriyor, esmer, zayıf ve baskın, o parlak sarı gözleriyle. Çığlık atıyorum ve sağa doğru dönüyorum. Beni takip etmek için yön değiştiriyor, şimdi yanımda koşuyor, kanatları geriye kısıtılmış, pençelerini uzatmış. Tekrar çığlık atıyorum ve uzaklaşıyorum. Tıslıyor, peşimden atlıyor ve siyah tırnaklarıyla kolumu tırmalıyor.

Sonra yine gitti.

Ön kolumda kan ve acı birlikte kabarıyor. Bir haftadan daha az bir süredir tanıdığım, saraydan sürgün edilmiş bir periyle bu oyunu oynamayı teklif etmekle ne kadar aptallık ettiğimi acı dolu bir netlikle anlıyorum. Unseelie'lerle takılan biriyle.

"Cla-ra..." Adım ağaçların arasından, her yerden gelen narin bir şarkıya dönüşüyor ve ben duraklıyorum, bedenim bitkin soluklarla sarsılıyor.

Sırtımı bir ağaca dayıyorum ve gözlerimle onu arıyorum, ormanın gölgeli derinliklerini, siyah ağaçların arasındaki gri boşlukları tarıyorum. Nefesim düzensiz buhar bulutları halinde püskürüyor ama soğuğa rağmen terliyorum.

Tuniğimin altına bir çift yumuşak tayt giyiyorum, şort giymiyorum. Taytın ağ kısmı uyarılmamla sırlı sıklam oldu.

Yatak odamın dolabında, çirkin ya da yakışıklı canavarlar tarafından kovalandığımı, yere atıldığımı, soyulduğumu ve hoyratça götürüldüğümü hayal ederdim. Finias bu fantezileri paylaştığım tek varlıktı ve bu fantezilere sahip olduğum için beni utandırmadı. Onları benimle oynamayı kabul etti.

Sadece oynuyoruz. Bu sadece bir oyun. Sadece bir oyun.

Finias gecenin içinden fırlıyor, kötücül gözler, pençeler ve dişlerden oluşan güzel, iğrenç bir fırtına. Bir çılgılık atarak tekrar koşuyorum ama önüme geçiyor, onunla tanıştığım ilk gün yaptığı gibi bir kolunu bir ağaç gövdesine dayayarak yolumu kesiyor. Başka bir yön deniyorum, ama yine orada, düşündüğümünden daha hızlı.

Bir hayal kırıklığı çılgılığıyla ona sırtımı dönüyorum ve ağaçların arasındaki başka bir boşluğa doğru koşuyorum.

Pençeleri sırtımı tırmalıyor, kumaşa takılıyor, uçları sırtımı çiziyor.

Cilt.

Tuniğimi avuçluyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Hayır!" Çılgılık atıyorum, çırpınıyorum ve tekmeliyorum. Sonra iki kolumu da havaya kaldırdım ve

tunikten aşağı doğru kayıyor. Şimdi **ü z e r i m d e** hafif bir kombinezon ve tayt var, soğuğa rağmen tenim yanıyor.

Ondan uzaklaşırken, kaçışımla ilgili biraz zafer kazanmaya başlıyorum - ama ağırlığı arkamdan bana çarpıyor ve beni yere seriyor.

Üstüm e çıktı, beni yüzüstü ormanın yapraklarına ve toprağına gömdü.

"Çılgılık at," diye tıslıyor. "İstediğın kadar çılgılık at. Birinin gelip seni kurtarması için yalvar."

Sertliğı kıcımın yumuşak etine sürtünüyor. Çılgılık atıyorum, altında kıvranıyorum ve siki daha da kalınlaşıyor.

Pençeleri saçlarımda hırlıyor, bir avuç topluyor ve başımı yukarı çekerek yüzünü açıkta kalan boynuma doğru eğiyor.

"Ne kadar tatlı bir kan," diye mırıldanıyor boğazımın nabzına karşı. "Ya şimdi damarını yırtıp açarsam, ufaklık?"

İnliyorum ve dişleri o savunmasız nabız noktasına hafifçe bastırıyor. Öpüyor, sonra tenimi emiyor; bir tutam acı, baş döndürücü bir zevkle karışıyor.

Bir an hareketsiz kaldım, ama emici öpücüğü kestiği anda sertçe eğildim ve öne doğru kıvrıldım.

Hırlayarak beni kendine doğru çekiyor. Ters dönmeyi başarıyorum ve önce karnına, sonra da çenesine sert bir tekme atıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla pençelerini önümden aşağı sürüklüyor ve iç çamaşırımı parçalıyor. "Bunun için seni daha sert becereceğim," diye feryat ediyor.

"Deneyebilirsin." Kıvrılıp eğildim, hızla sürünerek uzaklaştım ve sonra hızla yuvarlanarak ayaklarıma tırmandım.

Vücudu benimkine çarpıyor. Beni yere yıkmak yerine kollarımdan tutuyor, beni bir ağaca doğru güreştiriyor, çıplak göğüslerimi ağaç kabuğuna çarpıyor. Artık çıplaktı, kıyafetlerini yok etmiş olmalıydı. Ama benimkileri yok etmiyor - taytımı kalçalarıma kadar yırtıyor, ta ki popom ortaya çıkana kadar.

Duraklıyor, etimi kavramak, beni hissetmek için bir an alıyor. Titriyor, zor nefes alıyor.

"Siktir, sana çok ihtiyacım var," diyor kısık sesle. "İstesem de duramam."

Kendini kavırıyor ve sikini sırlıklam olmuş amıma sokuyor. Boğuk bir çığlık atıyorum. Eli boğazıma dolanıyor, sert ve acımasızca itiyor, önümü ağaca sürtmeye devam ediyor. Sıcaklığımın derinliklerine doğru iterken dudaklarından kırık bir çığlık kopuyor.

Beş sert hamle ve sonra çekip beni yere fırlatıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırpınmaya başlıyorum ama kalçalarımı yakalıyor ve kendini tekrar içime sokuyor. Bu kez pençeleri kaldıraç olarak belimi kavrarken, çılgınca ve gürültülü, vahşi bir vuruş.

İçimde yükseliyorum, arzuladığım zevk gittikçe yaklaşıyor - ama tekrar çekiliyor, beni ters çeviriyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömmeden önce vahşi bir coşku ulumasıyla tüm parlak dişlerini gösteriyor.

Dehşetimi gökyüzüne haykırıyorum ama Fin tehdit ettiği gibi hassas bölgemi çiğnemiyor. Am dudaklarımı pervasızca, şiddetle emiyor, sularımın her zerresini yalayıp yutuyor ve dişlerinin uçları birkaç kez bana batıyor ama acıtmıyor.

Beni yerken gözlerini benimkilere dikeyor. Ellerinden biri karnımın üzerinde geziniyor, pençeleri yumuşak etime batıyor - hareketsiz kalmam için bir uyarı.

İçimde titreyen, titrek bir doruk noktası oluşuyor, her gür yalamayla daha da güçleniyor. Klitorisimi ağzına çekiyor, o hınzır dişlere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve neredeyse patlıyorum - ama o damlayan ağzını kaldırıyor ve gerçek bir yırtıcı gibi bana hırlıyor.

"Henüz gelmene izin yok," diyor.

Sonra insanlık dışı bir hızla vücuduma tırmanıyor, arkasını dönüyor ve yüzümün önünde diz çöküyor. Ağzım açılana kadar burnumu iki pençesinin arasına sıkıştırıyor ve sonra devasa, yakıcı sikini dudaklarımın arasına sokup boğazımdan olabildiğince aşağı itiyor.

Boğuluyorum, kıvraniyorum, onu pençeliyorum ama o sadece gülüyor, derin ve yavaş pompalıyor. "Özel kelimeni şimdi söyleyemezsin, değil mi?"

Neredeyse onu ısıracaktım, sırf inadına. Ama ben bunu yapmaya karar vermeden o geri çekiliyor. Ve onun bu merhameti kalbimi sıcaklıkla dolduruyor.

Amımı ısırmadı ya da beni bir iki saniyeden fazla boğmadı. Oynuyor olsak bile, beni biraz kaşırmaktan fazlasını yapmaya dayanamıyor. Bu canavarca yanı tamamen rol icabı değil, ama bu vahşi oyunun içinde bile çok büyük bir şefkat var.

Ama bu numarayı bitirmeye hazır değilim. Ondandır daha fazlasına ihtiyacım var.

Hâlâ yüzümün üzerinde duruyor ama yumuşak, vahşi bir melodi mırıldanırken yanağımı ve dudaklarımı sikinin başından sızan uyarılmayla boyamak için biraz zaman ayırdı.

Şansımı görüyorum ve ondan uzaklaşıyorum, sıçırıyorum ve çıplak bir şekilde ormana doğru koşuyorum.

Beni boğazımdan yakalayıp tekrar sırt üstü yere yatırmadan önce iki düzine adım bile atamamıştım. Tekmeliyorum, çığlık atıyorum, sikinin ucu deliğime her yaklaştığında dönüp kaçıyorum. Ama o inanılmaz, güzel bir şekilde güçlü ve birkaç dakika içinde bir eliyle bileklerimi birbirine kenetliyor, bacaklarımı yoldan çekiyor ve içeri dalıyor.

İkimiz de kir içindeyiz, erimiş karla ıslanmışız ve kanımın izleri bulaşmış. Çenesinde onu tekmelediğim yerde bir çürük var ve hiç bu kadar görkemli görünmemiştir. Küçük lolipop küpeleri, beni becerirken sivri kulaklarının loblarında sallanıyor, gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor.

"Artık kendimi tutamıyorum," diyor kısa ve gergin bir sesle. "Geliyorum -İçine geliyorum-aahh-Clara-fuck-"

Şiddetle titriyor, aleti zonkladıkça içime bir sıcaklık yayılıyor. Bu his çok büyük ve onu gördüğümde -mavi kanatları kaskatı kesilmiş ve titriyor, solgun vücudu orgazmı sertçe esniyor- dayanamıyorum ve ben de boşalıyorum, bacaklarım kıvrılıyor, dudaklarımdan keskin çığlıklar dökülüyor.

Doruk noktası şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Ayrıca en uzun.

Zihnim gökkuşağı karanlığında dönüyor ve titriyorum, coşkumu tiz, kırık bir sesle dışa vuruyorum.

Fin beni pençeleriyle kendine yaklaştırıp oturur pozisyona çekiyor. Birbirimize kilitlendik, göğüs göğüse, hâlâ birleşmiş durumdayız. Vücudunun sıcaklığı benimkinin içinde eriyor, soğuk derimin altına sızmaya başlarken beni ısıtıyor.

"Biraz dinleneceğiz." O konuşurken, yumuşak beyaz yünden bir pelerin beliriyor ve omuzlarımı sarıyor. "Ama seninle işim henüz bitmedi."

Finias beni ikinci kez yakaladı.

Bu sefer beni siyah meyan kökü gibi kokan iplerle bağladı. İki ağacın arasında, uzuvlarım açık bir şekilde asılı duruyorum. Tamamen çıplak olduğum için donuyor olmalıydım ama onun bir sihri sayesinde donmuyorum.

Belki de beni astığı açıklığın etrafında süzülen, yarattığı ışıkların sıcak parıltısıyla ilgilidir. Işıkların kamp alanımızın etrafındaki büyülere benzediğini söylüyor; koruyucu ve savunmacı.

Fin nane çubuklarından bir tanesinin daha tadını çıkarırken beni görmenin keyfini çıkarıyor. Her zaman yaptığı gibi bir noktaya kadar yalıyor.

"Bu nane çubuklarını nereden buluyorsun?" diye sordum. "Saldırıya uğradığımız gece çıplaktınız ama silahlarınız hazırды."

"Onları cebimde tutuyorum." Nane çubuğunu ağzından çıkararak sırtıyor. "Sadece sihirle erişilebilen boyutlar arası bir uzay parçası. Orada sınırlı miktarda eşya saklayabilir ve istediğim zaman onlara erişebilirim."

"Ama nasıl-"

"Hayır, hayır, küçük av. Şimdi sus." Havadan yuvarlak pembe bir şeker çıkarıyor, ağzına atıyor, sonra bana yaklaşıyor. Yüzümü çeviriyorum, ama çenemi kavıyor, geri dönmeye zorluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İçgüdüsel olarak açıyorum, ağzının dayanılmaz tatlılığıyla oyundan çıkıyorum ve pembe şekeri dilimin üzerine itiyor. Lezzetli bir tat patlaması beni ürkütüyor ve zevkle mırıldanıyorum.

"Bu seni sessiz tutar." Bana arsız bir sırıtış attı. Sonra nane çubuğunun sivri ucunu alıp meme ucuma dokunduruyor. İğrenç, yapışkan temas karşısında irkiliyorum. Cevap veren bir uyarılma ürpertisi klitorisimde titreyiyor.

Şekerin ucuyla, karnım titreyene, uzuvlarım titreyene kadar aynı göğsümün üzerinde genişleyen daireler çiziyor. Küçük zevk patlamaları klitorisimde dans ediyor.

Fin sıcak elini karnıma koyuyor, tenimin üzerinde gezdiriyor ve göğsümün alt tarafını kavrayana kadar yavaşça yukarı doğru hareket ediyor.

"Bu gece senin kadar güzel bir şey görmedim," diyor usulca. Nane şekerini tekrar emiyor, dilini şekerin gövdesinde dolaştırıyor. Sonra bana şekerin sivri ucunu gösteriyor ve parmağına bastırıyor. Bir nokta kırmızı kan çıkıyor.

"Seni boşaltmak için bu nane çubuğunu kullanacağım," diye fısıldıyor. "Güzel klitorisine koyacağım."

"Hayır, hayır, lütfen hayır," diye sızlanıyorum, kalçalarımı birbirine bastırarak.

"Bana güvenmiyor musun, sevgilim?" Kırpiklerini indirip gözlerini kapadı. "Uyluklarını aç ve kıpırdamadan dur."

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek başımı sallıyorum.

İç çekerek daha fazla meyan kökü ipi çıkarıyor, bunlar bacaklarımin arasından geçip kalçalarıma dolanıyor, onları birbirinden ayırıyor ve beni ona açıyor.

Diz çöküp yüzü amımın hizasına geldiğinde ve o yapışkan, sivri ucu klitorisime dokunduğunda nefes nefese bir inilti kaçıyor içimden.

İğne ucu kadar bir his. Parıldayan bir farkındalık noktası.

Nefesimi tutuyorum.

Tekrar dokunuyor, bu sefer o küçük hassas et parçasının farklı bir yerine.

Ve sonra nane çubuğunun ucuyla klitorisimi hafifçe sallıyor. Midemden keskin bir heyecan geçiyor ve nefesim kesiliyor. "Oh..."

Bir başka hassas dokunuş, neredeyse acı veren ama tam olarak acı vermeyen bir iğne. Hıçkırıyorum, vücudum kıpırdamadan durma çabasıyla kaskatı kesiliyor.

"Bunu yapmaya zor dayanıyorum," diyor Fin kalın bir sesle. "Bunu bir kenara atıp seni tekrar tatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Harika kokuyorsun şekerim."

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor - bu sefer yırtıcı değil, işkenceci, yaramaz, çılgın ve tamamen bana takıntılı.

"Orada diz çökmen hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum.

Fin kıkırdar. "Beni güldürme, canım. Bunun için sağlam bir ele ihtiyacım var."

Canım...

Bana daha önce böyle hitap etmemişti. Bir şey ifade etmiyor.

Sadece oynuyoruz, o ve ben. Kendimizi eğlendiriyoruz, bizi bir araya getiren garip kaderden yararlanıyoruz. Her şeyin sonunda, ayrılacağız ve ben kendi dünyama döneceğim. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Şekerin ucuyla klitorisimi nazikçe okşuyor, yapışkanlığı hassas derimi çekiştiriyor. O noktadan yayılan zevk çizgilerinin ötesini zar zor düşünebiliyorum; karnım ve kalçalarım geriliyor, içim daralıyor.

"Geliyor," diye nefes alıyorum. "Durma, durma, bunu yapmaya devam et, lütfen, lütfen, sana yalvarıyorum-Fin, Fin-ah-"

Aynı yolu tekrar tekrar izlerken, ritmi ve basıncı kesin tutarken sıcak nefesi seksimin üzerinde yelpazeleniyor - ta ki klitorisimden yıldırım gibi bir ecstasy çatlağı geçip, sırlısıklam bir salıverme fırtınasında içimi titretene kadar.

Sugarplum Faerie naneyi bırakıyor ve kalçalarımı kavırıyor, ıslaklığımın tadını çıkarmak için eğiliyor, azalan zevk boyunca beni yalıyor. İş bittiğinde iplerimi yok ediyor ve ben de altına serdiği yumuşak beyaz yün pelerinin üzerine yığılıyorum.

Orada yatıyorum, kemiksiz ve mutlu.

Finias sürünerek yanıma geliyor ve bir avucunu yanağıma bastırıyor. "Benim için aç, küçük av," diyor ve dudaklarımın onun için ayrılmasına izin veriyorum.

"Seni enfes yaratık," diye nefes alıyor, sertleşmiş şaftını okşuyor. Nefes nefese, gözleri benimkilerle buluşana kadar tüm bedenimi tarıyor ve buluştuklarında ona gülümsüyorum, ağzım açık, dilimi çıkarıyorum. Gözleri şaşkın bir sevinçle açılıyor ve hafifçe inliyor, dölünün çizgileri dilimi ve dudaklarımı boyuyor.

Bu sefer tadı çilek ve en köpüklü tatlı krema gibi. Bana verdiği her damlayı alıyorum ve serbest bıraktığı son lezzetli parçayı çıkarmak için horozunun ucunu emiyorum.

Yanımda yere yığılıyor, usulca tekrar tekrar küfrediyor. Kullandığı bazı kelimeleri tanıyamıyorum; belki bir Fae lehçesi.

"Biriyle böyle şeyler yapabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım. "Ağırbaşlı bir işadamlıya evleneceğimi ve onun için ev tutacağımı, yatağını ısıtacağımı, çocuklarını doğuracağımı sanıyordum. Eğer şanslıysam biraz resim yapabilirdim. Ya öyle olacaktı ya da bekâr kalacak, sanatıma odaklanacak, canım istediğinde kendimi tatmin edecektim. Bu bir rüya gibi."

Sırt üstü yatarken, pembe saçları dağılmış ve yüzü kızarmış bir halde ona bakarak yan dönüyorum.

"Hepsinde çok iyisin. Yıllarca pratik yaptığını biliyorum ama-" Memnuniyetle iç çektim. "Harika bir yeteneğin var. Az önce yaptığın şey, bana tam olarak nereden dokunacağını biliyordun."

"Çünkü seninle birlikte bunu hissedebiliyorum," diyor yavaşça. "Sana bir şekilde bağlıyım - sihirli bir şekilde değil, o kadar somut ya da kesin bir şey değil

-Ama vücudunu, zihnini, zevkini hissedebiliyorum. Bunu açıklayamam. Ve bunu başka hiç kimseyle bu kadar güçlü yaşamamıştım."

Kendini bir dirseğinin üzerine itiyor ve eğilerek elini enseme, saçlarımın altında gezdiriyor. "Sen, sevgili sevgilim, tanışmayı hayal ettiğim birisin. Kendi dünyana dönmene izin veremeyeceğimden çok korkuyorum. Sanırım seni burada, benimle tutmak zorundayım."

Omurgamda lezzetli bir ürperti dolaşıyor. "Beni tutmak mı? Ne kadar süreyle?" "Belki sonsuza dek," diye fısıldıyor, güzel dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

Gelecekte bir daha bahsetmiyoruz ama bana yeni kıyafetler giydirmeden önce uzun uzun öpüşüyoruz, beni alıyor ve şafaktan hemen önce kampa geri uçuruyor. Yere indiğimizde bana bir damla sakızı uzattı ve

"Bu çiziklere, kabarcıklara ve çürüklere iyi gelecektir. Ve seni çok yorulmaktan koruyacaktır."

Kimse yokluğumuzu fark etmedi ya da en azından Louisa'nın benimle birlikte kamp alanımıza su getirmeye gittiği ertesi akşama kadar ben böyle düşünüyordum.

"Keşke periler su çağırabilseydi," diye yakınıyorum su tulumlarını sallayarak.

"Bu bir 'yaşamsal element' ya da öyle bir şey," diye yanıtlıyor. "Sadece belirli Fae'ler onu üretebilir, tıpkı sadece belirli Fae'lerin ateş üretebildiği gibi. Görünüşe göre su çağırmak daha nadir bir yetenek - onu makul miktarda yapmak daha zor. Öte yandan ateş, yeterli yakıt verildiğinde kendi kendine büyür."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da kızarıyor. "Lir bana her şeyi anlattı.

"O nasıl? Kan falan?" diye sordum. "Siz ikiniz neredeyse her gün gizlice kaçırıyorsunuz. Diğerleri seviştiğinizi sanıyor."

"Hayır, hala sikişmiyorum." Bir kayanın üzerine oturuyor. "Ama sen ve Finias yapıyorsunuz."

"Hm?" Şişelerden birine su doldururken gözlerimi dereden ayırmıyorum.

"Dün gece mi? İkiniz kamptan gizlice çıktınız ve saatlerce geri dönmediniz."

"Oh. Bu."

"Ne yapıyordunuz? Seks yapmak saatler sürmez."

"Bazen olur," diyorum kibarca. "Eğer oyun oynuyorsanız."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, sırtarak. "Oyun mu? Ne oyunları? Bana her şeyi anlatmalısın."

"Hayır, yapmamalıyım." Allığının derinleştiğini, gülümsememin yayıldığını hissedebiliyorum.

Louisa bir süre sessizce beni izliyor. "Clara," diyor ayık bir sesle. "Onu seviyor musun?"

"Tabii ki hayır," diyorum soluksuz bir kakhaha atarak. "Ne aptalca bir fikir."

"Yapamazsın, biliyorsun. Bu iş bittiğinde eve döneceğiz. Bizi burada istemiyorlar."

Sözlerimi geri almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Lir'in seni istemediğini mi söylüyorsun?"

Burada. Fin kalmamı istiyor."

"Senden kalmanı mı *istedi*?" diyor şüpheyle

"Dedi ki, 'Sanırım seni burada, yanımda tutmak zorundayım. Belki de sonsuza kadar.'" Ona meydan okuyan bir bakış attım.

"Bu çok bağlayıcı değil. Orgazmdan hemen sonra mı söyledi?"

"Bu, bu konunun dışında."

"Ah, o yaptı." Louisa gülüyor. "Erkekler konusunda çok deneyimsizsin, benim kardeşim. Orgazmdan hemen sonra söyledikleri hiçbir şey ciddiye alınamaz. O anda beyin kanları hâlâ siklerinin içindedir ve sırf amın ya da ağzın işini iyi yaptığı için seni sonsuza dek istediklerini *sanabilirler*. Ama aslında *sizi* istemiyorlar. Sadece deliklerinizi istiyorlar."

Mantarı su tasının boynuna vahşice geri sokuyorum. "Biliyor musun Louisa, bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Seni üzmem istemiyorum," diyor. "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"Belki de kendine böyle söylüyorsundur." Yumruya karşı sertçe yutkunuyorum

boğazımda yükseliyor. "Ama bence sende olmayan bir şeye başkasının sahip olmasına katlanamıyorsun. Bu yüzden her zaman her şeyi mahvetme ihtiyacı hissediyorsun!"

Su tulumlarını aldım ve kampa geri döndüm. Ve önümüzdeki iki gün boyunca kız kardeşimle gerekli olanın dışında konuşmadım.

Kavgamızdan sonraki üçüncü gün, yine benimle su getirmeye gelmeyi teklif etti. "Dere bu sefer daha uzakta. Yalnız gitmemelisin."

"Yalnız yapmayı tercih ederim," diyorum sertçe.

"Eğer beni istemiyorsanız, en azından Fin'i alın."

"Fin, Achorn'a atlar konusunda yardım ediyor." Elimde su tulumları, uzaklaşmaya başlıyorum.

"Bensiz birden fazla yolculuk yapmak zorunda kalacaksın," diye sesleniyor. "Clara, sadece konuşmak istiyorum."

Bir an için neredeyse pes ediyorum. Bu aramızdaki en uzun sessizlik ve öfke dönemlerinden biri ve bundan nefret ediyorum.

Ama haklı olabileceği için de ondan nefret ediyorum. Fin tutku gecemizden beri benimle sohbet etti ve beni birkaç kez öptü ama çok sıkı seyahat ediyorduk, canavar inlerinden kaçınmak ya da onun veya güve kızın havadan tespit ettiği fare-asger devriyelerinden uzak durmak için dolambaçlı yollar kullanıyorduk. Vahşi ormanda sevişmek için daha fazla zaman yoktu. Bir keresinde ona bunu tekrar yapmayı sorduğumda, bölgenin güvenli olmadığını söyledi.

Mantıken, neden bir daha böyle bir bağ kuramadığımızı biliyorum. Ama Louisa'nın sözleri her zaman olduğu gibi neşemi kaçırdı. Kendimi çok güvende hissettiğim, el üstünde tutulduğum bir yere şüpheyi soktu.

Bunun için onu affedemem. Henüz affedemem. Çağrısını duymazdan gelerek yoluma devam ediyorum.

Bu akşam kamp için yer seçtiğimizde, güve kız bana en yakın derenin nerede olduğunu söyledi. Açıklığın görüş alanının dışında ama yine de güvenli olacak kadar yakın.

Ağaçların arasından derenin kıyısına çıkıyorum. Yüksek kıyıları olan soğuk, durgun, pırıl pırıl bir su tabakası. Boylu boyunca yürüyorum, daha iyi erişebilmek için aşağı tırmanabileceğim herhangi bir yer, çıkıntılı bir kaya, bir sahil şeridi arıyorum.

Bir şey vızıldayarak yanımdan geçiyor, düşünmeden ya da çılgık atamadan beni yakalıyor.

Çalındım. Alındım. Çılgınca bir hızla sürükleniyorum, buz gibi rüzgâr yüzümü yalayıp geçiyor, gözlerimden yaşlar akıtıyor, ben nefes alamadan havayı çalıyor.

Kısa bir an için Fin olduğunu düşündüm. Ama yolculuklarımız sırasında bana birkaç kez Fae hızını gösterdi ve bu kadar hızlı değil.

Bu da beni elinde tutan her kimse ya da her neyse *başka* bir şey olduğu anlamına geliyor.

Yeterince hava emmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum, çok hızlı akıp gidiyor. Ciğerlerim ve başım sanki şişiyor, büyüyor, dayanılmaz bir şekilde sıkışıyor. Çırpınmaya çalışıyorum ama beni esir alanın hızının gücü beni sabit tutuyor.

Ben dövüşemem.

Nefes

alamıyorum.

Bayılıyorum.

Başım ağrıyor. Boğazımın arkası ağrıyor ve çatlıyor ve ağzım korkunç derecede kuru.

Göz kapaklarıma şişmiş bir ağırlık
çöküyor. "Su," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilerim, insan." Saz inceliğinde, tiz bir ses. "Sizin türünüzün
hızdan ölebileceğini bilmiyordum."

Ağzıma bir şey damlıyor. Umutsuzca ağzımı açıyorum ve daha fazlası boğazıma dökülüyor. Sanırım bu su. Neredeyse tatsız, hafif tatlı ve çok soğuk.

Akış durana kadar içiyorum ve sonra yanaklarıma sıçrayan suyun bir kısmını göz kapaklarıma sürüyorum. Bir süre sonra gözlerimi açabiliyorum ama hâlâ şiş hissediyorum.

Önümdeki yaratık şimdiye kadar gördüklerimin en tuhafı - insan şeklinde, ama çiçek sapları kadar narin, soluk yeşil ve sivri kollara sahip. Vücudu da inanılmaz derecede ince, çıplak ve yeşil tenli, cinsel organı yok, sadece soluk yeşil pürüzsüzlükte. Fae'nin uzun boynu zarifçe sivriltilmiş bir kafatasına ve büyük gözlü, düz hatlı bir yüze doğru yükseliyor. Bana bir tazi, peygamber devesi ve narin bir çiçeğin karışımını anımsatıyorlar. Kanatsız, belli ki koşmak için aerodinamik, yine de kusursuz bir bitki kalitesine sahip.

Belki de yaratığın ruhani inceliği beni korkuma rağmen nazikçe konuşmaya itiyor.

"Beni neden yanına aldın?" diye sordum. "Arkadaşlarım endişelenecek."

Yaratık başını eğiyor. "Arkadaşların mı? Sen yalnızdın."

"Arkadaşlarım yakınlarda kamp kurmuşlardı."

Yarı saydam kapaklar yaratığın iri gözlerinin üzerinde bir an kayar, sonra geri çekilir. "Arkadaşlarına ihtiyacın olmayacak. Artık benimsin."

"Hayır, değilim. Yaşayan bir şeyi, konuşan ve düşünen bir varlığı sahiplenemezsiniz. Halkıma geri dönmeliyim. Birkaç Fae ile birlikte seyahat ediyorum ve eğer beni geri vermezsen çok kızacaklar. Ama şimdi geri dönersek, seni affedebilirler."

"Bu mümkün değil," der yaratık. "Fare Kral'dan bir iyilik istiyorum. Onun için uygun bir hediye arıyordum. Seni kokladığımda ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene; o kadar tatlı, o kadar insani. Mükemmel bir sunu. Yıldızlar bana bir lütuf gönderdi. Seni Fare Kral'a hediye edeceğim, o da isteğimi yerine getirecek."

"Hayır!" Ayaklarıma doğru hamle yapıyorum ama başımda bir ağrı patlamasıyla birlikte bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor. Aynı anda, yaratığın narin parmak uçlarından ipliksi sarmaşıklar fırlıyor, beni sarıp sarmalıyor, tekrar tekrar sarıyor, bir kozanın içinde tamamen bağlanana kadar döndürüyor. Sarmaşıklar kendilerini sıkıca düğümlüyor ve sahibinin parmak uçlarından ayrılıyor.

Kendimi bir örümceğin ağılarıyla sarılmış bir sinek gibi hissediyorum ve bu his, Fae beni kucaklayıp tehlikeli bir hızla ormana doğru tekrar yola çıktığında daha da kötüleşiyor. Keskin bir görüşe ve hızlı reflekslere sahip olmaları, çünkü ormanda bir dala bile çarpmadan ilerliyoruz.

Bu sefer bayılmıyorum, çünkü beni esir alan kişi daha yavaş hareket ediyor. Ama neredeyse unutulmayı dileyecektim. Bu, tamamen çaresiz olduğum, giderek midemin bulandığı ve dehşetle işkence gördüğüm saatlerce süren kör edici hızdaki yolculuktan daha iyi olurdu.

Kamptan ne kadar uzakta olduğumuzu düşünmeye dayanamıyorum. Kimse gittiğimi fark etmemiş olabilir. Fark ettiklerinde de beni nerede arayacaklarını bilemeyecekler. Gitmek istediğim son yere götürüldüğümü bilmeyecekler.

Fare Kral'ın sarayı.

OceanofPDF.com

Güve-kız gökyüzünden kampın ortasına iner, kanatlarının rüzgârı Finias'ın üzerinde yemek pişirdiği ateşi söndürür.

"Dikkat et, Cahren!" diye itiraz ediyor.

"Ormanın üzerinde uçuyordum," diyor Cahren pamuksu sesiyle. "Kanatlarımı geriyordum, av arıyordum ve kızı gördüm. Kaçırılmıştı."

"Alındı mı?" Finias ayağa kalkıyor, hâlâ içinde sosis ve patateslerin cızırdadığı tavayı tutuyor. "Clara mı? Clara kaçırıldı mı?"

"Evet. Dere kenarındaydı ve bir Racer onu aldı."

Fin tavayı bırakır ve ağaçların arasından dereye doğru fırlar.

"Bir Yarışçı mı?" Peşinden koşarken sesim tizleşiyor. "Racer nedir?"

"İnanılmaz bir hıza sahip bir Fae türü," diyor Lir arkamdan. O da koşuyor, ama tüm Fae yeteneklerine sahip olmadığından, hızı benimkiyle eşleşiyor. Finias ikimizi de geride bıraktı. Panik beni kamçılıyor, kalbim hastalıklı, büyüyen bir dehşetle güm güm atıyor.

Dere kenarına doğru koştuğumuzda Fin, atılmış iki su tulumunun yanına çömelmiş durumda.

"O gitti." Bana bakıyor, sarı gözleri kocaman ve panikten çatlamış. "Onu aldı. Şimdiye kadar buradan saatler uzaklaşmış olmalılar."

"Bir Yarışçı'yı kovalayamayız," diyor Lir. "Ben bu durumdayken olmaz, ve o -" Bana eliyle işaret ediyor. "Yetişmenin mümkünatı yok."

"Ne? Ne diyorsun sen?" Titriyorum, sesim öfkeyle karışıyor. "Peşlerinden gitmeliyiz. Clara'yı geri almalıyız!"

Lir bana dönüyor, gözlerinde keder. "Hiçbirimiz bir Yarışçı'ya denk değiliz Louisa. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Güçlerimi geri aldığım da onu bulabilirim. Yapabilirim."

"O zamana kadar ölmüş olabilir!" Çığlık atıyorum. "Faerie'nin ölümlüler için tehlikeli olduğunu kendin söyledin. O şeyin ona ne yapacağını kim bilebilir! Onu benim için geri getirmelisin. Onu geri getireceksin."

"Lanetim bozulduğunda onu bulacak güce sahip olacağım."

"Havuz'a daha günler var! *Yapamam-yapamazsın*-" Ona doğru uçuyorum, göğsünü olabildiğince sert yumrukluyorum. Kamptaki diğerlerinin gelmiş olması, beni izliyor olmaları umurumda değil. "Seni lanet olası piç! Seni duygusuz pislik, seni pislik-"

Lir bileklerimi yakalıyor, bir eliyle birbirine kenetliyor ve diğer eliyle ağzımı kapatıyor. "Yoldaşlarımızın önünde benimle bu şekilde konuşmana izin veremem," diye tıslıyor. "Sakin ol. Elimizden gelen her şeyi yapacağız-"

"Peşinden gideceğim."

Bu Finias, beyaz yüzlü ve gaddar çeneli.

Prens, "Sen bile bir Yarışçıya yetişemezsin, Fin," der.

Finias, "Eğer son hızda çalışıyorsa, Clara bayılacaktır," diyor. "Umarım Yarışçı fark eder ve onu kendine getirmek için duraklar. O zaman ölmemesi için daha yavaş gitmesi gerekecek. Onu bir şey için istiyor. Yarışçılar çiftleşmez, yani seks için değil ve et tüketmezler. Toprak, hava ve güneş ışıyla yaşarlar. Muhtemelen onu satmak ya da vücut sıvılarını satmak için bir yere götürüyor." Güve kız Cahren'e döner. "Hangi yöne gitti?"

Bir yönü işaret ediyor.

"Her zaman hedeflerine doğru koşarlar," diyor Finias. "Benim de tek yapmam gereken onları bulana kadar o yöne doğru koşmak. Ve onları bulduğumda, Louisa, Clara'yı sana geri getireceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, Lir'in avucuna bir hıçkırık bırakıyorum. Gözyaşlarım taşıyor, yanaklarımdan onun parmaklarına akıyor. Beni bırakıyor, eli çenemi kısa bir okşayışla kavıyor, neredeyse bir özür diliyor.

"Yolculuğun bundan sonraki kısmı için bana ihtiyacın olduğunu biliyorum Lir," diyor Finias, altın rengi gözleri çaresiz. "Ravine Fare Kral'ın kuvvetleriyle dolu olacak. Ama Clara-"

"Git," der Prens. "Kurtar onu. Bir şekilde sensiz de başaracağız."

Finias ona minnettar bir şekilde başını sallar. "En kısa zamanda seninle tekrar buluşacağım. Louisa, büyü çantamı al. Ön cebinde bir rehber var. Çalış ve onları kullan."

"Ben mi?" diye soluk soluğa kaldım. "Onları Lir'in kullanması gerekmiyor mu, ya da-"

"Hayır, o haklı," der Prens. "Sende bir savaşçının içgüdüğü, bir stratejistin akli var. Büyüleri kullanacaksın."

Finias elimi kısa bir süre tutuyor, sert bir söz veriyor. "Onu kurtaracağım," diyor. Ve sonra bir ok gibi derenin kıyısından aşağıya doğru hızla iniyor. "İhtiyacı olduğunda uçar," diyor Lir. "Ama yaya olarak daha hızlı

Yol yeterince açık olduğu için."

Diğer paralı askerler arkalarını dönüyor, kendi aralarında mırıldanarak kampa geri dönüyorlar. Prens'le yüzleşiyorum, göğsümde minnettarlık ve öfke çalkalanıyor. "Bir dahaki sefere ağzımı kapatma."

"Ölümlü bir kızın *onların* önünde benimle bu şekilde konuşmasına izin veremezdim." Başını paralı askerlerin uzaklaşan figürlerine doğru sallayarak alçak sesle konuşuyor. "Bana zaten saygı duymuyorlar."

Dişlerimi sıkıyorum, mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. "Güzel. Ama ben o."

"Yeterince adil."

"Yine de teşekkür ederim. Fin'in onun peşinden gitmesine izin verdiğin için."

"Onu durdurabileceğimden şüpheliyim. Aralarında bir şey var.

Eminim fark etmişsinizdir."

"Oh, fark ettim. Bana en az iki kez seviştiklerini söyledi. Ve sürekli onu izliyor, yanında geziniyor, ne zaman konuşsa gülümsüyor. Oldukça sevimli."

"Onu hiç kimseyle böyle görmedim." Lir bu sözleri sanki daha derin bir anlam taşıyormuş gibi ciddi bir şekilde söylüyor.

"Ona aşık olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de sadece eğlenmek için bir insanı becermek istiyordur diye düşünmüştüm..." Lir'in yüzündeki fırtınalı ifade karşısında sesim kesiliyor.

"Kuzenim önümüzde uzanan, Fare Kral'ın askerleri ve canavarları tarafından istila edilmiş bir Vadiden güvenli bir şekilde geçmemizi sağlayabilecek tek kişi. Fin bu görevi terk etti, beni şimdi terk etmenin muhtemelen başarısız olacağım ve hepimizin öleceği anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. Yine de sorgulamadan, duraksamadan ayrıldı. Kız kardeşine olan sevgisi, bana ve akrabalarına olan sevgisinden ve sadakatinden daha ağır bastı. Ve tüm Seelie krallığına karşı olan görevinden."

Korkuların ağırlığı mideme çöküyor. "Ve gitmesine izin verdin," diye fısıldıyorum. "Yokluğunun hepimiz için yakalanma ve ölüm anlamına gelebileceğini bilerek ona izin verdin."

Prens gözlerimi kaçırarak, "Clara'nın güvenliği sizin için önemli," diyor sert bir sesle. "Ve ben kız kardeşini seviyorum. O senden çok daha az tartışmacı. Ayrıca, dediğim gibi, Fin zaten onun peşinden gidecekti."

Uzaklaşmaya başladı ama ben elini tuttum. "Lir. Teşekkür ederim."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra parmakları benimkilere dolanıyor. Sadece bir anlığına ve sonra bırakıyor. "Gel, kampa dönmeliyiz. Sanırım paralı asker dostlarımız Fin'in ayrılmasına izin verme kararından memnun değiller."

Kampa vardığımızda, dört paralı asker hararetli bir tartışmanın içindeydi ve biz yaklaşıncı aniden kesildi. Achorn grubun ön saflarına geçiyor, iri kollarını kavuşturmuş ve sığır gibi yüz hatları hoşnutsuzlukla ağırlaşıyor.

"Biz bunu kabul etmedik," diyor. "Bu işe girdik çünkü Sugarplum da bu işin bir parçasıydı. Şimdi o gitti. Bizi bu işten kurtaracak sihre sahipti. Sadece o şeker büyülerini değil, gerçek mallar, onun doğal yetenekleri. Ve sen onu gönderdin."

"Ben onu 'göndermedim'," diye yanıtlıyor Lir soğukkanlılıkla. "Gitmek istedi. Ben de buna izin verdim. Geri dönecek."

"Kim bilir ne zaman?" diye homurdanıyor Achorn.

"O olmadan Ravine'den geçmenin hiçbir yolu yok," diye ekliyor Cahren, güve kanatlarını koruyucu bir şekilde kendi etrafında kıvrarak. "Asidim, rüzgâr büyülerim, yayım ve kamuflajım var ama bunlar yeterli olmayacak."

"Aynı anda bir düzine düşmanla başa çıkabilirim," diye ekliyor koyu tenli, boynuzlu Fae. "Ama beş düzine değil. Tavernada planlarımızı yaptığımızda sana söylemiştik - sana Ravine'de ne tür bir gücün toplandığını söylemiştik. Sugarplum olmadan, ihtimaller çok büyük."

"Kız kardeşimi kurtarmaya gitti." Kelimeleri tükürdüm, öfkeyle titriyordum. "Bana geri kalanınız korkakmışsınız gibi geliyor."

Lir sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor ve diğer Fae'lerden zehirli bir ses yükseliyor.

"Korkak mıyız biz? Senin küçük ölümlü kışın Prens'i sikmekten başka ne işe yarar ki?" diye alay ediyor sürungen Fae. "Sızıntı yapan bir et torbası insan fahişe tarafından korkak olarak adlandırılmayacağım!"

Sürüngenin sözleri aklımda yer etmeden önce Lir onu boğazından yakaladı. Diğer Fae'yi yere yıktı ve boynuna bir çizme indirdi.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki tepki vermeye, düşünmeye bile vaktim olmuyor. Ama paralı askerler silahlarına uzanırken, Fin'in büyü çantasına dalıyorum ve içinden bir küre kapıyorum. Küreyi tutarak Prens'in yanına sığıyorum, dişlerimi gösteriyorum.

"Geri çekil," diye tısladım diğer Fae'ye. "Yoksa bunu kullanırım. Fin bana ne işe yaradığını söyledi ve inan bana, bunu öğrenmek istemezsin."

Geri çekiliyorlar, bakıyorlar. Sürüngen paralı asker Lir'in çizmesinin altında kıvranıyor. "Geri al onu," diye hırlıyor Prens, daha sert bastırarak.

"Sözümü geri alıyorum," diye homurdanır paralı asker. "Özür dilerim leydim. Merhamet, merhamet! Affınıza sığınıyorum!"

"Affedildin," diyorum. "Ama dilini tutmak istiyorsan, onu daha kibar olması için eğitmeni öneririm."

Lir bana onaylayan bir bakış atıyor ve paralı askerın boğazındaki baskıyı hafifletiyor.

"Bu şekilde devam edeceğiz," dedi Prens eşit bir şekilde. "Fin'in size erzak ve at satın almanız için para verdiğini biliyorum, yani bu kamptaki erzak ve binekler sizin değil. Ve iş bitmeden şirketimizden ayrılacağın için sana ödeme yapılmayacak. Ancak, harcadığınız zaman ve emeğin karşılığı olarak, ikisi hariç tüm atlar sizde kalabilir ve ihtiyacımız olmayan erzakları yanınıza alabilirsiniz."

"Ya da seni öldürüp hepsini alabiliriz," diye homurdanıyor Achorn.

"Bekle, şimdi." Boynuzlu Fae başını sallıyor. "Bu çok uzak. Geleceğin Kralını öldürmeye ortak olmayacağım."

"Anlaştık," diyor Cahren. "İki at, birkaç silah ve iki hisse erzak dışında hepsini alıyoruz. Ödül den vazgeçiyoruz ama hayatlarımız bizde kalacak. Bu adil."

Lir'e bakıyor ve gözlerinde onun onayını almak için temkinli bir istek görüyorum. O ve boynuzlu Fae de diğer ikisi gibi gitmek istiyor ama Prensleri hayatta kalır ve Havuza ulaşırsa, onu yüzüstü bıraktıkları için onları cezalandırmaya karar verebileceğinin farkındalar.

"Bu adil." Lir başıyla onayladı. "Payını topla ve git."

Botunu sürüngen Fae'nin boynundan çekti ve o ve ben bazı malzemelerle birlikte açıklığın bir tarafına çekildik. Ben zaten

Drosselmeyer'in silah odasından aldığım mavi hançeri takıyorum ve Fin'in çantasını vücuduma asılı tutuyorum.

Lir ve ben yerimizde duruyoruz, diğerleri toparlanırken olabildiğince agresif ve otoriter görünüyoruz. Elimdeki küreyi hafifçe savuruyorum, ince bir tehdit. Prens'le aramızda duruşumuz ya da stratejimiz konusunda sözlü bir anlaşma yok; sadece bir anlayış var -söze dökülmemiş, kusursuz bir ortaklık. Güçlü görünürsek diğerleri de fikirlerini değiştirip bize meydan okumazlar.

"O şeyin ne işe yaradığını gerçekten biliyor musun?" diye mırıldanıyor Lir ağzının kenarından.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum. "Köpüklü bir banyo suyu topu ya da ölümcül bir büyü olabilir."

Bana nadir sırtışlarından birini veriyor. "Zeki kadın." "Benim de zeki olduğum anlar var."

Diğerleri açıklıktan çıkana kadar baskın duruşumuzu koruyoruz. Sonra olanların büyüklüğü kalbime hücum ediyor ve yere çöküp büyüyü Fin'in çantasına geri koyuyorum.

"Burada beklemeliyiz, değil mi?" Belli belirsiz söylüyorum. "Fin kız kardeşimle dönene kadar bekleyin, sonra devam edin. Bunu tek başımıza yapamayız."

"Bir yerde ne kadar uzun süre kalırsak, Fare Kral'ın devriyelerine ya da canavarlara karşı o kadar savunmasız oluruz," diye karşı çıkıyor Lir. "Artık kokuna kalkan büyüsu yapacak Fin'imiz yok. Yaratıklar sana doğru çekilecektir."

"Köstebek faresi gibi."

"Hayır, köstebek faresi biz oradayken güneşlenmeye karar verdi. Ses ve titreşim algıları oldukça gelişmiş olsa da, koku alma duyuları neredeyse hiç yoktur. Ama çok uzaklardan sizin çökmekte olan kokunuzu alacak ve sizi avlamaya çalışacak pek çok başka yaratık var. En iyi şansımız hareket etmeye devam etmek."

Kalan iki ata doğru yürüyor ve dalgın bir şekilde gri iğdişin burnunu okşuyor. "Sanırım planladığımız gibi burada kamp kuracağız. Yarın Ravine'e ulaşana kadar at süreceğiz ve sonra yürüyerek gizlice geçmeyi deneyebiliriz. Belki de diğerlerinin gitmesi en iyisidir. Bu kadar çok yolcuyla düşman hatlarından sessizce geçmek daha zor olacaktır."

Söylediklerine gerçekten inanıyor mu yoksa beni rahatlatmaya mı çalışıyor emin değilim. Sanırım benim iyiliğim için umutluymuş gibi davranmaya çalışıyor. Karşılığında, en azından tamamen çöküp kız kardeşim için ağlamayabilirim.

Güçlü olacağım ve bunu başaracağım. Kendim için, Clara için ve onun için.

OceanofPDF.com

Beni yakalayan Fae, Fare Kral'a götürüleceğimi söylediğinde, iki farklı senaryo hayal ettim.

Birincisi, kraliyet şehrine ya da Lir'in sarayının ve atalarının tahtının bulunduğu yere götürülürdüm. Fare Kral yastıklardan bir tahtta ya da muhtemelen çok süslü bir sandalyede oturuyor olurdu, çünkü gerçek Kral ölmedikçe gerçek tahtı alması sihirli bir şekilde engellenmiştir.

İkincisi, bir sürü çadırın ve etrafta dolaşan korkunç görünümlü askerlerin olduğu bir düşman kampına sürüklendiğimi hayal ettim. Fare Kral'ın en büyük çadırda, bir koyun budu ya da dev bir peynir dilimini çiğniyor olabileceğini düşündüm.

Hangisini tercih edeceği ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de içinde göz olan çay içiyordur.

Ama beni esir alan kişi yeryüzündeki büyük, yırtık pırtık görünümlü bir deliğe daldığında kalbim neredeyse duracaktı.

Bunu neden tahmin etmedim? Bir fare elbette bir delikte yaşar.

İlk defa beni esir alan kişinin hızına seviniyorum, çünkü içinden geçtiğimiz tünellere sadece aceleci bakışlaratabiliyorum. Bazıları hastalıklı yeşil bir ışıkla parlıyor, diğerleri mor ateş veya turuncu alev fişkırımlarıyla yanıp sönüyor ve diğerleri ışıldayan mavimsi solucanlarla kaplı. Bu loş ışık kaynaklarında kıldan kürkleri olan iri yarı figürleri, zırh kaplamalarının parıltısını, fare kafası takmış askerlerin dişlek sırtışlarını görüyorum. Derinlere indikçe, keskinleştirilen silahların vızıltısı ve askerlerin hırıltıları yerini acı çığlıklarına ya da zevk çığlıklarına bırakıyor. Bükülmeler var

Yeraltı odalarında çoğu yarı insan yarı hayvan olan çıplak bedenler.

Kadehlerin çınlaması, sert içkinin keskin kokusu, kusmuğun buruk tınısı ve tanımlanamayan yaratıkların kükremeleri ve tıslamaları duyularımı hızla dolduruyor. Tünelin tavanında kanatlar çırpınıyor -böceklerin parlak siyah kanatları, yarasaların derimsi kanatları ve kuzgunların ya da akbabaların koyu tüylü kanatları- ama kanatların sahipleri bu tanıdık hayvanlardan hiçbiri değil.

"Burası neresi?" Beni yakalayan kişi yavaşlayıp yürümeye başlayınca ben de girişimde bulunuyorum. Uzuvarları çiçek sapları kadar inceyken beni nasıl taşıyabildiklerinden emin değilim ama kolayca idare ediyor gibi görünüyorlar.

"Burası Fare Kral'ın karargâhı," diyorlar. "İkinci ordusunun evi. Güçlerinin çoğu buradan çok uzakta, Ravine'de toplanmış durumda."

"Neden bu kadar uzakta?"

"Neden umurunda olsun ki ölümlü?" O tuhaf soluk yeşil gözler bana göz kırpıyor.

"Ben sadece merak ediyorum. Her iki durumda da bu bilgiyle hiçbir şey yapamam." Perilerin pazarlığa olan düşkünlüğünü hatırlayarak ekliyorum: "Beni çaldınız, bu yüzden beni Fare Kral'a teslim etmeden önce sorularıma cevap vererek beni biraz olsun tatmin etmeniz adil olur."

Beni esir alan kişi bir süre sessizce ilerledikten sonra şöyle diyor: "Unseelie güçleri gerçek büyüünün kaynağı olan Sonsuz Havuz'u ele geçirmeyi planlıyor. Ama Seelie Prensi'nin ordusunun kalıntıları onlarla Havuz arasında konuşlanmış durumda. Bu yüzden Ravine'de toplanıyorlar ve Fare Kral emri verdiğinde Seelie ordusu ezilecek."

"Peki ya kraliyet şehri? Saray? Onu savunacak Seelie kaldı mı?" Ben soruyorum.

"Bazıları, evet. Ama çok azı. O muhafızların çoğu öldürüldü, yenildi ya da çok altımızdaki zindanlarda yaşıyor. Mutfak ara sıra mahkûmlardan birkaçını pişirip Fare Kral'ın gözde danışmanlarına ve cariyelerine servis ediyor."

Öğürmemeye çalışarak sertçe yutkunuyorum. "Ve Fare Kral burada, mağaralarda toplanan orduyu kraliyet şehrini ezmek için kullanmayı mı planlıyor?"

"Evet. Ve artık seninle konuşmayacağım, insan. Ben seni Fare Kral'a hediye ederken sessiz kalman akıllıca olur." Beni esir alan kişi acele ediyor.

dikenlerden, çene kemiklerinden ve boynuzlardan örölmüş bir kapıya doğru ilerliyorum. Onu çizmek için içimde hastalıklı bir istek var.

Beni esir alan kişi muhafızlara, "Seelie ve Unseelie'nin Sıçan Kralı, Dile Gelmez Majesteleri için değerli bir hediye getirdim," diyor. "Bu insan dışıyı görüyor musun? Harika bir carıye olacak."

Olamaz. Fare Kral'ın carıyesi mi? Hayır, bu olamaz. Mücadele etmeye çalışıyorum ama bağlarım o kadar sıkı ki zar zor kıvranabiliyorum. En fazla başımı çılgınca sallayabiliyorum.

"Hizmet etmeye ne kadar hevesli olduğunu gördün mü?" dedi beni esir alan kişi. "Geçmeme izin verin ki bu hedıeyeyi Kral'a sunabileyim ve karşılığında onun lütfunu alabileyim."

Muhafızlardan biri, kan lekeli deri ceketi olan iri bir muhafız öne çıkıyor. Üzerindeki fare kafası, gördüğüm diğerleri gibi beyaz ve tırtıklı siyah dişlerle dolu aynı sürekli sırtışa sahip ama gözleri abanoz yerine kırmızı, yuvarlak kulakları gümüş halkalarla süslü ve beyaz kürkünde kan lekeleri var.

Çenemi açıyor ve kocaman başparmağını ağzımın içine sokuyor, o kadar geriye itiyor ki neredeyse öğüreceğim. Ama dürtüye direnmeyi başarıyorum.

Başını sallayarak geri çekiliyor ve devam edebileceğimizi belirtmek için başını sallıyor.

Beni esir alan kişi beni o kadar yüksek bir tünel boyunca taşıyor ki, tünelin çatısını göremiyorum. Aynı derecede baş döndürücü yükseklikte, turuncu ve yeşil renkte parlayan örümcek ağlarıyla kaplı sütunlarla kaplı. Biyoluminesan örümcekler tepemdeki parlak ipliklerden sarkıyor ve ben ürperiyorum, örümceklerin orada kalması ve ben bağı ve çaresizken yüzüme düşmeye karar vermemesi için duyduğum her tanrıya dua ediyorum.

Koridor aniden devasa bir odaya açılıyor, o kadar büyük ki neredeyse yeniden dışarıdaymışız gibi hissediyorum. Tavanın tüm kemeri ısıtılmış, parlayan kayalardan oluşan kristal bir kütle. Unseelie orduları odayı dolduruyor. Bazıları tanıdığım Fae'lerden pek farklı görünmüyor - belki daha soğuk, daha zalim - ama çoğunun yengeç, örümcek ya da böcek gibi uzuvları ya da kafaları var. Bunların gerçekten kafaları mı yoksa fare askerlerin taktığı gibi maskeler mi olduğunu bilemiyorum. Bazı Unseelie'lerin vücutlarında dramatik değişiklikler var; kalın gümüş zincirler, devasa altın çiviler, jilet gibi keskin bıçaklar, uzun pirinç halkalar ya da vücutlarının bazı kısımlarına gömölü gerçek dikenler. Normal görünen bir Unseelie'nin omurgası gümüşten bir kolonla değiştirilmiştir.

Odanın ortasında, dikenli kabuklardan, devasa kemik parçalarından ve kırık kafataslarından oluşan bükülmüş bir kütlenin sefil görünümlü bir taht oluşturduğu siyah kayadan bir kürsü var. Ve o tahtın ortasında Fare Kral oturuyor.

Korkunç bir şey bekliyordum. Ama onu gördüğümde boğazıma bir safra kaçtı.

Kocaman bir kafası var, kocaman bir sıçan kafası ve bu maske değil. -Kırmızı gözlerinin yuvarlanması ve uzun sivri dişlerinin şampiyonu açık bir şekilde gerçek. Kafasının tepesinde beyaz kemikten çıkıntı yapan çivili bir taç var, sanki kafatası kendi isteğiyle bu şekle dönüşmüş gibi.

Uyluklarının arasındaki muazzam ve ürkütücü şişkinliği gizleyen lekeli kırmızı bir peştamal dışında çıplaktır. Kalın gövdesi insan görünümlü ama gri tenli, göğsü kaba soluk kıllarla kaplı. Bacakları yarı insandır ve keskin tırnaklarla çevrili pençelerle son bulur. Kolları bir sıçaninki gibi kürklü ama bir insaninki gibi yapılıdır. Bir pençesinde beyaz kemikten bir asa tutar.

Onun en korkutucu yanı, kendisiyle sihirli bir şekilde kaynaşmış olan daha küçük sıçanların bedenleri. Bilincinin bir parçası olmadıkları açık; seçiyor, kıvrıyor ve sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi belli belirsiz ciyaklıyorlar. Ama kesinlikle onun içine yerleştirilmişler; karnının, göğüslerinin, uyluklarının, kollarının, hatta baldırlarının kaslarından ve derisinden çıkıyorlar.

Küçük farelerden altısının kafası boynunun etrafında mide bulandırıcı, sürekli değişen bir yaka oluşturuyor. Başları çenesinin altından çıkıyor, vücutları boğazında kayboluyor ve kuyrukları köprücük kemiğinin hemen altından tekrar ortaya çıkarak sürekli kıpırdanıyor.

Eğer bu sahneyi yakalayabilseydim, bu bir resim olmazdı. Koyu kurşun kalem ve karakalemle yapılmış kaba bir eskiz olurdu, işkence edilmiş çizgiler, siyah sivri uçlar, oyuklar ve sarmallar. Şimdiye kadar yaptığım en korkunç çizim olurdu. Eğer bundan sağ çıkarsam, sanırım Fare Kral'ı çizmek zorunda kalacağım, sadece onu zihnimden temizlemek için, yoksa kan rengi gözleriyle pusuya yatmış ve kemirerek orada kalacağına dair garip bir his var içimde.

Ben bakarken, beni esir alan kişi diğer yalvaranların arkasında sırada bekliyordu. Ama çok geçmeden sıranın önüne geldik ve beni esir alan kişi beni kürsüye çıkan basamakların önüne bıraktı.

"Size bir hediye, Ey Boyun Eğmeyen ve Dipsiz Majesteleri," diyor beni esir alan kişi. "Taze bir insan cariyeye, sizin olsun. Ben sadece türümden iki kişinin serbest bırakılmasını istiyorum, Lordluğunuza karşı aptalca silahlanan Racer'ların. Bu iki Irkçıyı yanıma almak, onları evimde hapsedmek ve onlara yollarının yanlışlığını öğretmek, sizin bu toprakların onurlandırılması ve tapılması gereken tek efendisi olduğunuza ikna etmek istiyorum."

Fare Kral burnunu çeker ve homurdanır, esasının cilalı yakut başını boş boş okşar. "Şu hediyeni bir görelim," diye gürlüyor.

Karanlığın iplikçikleri bedeninden ayrılıyor, asma dallarından oluşan kozamın etrafına kötü kokulu yılanlar gibi dolanıyor. Gölgeler sarmaşıkları asit gibi yiyor ve giysilerimi de yakıyor. Tenimdeki her şey eriyor ve beni yerde çırılçıplak bırakıyor. Kendi içime kıvrılıp göğüslerimi örtüyorum ama gölgeler bileklerimi ve ayak bileklerimi sarıyor ve sertçe çekerek uzuvlarımı açıyor, böylece tüm Unseelie Sarayı beni görebiliyor.

"Bu lezzetli lokma karşılığında iki Yarışçı tutsak mı?" diyor Fare Kral.

Beni yakalayan yarışçı eğildi. "Lütfunuzla, Lord Kralım." "Bana bir hediye teklif edecek ve sonra da bunun için size ödeme yapmamı mı önereceksiniz?" Kral

Fare Kral'ın sesi yükselir ve bazı gölgeleri yılan gibi dışarı çıkarak Yarışçı'nın ince bedeninin etrafında kıvrılır. "Bu bir hediye değil, rüşvet. Düşmanlarımdan serbest kalmasını sağlayacak aptalca bir rüşvet."

Esirimi daha yakına çekiyor, tam önüne, kocaman dizlerinin arasına gelene kadar merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Diz kapağının yarısından dışarı çıkmış küçük bir sıçan var, minik pençeleriyle çılgınca tırmalıyor, kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Lütfunu kabul edemem," der Fare Kral, gölgelerinin pençesinde titreyen Fae'ye. "Çünkü arkadaşlarını çoktan yedim. Çıtır çıtır ve lezzetliydim. Eminim sen de öyle olacaksın."

Ve böylece çenesi düşer, ağzı kendi boyutunun dört katına kadar genişler, parlak boğaz eti jilet gibi dişlerle kaplanır. Yarışçı'nın başının tamamını ağzına sokar ve gövdesinden ayırır. Yarışçı'nın boyun kütüğünden berrak bir sıvı fışkırır ve Fare Kral çiğnerken havayı gürültülü bir çıtırtı doldurur.

Yerde hareketsiz yatıyorum, hâlâ gölgeler tarafından kısıtılmış durumdayım.

Fare Kral çiğnemeyi bitirdiğinde şöyle der: "Yeni cariyemi giydirin ve kafeslerden birine koyun. Bu gece, biz

hepsi benim sık eti koleksiyonumdan pay alacak!" Tavandan farklı yüksekliklerde pirinç kafeslerin asılı olduğu muazzam odanın bir ucunu işaret ediyor. Her cinsiyetten çeşitli Fae türleriyle dolu birkaç düzine kafes var.

Fare Kral'ın sözü üzerine, Görünmez kalabalıktan büyük bir kükreme yükseliyor; tıslamalar, gevezelikler ve ulumalarla noktalanan bir kükreme. İki hizmetkâr öne çıkıp beni sürüklemeye başlıyor; alaycı, şehvetli yüzlerin ve kapkaççı pençelerin arasından geçip gidiyorum.

O zaman bu benim sonum. Canavarlar tarafından ölene kadar becerileceğim. Çünkü kimse burada olduğumu bilmiyor ve kimse beni bu gece buraya ulaşacak kadar hızlı takip edemez, etse bile içeri girmeye çalışırken ölür. Kimse beni kurtaramaz.

Ölümümünden önce gelecek dehşet ve acıdan korkuyorum ama daha da kötüsü Finias'ı bir daha göremeyeceğimi bilmek. Onun tatlı vahşiliği, şefkatle harmanlanmış kahkahaları, büyü konusundaki yoğun yaratıcılık becerisi, erkeksi güzelliği - bunları bir daha asla deneyimleyemeyecek ya da tadını çıkaramayacağım.

Ve kız kardeşim -Louisa'm- aramız o kadar gergindi ki, yine de benimle konuşmasına izin vermedim. Düzeltmeye çalışmasına ya da özrünü dinlemesine izin vermedim. Kız kardeşimle aramızdaki uçurum kalbimde bir uçurum gibi, asla köprü kurma şansım olmayacak.

Fare Kral'ın sarayında açıkça ağlamayı reddediyorum. Ama içimde, kalbim kan ağlıyor.

Lir'le baş başa geçirdiğimiz ilk gece korkunçtu. Etrafımızdaki orman kararıyor ve onun büyüü yok.

"Yani burada yalnızız, sen ve ben," diyorum titreyerek, "ve senin sihrin yok, ben ise lezzetli bir büfe gibi ya da seksin vücut bulmuş hali gibi kokuyorum."

Lir'in yeşil gözleri bana bakarken belli belirsiz parlıyor. Yetersiz erzaklarımızın yanına çömelmiş, yatak örtülerimizi açıyor. "Evet."

"Yani onlar beni yemeye ve tecavüz etmeye gelene kadar burada mı uyuyacağız?" "Fin'in çantasında bizi koruyabilecek bir şey var mı?" diye karşı çıkıyor. "Kahretsin, bunu neden düşünemedim?" Yere çöktüm ve çantayı açtım.

İçinde bir rehber var, tam Fin'in söylediği yerde. Başından beri var mıydı, yoksa bizi terk ederken o anda mı yarattı, emin değilim.

Büyü listesini inceliyor, onları çantanın çeşitli ceplerine tıktırılmış renkli şekerlemeler ve minik kürelerle karşılaştırıyorum. "Burada bir kişinin kokusunu gizlemek için bir şey var."

"Bunlardan kaç tane var?"

"Sadece bir tane, sanırım."

"Bunu sakla. Ravine'den geçerken ihtiyacımız olacak."

Omuz silkerek parmağımı parşömenin üzerinde gezdiriyorum. "Bu korunmak için. Birkaç saat süren bir kubbe oluşturuyor. Bu işe yaramalı, değil mi?"

"Göster bana."

"Bana inanmıyor musun?"

Bana sert bir bakış attı. "Louisa."

Adımı söylediğinde karnım zil çalıyor. "İyi. İşte."

Çizelgeyi inceliyor, sonra şeker parçasını inceliyor. "Sadece bir tane var."

"Belki birimiz onu yerse ve birbirimize yakın durursak, kubbe ikimizin de etrafında belirir."

"Pek olası değil."

"O zaman bölüşürüz."

"İki kubbe ve koruma süresinin yarısını alabiliriz."

"Fin'e bunu soramayız, o yüzden bir şeyler denemeliyiz." Şekeri açtım. Ne yazık ki kolay bölünebilir değil; sert, yuvarlak bir top.

"Sanırım emilmek için yapılmış," diye düşünerek ters çeviriyorum.

"Belki bir süre ben emebilirim, sonra sen-"

Bana son derece küçümseyici bir ifadeyle bakıyor. "Ya da aynı anda emebiliriz," diyorum, sırf onu kızdırmak için.

"Bu fikirde haklılık payı var," diye yanıtlıyor. "Bu kubbenin ikimizin de etrafında oluşmasını sağlayacaktır."

Çenem düştü. "Sen-ben-o zaman hepimiz haklıyız."

Zaten yerde oturuyoruz, o yüzden bana yaklaşıyor. "Dudaklarının arasında tut ve buraya gel."

Yuvarlak şekeri dudaklarımın arasına, dişlerimin önüne yerleştiriyorum ve o da beni öpüyor. İkimiz de aynı anda dişlerimizi hafifçe açıyoruz, dillerimiz dışarı kayıyor ve şekerin tatlı yüzeyini okşuyor. Gözlerim kapalı, kaşlarım çatık, şekerin aramızda dengede kalması için onunla aynı miktarda baskı uygulamaya konsantre oluyorum.

Daha önce hiç kimseyi böyle öpmemiştim, diller birbirine değiyor ve kayıyor, tatlılık ikimizin de ağızına akıyor. Şeker beklediğimden daha hızlı eriyor, boğazımdan aşağı şurup gibi akana kadar gittikçe küçülüyor ama dili hâlâ ağızımda ve geri çekilmiyor.

Gözlerimi açıyorum, onunkiler kapalı, siyah kirpikler solgun yanaklarda iz bırakıyor. Arkasında koruyucu kubbe parıldıyor. Tam ikimiz için uygun büyüklükte, fazla kırılgan görünen bir gökkuşağı balonu. Ama görüldüğü kadar dayanıksız olmadığına eminim. Gördüğüm kadarıyla Fin'in paketlenmiş büyüğü güvenilir görünüyor.

Ne yazık ki atlar küçük kubbenin dışında kaldılar, ancak onlar yerli Fae yaratıklarıdır, tüylü kürkleri onları

elementler. Umarım kubbe kokumu bastırır da etrafta dolaşan canavarlar gelip bineklerimizi tehlikeye atmaz.

Yavaşça dudaklarımı Lir'inkilerden ayırıyorum. "Bitti," diye mırıldanıyorum. Gözlerini kırptırıyor ve geri çekiliyor.

"Demek öyle."

"Sence atlar iyi olacak mı?"

"Doğal kürkleri ve battaniyeleri var. İyi olacaklar.

İyi geceler."

Yatağına uzanıyor, botlarını çıkarıyor, battaniyeleri üzerine çekiyor ve beni görmezden geliyor.

Yanına gidip kubbeye dokunuyorum. Oldukça sağlam görünüyor, bu da muhtemelen benim kokum da dahil olmak üzere pek bir şeyin ondan kaçamayacağı anlamına geliyor.

"Burada havamız tükenecek mi?" Ben soruyorum. "Hayır."

"Ama kubbe kokumu engelleyecek?"

"Kokunuz dışarı sızsa bile, kubbenin Fae büyüğü kokuyu sorun olmayacak kadar renklendirecektir. Tıpkı yeni boyanmış bir kumaştan süzülen berrak suyun aynı tonu alması gibi."

"Ne?"

İçini çekti. "Uyu hadi."

İsterdim ama derinleşen soğuk beni endişelendiriyor. Büyüyü kullanmadan önce yakacak odun toplamayı düşünmemiştim.

Huzursuzca botlarımı çıkarıp yatağımın içine kıvrılıyorum.

Uykum geldiğinde çok sıkıntılı oluyor ve bazen gecenin köründe kendi dişlerimin takırdama sesiyle uyanıyorum. Kubbe çok fazla ısı tutmuyor gibi görünüyor ve sıcaklık acı verici derecede soğuk. Artık ayak parmaklarımı hissedemiyorum.

"L-Lir," diye sızlanıyorum karanlığa doğru.

"Ne oldu?" Sesi sanki dişleri gıcırdıyormuş gibi

çıkıyor. "Çok üşüyorum. Sanırım ısıyı paylaşmalıyız."

Uzun bir sessizlik. Sonra, "Eğer mecbur kalırsak."

"Üniformanı çıkarabilir misin?" "Ne?"

"İki kişi donuyorsa ve ısıya ihtiyaç duyuyorsa, ten tene temas en iyisidir." O kadar titriyorum ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "İnsanlar ateş olmadan düşük sıcaklıklarda böyle yaparlar. Seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum, söz veriyorum. İstersen sırt sırta uyuyabiliriz. Lütfen."

Kumaşta bir hışırtı var, onun soyunduğundan şüpheleniyorum. Sonra "Gel." dedi.

Titreyerek seyahat tünüğimi ve tozluklarımı çıkardım. "Fin bunları dün benim için yarattı. Yolculuğun sonuna kadar dayanabilecekler mi, yoksa sonunda çıplak mı kalacağım?"

"Erzakların arasında fazladan giysiler var," diyor, sesi benimki gibi titriyor. Demek o da titriyor. "Sana pek uymayabilirler ama iş görürler."

Tamamen çıplak bir şekilde onun yatağına giriyorum, battaniyelerimi ve kıyafetlerimizi daha fazla ısınmak için üstümüze yerleştiriyorum.

O da çıplak, her yeri çıplak. Tenim vücudunun büyük bir kısmına değdikçe soğuk kanım kıpırđıyor ve sıcaklık cinsel organıma yayılıyor. Sözsüzce ona sırtımı dönüyorum ama o, "Yüz yüze yatmak daha mantıklı. Hayati organlar için daha fazla sıcaklık."

Dönüyorum, sıkı ve soğuk meme uçlarım onun göğsüne değiyor. İçten içe ürperiyorum

-Ama paylaşılan sıcaklık iyi hissettiriyor. Temkinli bir şekilde donmuş ayak parmaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Yani şu anda Fae'sin ama bazı özelliklerin eksik," diye fısıldıyorum. "Fin'in yaptığı gibi kendini iyileştirebilir misin?"

"Kolumdaki yaralar aksini söylüyor." "Yaralar mı?"

"Hisset."

Midem korkuyla çukurlaşırken, elimi koluna götürüyorum - onu düşürdüğümde parçalanan koluna, beni fare-askerden kurtardığında tekrar hasar gören koluna. Parmak uçlarım ön kolunda derin bir sıyrıkla karşılaşıyor, sonra da üst kolunda derin, yapışkan bir olukla. Geri çekildim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

"Finias bana yardım edemedi. Şıfalı şekerlerinden birini denedim ama hiçbir şey olmadı. Bedenimin yapısı lanetin etkisi altında farklıydı ve iyileşemedim." Boğazını hafifçe temizliyor. "Üniformayı çıkarmanın hasarı kalıcı hale getireceğinden korktum."

"Kalıcı mı?" Nefesim kesildi. "Neden öyle demedin? Senden kıyafetlerini çıkarmanı istemezdim!"

"Benim ısım olmadan ölebilirsin."

Cevap veremem. Bana aşığı bir türmüşüm gibi davranan ve sonra da bedenini benim için feda eden bir insanın nasıl biri olduğunu anlayamıyorum.

"Hiç mantıklı değilsin," diye nefes alıyorum köprücük kemiğine karşı.

"Yine de biliyorum," diye fısıldıyor. "Bana göre bu adil bir ödeme, çünkü ben de seni yaraladım. Isırıklar." Parmakları ön kollarımdaki bandajları sıyrıyor.

"Seni ilk gün bıraktığım için özür dilerim." Ona daha sıkı sarıldım.

Sıcak, sert, saten gibi pürüzsüz bir uzunluk karnımın alt kısmındaki yumuşak ete baskı yapıyor.

"Bunu görmezden gelmek zorundasın," diyor dişlerinin arasından. "Bu aptalca bir fiziksel tepki."

"İstersen görmezden gelirim," diyorum usulca. "Ama o tarafının daha fazla sıcaklığa ihtiyacı varsa, seve seve yardım ederim."

Vücudundaki her kas geriliyor. Paniğe kapılmış utancını, teninin kükreyen kızarıklığını neredeyse hissedebiliyorum. Kendi kendime gülümseyerek onun sıcaklığına sokuluyorum ve rahatlayana kadar derin nefes alıyorum.

Gecenin bir vakti, uyandığımda onun yer değıştirdiğini, kalçalarını öne eğdiğini, sikinin karnıma sürtündüğünü görüyorum. Sadece bir kez yapıyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Ama belli ki uyanık, hâlâ acı verici bir şekilde uyarılmış. Gergin ihtiyaç neredeyse ondan yayılıyor.

Uyuyormuşum gibi iç çekerek pozisyonumu hafifçe değıştiriyorum ve sikinin alt tarafını tekrar sıyrıyorum. Ondan yumuşak bir inilti çıkıyor -en sessiz, en güzel erkek sesi- ve amım kükreyerek canlanıyor.

Karanlıkta ona karşı kıvranıyorum ve o da anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor - belki bir protesto, belki de bir cesaretlendirme. Yumuşak karnımı onun sert karnına bastırıyorum, sikini aramızda utanmadan sürtüyorum.

Lir'in tüm vücudu titriyor ve döllerı fişkırarak karnımı ve göğüslerimin altını boyuyor. Şaftının zonkladığını, göğsünün kabardığını hissedebiliyorum.

Sanki hâlâ kontrol kendisindeymiş, bana karşı savunmasız değilmiş gibi davranmak istiyormuş gibi umutsuzca soluklarını bastırmaya çalışıyor. Aptalca bir numara.

"Şimdi dölünün tadına bakacağım," diye fısıldıyorum ona ve keskin bir nefes alıyor.

Bir parmak ucumu göğsümdeki döl sırlarının arasından geçiriyorum ve o ıslak parmağı ağzıma sokuyorum. Tatlı ve tuzlu ve zevkle mırıldanıyorum.

Amım uyarılmaktan kayganlaşmış durumda ama ben de bitkinim. Lir beni tatmin etmeye çalışmıyor ve ben de kendimle ilgilenemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden Seelie Prensi'nin dölünün tenimde kuruduğunun mutlu bir şekilde farkında olarak tekrar rüyalarımın parlayan sıcaklığına çekiliyorum.

Beni kendimle oynarken izlediği gecede olduğu gibi, Lir karanlıkta aramızda geçenler hakkında hiçbir şey söylemiyor. Koruyucu kubbemiz bir patlamayla söndüğünde, şafak öncesi kasvetinde çabucak giyiniyor, çantalarda biraz ekmek ve kuru meyve buluyor ve atlara biniyoruz.

Yolda Lir bana Seelie Krallığı'nın kuzey kısmını yaran derin bir kanyon olan Ravine'den bahsetti. Fae yaşamının ve büyüünün asıl kaynağı olan Bitmeyen Havuz'a giden yolu kapatıyor.

"Öğleden sonra Ravine'in eşiğine ulaştığımızda atları bırakacağız," diyor Lir. "Karanlığın örtüsü altında aşağı ineceğiz ve umarım düşman kampının içinden geçeceğiz."

"Bir ordu neden bir vadide toplansın ki?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kolayca kaçılmayacak bir tuzak gibi görünüyor. Birliklerimin düz bir arazide ya da yüksek bir yerde, gerektiğinde geri çekilebilecekleri bir yolla birlikte olmasını tercih ederim."

"Tabii stratejiniz sayılarınızı gizlemek ya da belli bir pozisyonda kalmak değilse," diye karşı çıkıyor. "Fare Kral, Bitmeyen Havuz üzerinde kontrol sahibi olmak istiyor ya da en azından başka kimsenin oraya erişmesini istemiyor."

Yolda giderken bana geçmiş Fae savaşları hakkında bilgi veriyor. Savaş senaryolarını topografya ve mevcut zemin örtüsüyle birlikte açıklıyor ve gerçekte ne olduğunu anlatmadan önce düşüncelerimi duymak için bekliyor. Benim için, sunduğu her senaryo bir bulmaca gibidir. Tüm farklı bilgileri bir araya getirip analiz etmek ilgi çekici bir oyun, beynim için hoş bir egzersiz.

"Bunu saatlerce yapabilirim," diyorum ona hevesle ve o da gülüyor - gerçek, neşeli bir kahkaha. Stratejileri ve sonuçları tahmin etmede bu kadar iyi olmamdan memnun görünüyor.

Ama öğleden sonra ikimiz de gülmüyoruz. Atları erken bıraktık çünkü fare askerler geçerken onları çalılıkların arasına çekip durmak zorunda kalıyoruz. İlk devriye neredeyse bizi fark edecekti ama Fin'in çantasında bir saptırma bombası buldum ve fırlattım. Küre havada patlıyor ve beyaz bir toza dönüşerek dağılıyor. Fare-askerler onu içlerine çektikleri anda karşı yöne doğru ilerliyorlar.

"Kuzenin bir dahi," diye fısıldıyorum o ilk karşılaşmadan sonra kendimizi çalılıklardan kurtarıırken.

"O son derece güçlü. Ve büyüü kompakt, taşınabilir, güvenilir bir forma sokma yeteneğine sahip."

"Ve lezzetli bir form."

"Evet, çok lezzetli." Lir'in ağzı açık kaldı. "Sanırım o kendi tarzında bir dahi. Diğer Fae'ler de büyüleri paketleyebilir ama Finias'ın bunu yapma şekli -Lezzet ve yetenek, bunların hepsi ona ait."

Sonraki bir saatimi Fin'in çantasının içindekilerin çoğunu ezberlemeye çalışarak geçiriyorum. Ezberleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, bu yüzden kendime çizelgenin üzerinde sıçrama izni veriyorum, büyülerin isimlerinden garip küçük bir şarkı yaratıyorum. Ne kadarının beynimde yer ettiğinden emin değilim.

İki devriyeden daha kıl payı kurtulduktan sonra çantalarımızı omuzlayıp atları serbest bırakıyoruz. Kendimizi gizlediğimiz gibi onların cüssesini de gizlemeye çalışmak çok zor.

"Yani buradan yürüyerek gideceğiz," diyor Lir acımasızca.

Güneş batarken, çalılıkların arasından sürünerek geçiyoruz, Ravine'in kenarına doğru sürünürken gizli kalmaya dikkat ediyoruz. Kırmızıya boyanmış gökyüzünde birkaç kanatlı Unseelie dönüyor ve Lir başımı çok yukarı kaldırdığımda başıma bastırıyor.

"Dikkatli ol," diye tıslıyor.

"Çok dikkatliyimdir." Karnımın üzerinde kıvranarak Ravine'in dudağına yaklaşıyorum.

Hiçbir şey beni Faerie'nin etine kazınmış yaranın büyüklüğüne hazırlayamazdı. En dipte, çok aşağıda, çoktan karanlığa gömülmüş bir yerde, zırlı figürler kızıl ateşlerin aydınlattığı siyah çadırların arasında çalkalanıyor.

Lir'e, "Bir gecede oraya inip, karşıya geçip, diğer tarafa tırmanamayız," diye fısıldıyorum.

"Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum," diyor asık suratla. "Hatırlayabildiğim kadarıyla burası Ravine'in en dar kısmı. Fae hızıyla

Bunu bir gecede yapmak mümkün, ama sen ve ben o kadar hızlı değiliz. Yavaş yavaş, sürünerek ilerlememiz gerekecek."

"Yakalanacağız Lir. Şafak söktüğünde aşağıda olacağız ve tuzağa düşeceğiz. Çadırlarından biri dışında saklanacak hiçbir yer yok."

Büyük bir hayal kırıklığı i ç i n d e homurdanarak yattığımız yere yumruk atıyor, sonra alnını yumruğunun üstüne koyuyor.

"Oraya gitmeliyim," diyor nefes nefese, "ve kendimi vermeliyim yukarı."

"Öyle söyleme." Dirseğimle ona vuruyorum. "Asla söyleme."

"Neden olmasın? Ben zaten savaşı kaybettim. O kadar aptaldım ki Drosselmeyer tarafından ele geçirildi, bu da krallığımın istila edilmesine izin verdi. Şimdi halkım ya saklanıyor ya da öldü. Kız kardeşin gitti çünkü ikinizin benimle gelmesine izin verdim. Ve kuzenim, bu kısımda bize yardım edebilecek tek kişi, onu kurtarmak için kaçtı. Babam öldüğünden beri her şey daha da kötüye gitti. Ve ben bu karmaşanın ortak halkasıyım. İstemedem de olsa etrafımdaki her şeyi mahvediyorum." Nefesi kesiliyor, neredeyse hıçkırıyor. "Tek istediğim iyi ve bilge bir hükümdar olmaktı. Eğer babam bunu görebilseydi

-"Mirasını ne kadar kötü bir şekilde mahvettiğimi bir bilse."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, omuzları çöküyor.

Yavaşça uzanıp parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. İpeksi dalgaları okşuyorum, kulaklarının sivri uçlarını nazıkçe izliyorum. Sonra elim sırtına gidiyor ve daireler çizerek ovuyor. Yine Fındıkkıran'ın üniformasını giyiyor.

Onu rahatlatamak hiçbir sözüm yok. Sırtını ovalarken, cesaretini kırmaktan başka bir işe yaramayacak birkaç cümle bulup atıyorum. Beynim bu görevden vazgeçiyor ve yeni konulara atlamaya başlıyor; ordu için o vadiye malzeme indirmenin ne kadar zor olması gerektiği, vadiyi geçmenin ya da birlikleri oradan çıkarmanın ne kadar büyük bir iş olması gerektiği gibi.

İşte o zaman bir şey fark ettim.

"Rampalar yapmışlar," diye mırıldanıyorum. "Ya da asansörler ya da köprüler. Yapmak zorundalar.

Onları sihirle hareket ettirmeyi planlamıyorsa, tek yol bu." "Ne?"

Lir mırıldanıyor.

"Karanlıkta benden daha iyi görebiliyorsun," diyorum ona. "Her iki yöne de bakabildiğin kadar uzağa bak. Kaldırma mekanizması olabilecek herhangi bir kule görüyor musun? Ya da köprü?"

"Burada hiç köprü olmadı. Uçurum çok geniş." "Ama şimdi bir köprü olabilir."

"Bunun için muazzam miktarda büyü ya da çok sayıda işçi gerekir," diye itiraz ediyor.

"Lir." Parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçiriyorum, bir avuç topluyorum ve tutuşumu sıkılaştırıyorum. Yüzünü yerden kaldırıyorum. "Sadece bak."

Hüzünlü bir iç çekişle biraz daha ileriye doğru sürünür ve boynunu bükerek önce bir yöne, sonra diğer yöne bakar.

Kaşlarını çattı. "Yıldızlar adına," diye mırıldanıyor ve gözlerini daha da kısıyor. "Sanırım haklı olabilirsin. Asansör mü yoksa köprü mü, belki ikisi de, ya da ikisi de değil, bilemiyorum ama Ravine'in o yöndeki her iki tarafında da birer kule var."

"Bu bizim karşıya geçiş yolumuz. Ne kadar uzakta?"

"Sanırım bir saat içinde yürüyebiliriz."

"Gitmeden önce bence biraz kanımdan içmelisin," diyorum ona. "Uzun zaman oldu ve biz geçerken Fındıkkıran formuna geri dönmene izin veremeyiz."

Beni duyup duymadığını merak edene kadar kulelerin olduğu yöne bakmaya devam ediyor. Ama sonra dedi ki, "Sessiz ve güvenli bir yer bulmalıyız. Sen de bıçağını hazır tutmalısın. Bir kez senden içmeye başlarsam, durabilir miyim bilmiyorum."

Fare Kral'ın cariyelerine verilen "kıyafetler" en iyi ihtimalle yetersizdir -Kollarımın, göğsümün, karnımın ve kalçalarımın etrafına siyah kurdeleler sarılmış. Geniş kurdeleler göğüs uçlarımı kapatıyor ve bacaklarımın arasında biraz siyah dantel var, ancak bunun dışında herkesin görüşüne açık durumdayım. Saçlarımın bir kısmı tutturulmuş, geri kalanı uzun bukleler halinde sırtımdan aşağıya dökülüyor.

Beni giydiren Unseelie kadını makyaj da yapıyor - kırmızı dudak rengi, altın ışıltılı yüz pudrası, biraz allık, gözlerimin etrafına biraz sürme. Dürüst olmak gerekirse, nedenini küçümsememe rağmen bu görünümü oldukça beğeniyorum.

Kulaklarım delik olmadığı için, onları hızlı ve ustaca üçer kez deliyor. Kulak memelerime uzun, ışıltılı küpeler ve üst kıkırdağımın her iki yanına iki küçük altın halka yerleştiriyor.

"Acı için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Başka seçeneğim yok."

Simsiyah teni kaşları ve elmacık kemikleri boyunca delinmiş ve gür saçlarından koç boynuzları kıvrılıyor. Göğsündeki etin büyük bir kısmının gitmiş olması, boşluğun içinde çırpınan canlı bir kuşu ortaya çıkarmak için soyulmuş olması, minik kanatlarını açıkta kalan kaburgalarına ve göğüs kafesine çılgınca vurması gerçeği olmasa, Delight Sarayı'ndan olabilirdi. Kalp ya da ciğer göremiyorum, sadece kuşun arkasında kristalleşmiş kırmızı bir iç kısım var. Bu şekilde mi doğmuş, yoksa lanetlenmiş mi?

"Zavallı küçük insan." Omzumu okşuyor, beni tepeden tırnağa süzüyor. "Şanssız."

"Bana yardım edebilir misin?"

Fısıldıyorum. "Lütfen?" Başını sallıyor.

"Keşke edebilsem."

Ona Lir ve Finias'la olan bağlantımı anlatmayı düşünüyorum ama Seelie'nin gerçek kralıyla olan bağlantımı açıklamak beni özgürleştirmek yerine işkenceye maruz bırakabilir. "İşte." Kadın bana küçük yeşil bir hap uzatıyor. "Bunu yan ında tut, ve onlar eğlenmeye başlamadan önce yutun. Bu sizi olan bitene karşı uyuşturacaktır."

"Teşekkür ederim." Hapı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Kurbağa gibi gözleri olan, solgun, yapışkan görünümlü bir Unseelie erkeği beni taht odasına geri götürmek için geliyor. Beni boş bir pirinç kafesin içine itiyor ve arkamdan sorunsuzca kapatıyor - ne bir kapı ne de bir kilit var.

"Kaçmaya çalışmayı aklından bile geçirme insan." Her kelime boğazından ıslak bir yudum olarak çıkıyor. "Bunlar Kaçınılmaz Kafesler. Fare Kral'ın iradesi dışında açılmazlar. Ve eğer bir şans eseri ölürse, kafes küçülecek ve seni ezecektir."

Yüzümdeki dehşet ifadesi hoşuna gitmiş olmalı, çünkü yavaş ve gürültülü bir kıkırdama çıkarıyor. Sümüksü, üç parmaklı bir elini kaldırıyor ve ben Divan'ın başının üzerinde sallanana kadar kafes yükseliyor.

Kurbağa benzeri Fae uzaklaştığında, üç kanatlı Unseelie havalanıyor ve kafesimin etrafında geziniyor, beni dürtmek için çeşitli uzantıları parmaklıkların arasından kaydırıyor.

Ancak bu alay sadece birkaç dakika sürer ve üçü de Fare Kral'ın gölge büyüsünün dalları tarafından geriye doğru çekilir. Asasının başını avuçlayarak öne doğru eğilir.

"Yeni insan cariyeme ben isteyene kadar dokunulmayacak," diye bağırıyor.

Küçük merhametler. Yaratıkların üçünün de boğazını gevşeyene kadar sıkmasını içim burkularak izliyorum. Onları bıraktığında, cesetler sürüklenerek götürülüyor.

Gözlerimi kısarak Fare Kral'a bakıyorum ve pençesini asanın tepesindeki yakut küreden çekişini izliyorum. Sihrini kullanırken onu okşaması çok tuhaf. Belki de büyü yapmak için ona ihtiyacı vardır. Bu fikir ilgimi çekince, sonraki iki saat boyunca onu yakından izliyorum, ama iki yalvaranı daha öldürmesine ve bir üçüncüsünü asanın ucuyla neredeyse ölene kadar dövmesine rağmen gölgeleri bir daha kullanmıyor. Kendisine gelen diğerlerine nimetlerini ya da görünüşe göre ziyafet ve seks partisi içeren gece şenlikleri için sarayda bir yer veriyor.

Bir elimi kafesin parmaklıklarına doluyorum, diğer elimde hâlâ hapı tutuyorum. Bu benim can simidim, bu gece hayatta kalabileceğimin ya da en azından korktuğumdan daha az acı çekerek ölebileceğimin tek göstergesi.

"Sıradaki!" diye kükrer Fare Kral.

Taht odasına giden tünel boş kalır. Hiç yalvaran görünmüyor.

"Sıradaki!" diye tekrar bağılıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor.

Odanın içine kırmızı bir ışık patlaması yayılır. Yakut parıltılarından oluşan göz kamaştırıcı bir sağanağa dönüşmeden önce tavana kadar uzanır. Fare Kral'ın tahtına giden yol alçalır ve içinden lavların aktığı, erimiş ve buharlaşmış sıg bir dere yatağı oluşturur. Tüm odayı sarsacak kadar alçak ve güçlü bir davul sesi başlar.

Divan, kimi paniklemiş kimi heyecanlanmış seslerin kakofonisine dönüşür. Fare Kral asasının başını kavırıyor.

Lav patikası boyunca tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, omuzlarından birbirine geçmiş kemik apoletler sarkan ve sırtında koyu renkli bir pelerin dalgalanan uzun, ince bir figür ilerliyor. Yüksek çizmelerinin tabanlarında lav tıslıyor.

Parmaklarım kafesimin parmaklıkları etrafında acı verici bir şekilde geriliyor.

Saçları her zamanki gibi pembe, ama siyah çizgiler var ve meyan kökü kıvrımları ve kemik parçalarıyla örülmüş. Sırıttıyor, acımasız dişleri tam teşekküllü, sarı gözleri sürmeyle kaplı.

Sugarplum Faerie.

Kollarını iki yana açıyor ve avuçlarından fırlayan sarılı şekerler yukarı doğru yükselerek meyan kökü kıvrımları, kırmızı grumdroplar ve kırmızı benekli nane şekerlerinden oluşan bir dolu halinde Divan'ın üzerine yağıyor. Kalabalık içgüdüsel olarak onları yakalamak için uzanır.

Finias lav akıntısının sonuna ulaşır ve kürsünün geniş ilk basamağında tek dizinin üzerine çöker.

"Lordum ve kralım," der başını eğerek. "Bunun anlamı nedir?" diye homurdanır Fare Kral.

"Biraz eğlence, Majesteleri." Finias başını yana eğerek yukarı bakar ve krala içten bir gülümseme verir. "Bu gece bir parti olduğunu duydum ve davet edilmeyi umuyordum. Karşılığında, Yüce Kardinal Hazretleri'nin nadiren gördüğü türden bir eğlence sunmaya hazırım."

"Bekle." Fare Kral öne doğru eğilir. "Seni tanıyorum. Sen Seelie'den Unseelie'ye gidip gelen, önüne gelen her şeyi beceren ve tatlıya düşkün tüm Fae'lere ikramlar fırlatan o haydut perisin. Seni hatırlıyorum."

"Üç yıl önceki Imbolc Katliam Şenliği'nden." Finias tekrar eğilir. "Herkesin içinde yüzebildiği, sıcak tarçınla tatlandırılmış ballı süttten bir nehir ve kimsenin tırmanmayı başaramayacağı kadar yüksek, çikolata kaplı gözbebeklerinden bir dağ yarattım. En iyi işlerimden bazıları."

"Evet, evet." Fare Kral kırmızı gözlerini kısar. "Şeker Perisi. Aptalca bir unvan ama uygun sanırım. Ve benim bu krallığı fethetmemle bir alıp veremediğin yok, öyle mi?"

"Hem de hiç. Birinin uykulu Seelie'yi sarsmasının zamanı gelmişti, öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırarak etrafına bakınıyor ve Divan'dan onay sesleri yükseliyor. "Hayır Majesteleri, benim krallıklarda ya da fetihlerde bir çıkarım yok, sadece partilerde ve en karanlık cinsel zevklerde var."

Fare Kral tereddüt ediyor, ağzı seğiriyor. "Sen, Magda!" Sertçe işaret eder ve gövdesi bir kadına, bacakları ise bir örümceğe benzeyen uzun boylu bir Unseelie öne atılır. "Bu adamı bana üç yıl önce sen tanıştırdın. Ne diyorsunuz? Ona güvenilebilir mi? Eğer bana yalan söylersen, onun ve senin kelleni yutacağımı unutma."

Magda birkaç kalp atışı boyunca Finias'a bakar.

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını ya da aralarında ne geçtiğini bilmiyorum. Ama ona sessizce, tüm kalbimle, onun lehine konuşması için yalvarıyorum. Onun parçalanmasını ya da yutulmasını izleyemem.

"Ona güvenilebilir," diyor Magda. "Büyüsü zayıf, şovmenlik ve eğlence dışında pek bir işe yaramıyor. Yine de keyifli bir sikiş. Her boşaldığında dölünün tadı farklı oluyor. Çok eğlenceli."

Aç bir ilgi mırıltısı Divan'da dalgalanıyor. Finias hâlâ gülümsüyor, sert ve parlak. Kalbim onun için kırılıyor, çünkü eşsiz cinsel özellikleri için kullanılmaktan nasıl hissettiğini biliyorum.

Bir şekilde beni takip etti, izimi sürdü, beni buldu. Bana bir bakış bile atmadı ama varlığımın farkında olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Diğerleri nerede? Güvendeler mi? Prens bu kadar güçsüzken onları buraya yakın bir yere getirmiş olamaz. Ve paralı askerlerin gelmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim. O zaman Finias tek başına olmalı.

Buraya tek başına gelmek ona neye mal olmuştur? Yine de bunu benim için yaptı.

"O zaman burada kalacaksın," der Fare Kral Finias'a. "Tam burada, bu odada iki havuz yapacaksın; biri ballı süttten, diğeri de iyi biberlenmiş en zengin kandan. Biraz daha havai fişek, halkımın sevdiği türden tatlılar ve yapabileceğin başka numaralar da var. Eğer iyi iş çıkarırsan, bu gece cariyelerimden birini seçebilirsin."

Kafeslere doğru bir pençe sallıyor ve Finias bakıyor.

Bana bakıyor. Tam bana.

Ve o anda, gözlerimiz kilitlendiğinde, tüm şüphelerin ötesinde biliyorum. Onu seviyorum.

Kısa bir bakış, en ufak bir tanıma titreşimi ve sonra Fare Kral'a geri dönüyor.

"Efendim, cömertliğiniz çok büyük." Finias alnını basamaklara değdirerek eğilir. "Bu asla unutamayacağınız bir eğlence olacak."

OceanofPDF.com

Lir ve ben köprüye kadar olan mesafenin yarısını kat ettikten sonra neredeyse tek odalı küçük bir kulübe büyüklüğünde devasa bir ağaç buluyoruz. Mor kabuğu boyunca parıldayan mavi damarlar kayıyor. Çevrede türünün birkaç örneği var ama bu ağaç uzun zaman önce köklerine yakın bir yerden yarılmış ve sonra kendini tekrar birleştirip büyümeye devam etmiş. Sonuç olarak, gövdesinde büyük bir oyuk var.

Çantalarımızı dışarıda bırakarak, Prens ve ben, zehirli şeylerin sürünüp sürünmediğini kontrol ettikten sonra alana tırmanıyoruz. Hareketleri fark edilir derecede sertleşti, derisinde ahşap damarları belirmeye başladı.

"Şimdi küçük bir kan seansı önerdiğim için memnun değil misin?" Oyuğun derinliklerine doğru kayıyorum.

"Bunu karşıya geçmeden önce düşünürdüm," diyor.

"Elbette, Ekselansları. Siz her zaman her şeyi düşünürsünüz." Ama benim önümde kalbini çırılçıplak soyduğu, şüphelerini ve güvensizliğini açığa vurduğu için artık onunla alay etmek o kadar da tatmin edici değil. Onun soğuk, kibirli ve inatçı olduğunu düşünmüştüm. Ve sanırım aynı zamanda sakın, kendinden emin ve tahtını geri alma konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip olduğunu da düşünmüştüm. Bu rolü iyi oynadı.

Belki de bu yüzden bu kadar kibirli davranıyor. İçten içe kararsız olduğu gerçeğini gizlemek için.

Ağaç kovuğu oval bir şekle sahip ve ikimizin de ayakta durması için yeterli alan olsa da, biraz garip ve botlarımızın parmakları birbirine sıkışıyor.

"O şekerini şimdi yemelisin," diyor alçak sesle. "Kokunu gizlemek için. Zaten bir Unseelie sürüsüne tehlikeli bir şekilde yakınız ve kanının kokusu havaya karıştığında bizim için gelecekler."

Ağacın dışına uzanıyorum ve Fin'in çantasını karıştırarak değerli heceli şekerini buluyorum. Beyaz, ortasında yeşil bir şerit var, kalın ve çiğnenebilir. Tadı nane ve beyaz çikolata gibi.

"Hâlâ kokumu alabiliyor musun?" Karanlık kovuğa geri yerleşerek soruyorum.

Lir daha yakına eğiliyor, yanağımın kenarını içine çekiyor. Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve nabzım hızlanıyor.

"Hayır," diyor. "Senin kokunu hiç alamıyorum." "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hm." Burnu hala saçlarıma gömülü.

"Lir." Elimi ensesine bastırıp yüzünü omzuma doğru çekiyorum. "Isır beni."

Direniyor, geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bunu durdurmalısın," diyor kısık sesle.

"Beni ısırmaya mı davet ediyorsun?"

"Adımı bu şekilde söylemek. Çok gayri resmi. Çok samimi."

"Kendime dokunmamı izlemenden daha mı samimi?" Fısıldıyorum. "Üzerime boşalmandan daha mı samimi?"

Gece soğuktan çatlıyor, ama kovuğun yakın havasında, onun nefesi benim nefesim, benim sıcaklığım onunki ve arzu ikimizin arasında kokulu ve ağır bir şekilde dönüyor.

"Dur," diyor umutsuzca. "Durdur şunu."

"Neden, Lir? Beni istediğini itiraf etmekten neden bu kadar korkuyorsun? Duyduğuma göre, pek çok Fae insanlarla yatıyor. Bunda yasak bir şey yok."

"Ama ben sadece seninle yatmak istemiyorum!" diye patladı. "Tanrım, kokunu sakladığında biraz rahatlayacağımı düşünmüştüm ama senin yanındayken vermem gereken bu savaş hiç bitmiyor. Yemek ve seks gibi koktuğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Bana daha fazlası gibi kokuyorsun."

Kalbim çırpınıyor, nabzım sanki Ravine'in kenarında sallanıyormuşum, anlamadığım derinliklere düşmek üzereymişim gibi hızla atıyor.

"Kokun," diyor. "Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Bu -O benim. *Benim* kokum. Ancak bu şekilde tarif edebilirim. Benim kokum değil, ama bana ait, bana göre uyarlanmış, karşı koyamayacağım tek koku olarak tasarlanmış. Babamın Seçilmiş'ini bulduğunda onu böyle tanımladığını duymuştum. Annemden."

Donup kaldım, zor nefes alıyorum.

"Kraliyet Fae'leri hayatları boyunca böyle bir kokuya sahip birden fazla potansiyel eşle karşılaşabilir ya da hiç karşılaşmayabilir," diye devam ediyor, sesi gergin. "Bu kadersel bir eşleşme değildir, kaderin zorlayıcı bir eli de yoktur - ama koku iki varlığı birbirine çeker. Ve eğer aşkı bulurlarsa, birbirlerinin Seçilmiş'i olabilirler. Bu, Peri'de başka hiçbir varlığın deneyimlemediği bir bağıdır; sadece hükümdar ve onun seçtiği eş. Ve bu bağ, çoğu Fae'nin ya da insanın bilebileceğinden çok daha büyük bir haz, çok daha kalıcı bir sadakat ve çok daha doyurucu bir aşk getirir."

Alnını benimkine yaslıyor. "Beni zorlayan tek şeyin senin kokun olduğunu sanıyordum - beni sana saplantılı hale getiren. Ama kokun artık benden gizleniyor ve ben hâlâ bu hisleri yaşıyorum - seni kaybetme düşüncesinden duyduğum içsel korkuyu, yanımdayken bile hissettiğim bu sızıyı, çünkü yeterince yakın değilsin, çünkü sana ihtiyacım var - bedenine değil, sadece ona değil, daha fazlasına. Sana hayranım Louisa. Kendine güvenine, keskin zekana, her şeye karşı duyduğun güzel coşkuya, kriz anlarındaki cesaretine hayranım. Senin gibi olmak için can atıyorum. Keşke kendimi tamamen senin içinde kaybedebilsem."

Ağzı alnıma bastırıyor, sıcak bir özlem mührü.

"Bedenimden daha fazlasını istiyorsun." Sanki zihnim sıkışmış, dişliler bu kavram üzerinde kilitlenmiş gibi hissediyorum.

Erkekler benim vücudumdan fazlasını istemezler. Bazen seks yaptıktan sonra istediklerini *düşünüyorlar* ve sonra fikirlerini değiştiriyorlar. Ben de fark etmemiş ya da umursamamış gibi yapıyorum.

"Evet, çok daha fazlasını istiyorum." Bu kez yanağıma yakıcı bir öpücük daha konduruyor. "Seni Faerie'deki yaşam hakkında korkutmaya çalıştığımı biliyorum - gitmeni istedim, çünkü o zaman bu ıstıraptan biraz olsun kurtulabilirdim. Kalırsan hayatının kısa süreceğini söylemiştim. Bunun doğru olmayacağına söz veremem ama kalırsan, arada bir sana sarılmama izin verirsen ve bu gece yaptığın gibi arada bir saçımı okşarsan, seninle her tehlike arasında duracağıma söz verebilirim."

"Ne diyorsun sen?" Sesim zayıf ve düzensiz.

"Kanın bana dokunduğu an, ellerinde canlandığım an kalbim seni seçti. Buna karşı savaştım - yıldızlar, çok savaştım. Aklım bana senin aptalca bir seçim olduğunu, Kraliçe olarak yanımda yaşamaya uygun olmadığını söyleyip durdu. Ama yanıldığımı pek çok kez kanıtladın. Uygun olmayan bendim. Sen, sen inanılmazsın. Sen benim Seçilmişimsin."

Onun hararetine daha fazla dayanamıyorum. Dudağımı ısırarak yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "İstediğim bu değildi. Sadece seni becermek istedim."

Seni sevmek için değil.

Zalimce sözlerim karşısında anında kıpırdamadan duruyor; anahtarı durmuş, ivmesi durmuş, hayatı bitmiş bir saat oyuncağının kıpırtısızlığı gibi.

Onun gözlerine bakmaya dayanamıyorum.

Pelerinimi ve tuniğimi omzumdan biraz daha çekip tenimi ona gösteriyorum. "İçmen gerek, hem de hemen. Önümüzde uzun bir yol var."

Dişlerimi sıkıp ağlamamaya çalışırken uzun bir duraklama.

Sonunda ağzı aşağı iniyor, ısırığın tanıdık delinmesi bir an için dikkatimi dağıtıyor. Sadece bir anlığına, çünkü kanımı ağzına doğru her çekişinde, bana söylediği itiraftan başka bir cümle duyuyorum.

Kanın bana değdiği anda kalbim seni seçti.

Eğer kalırsan, seninle her tehlike arasında duracağıma söz verebilirim. Ona karşı savaştım yıldızlar, çok savaştım.

Bu acı, yanımdayken bile, çünkü yeterince yakın değilsin.

Keşke kendimi tamamen senin içinde kaybedebilsem.

Kafamda canlandırıyorum, onunla yaşayabileceğim geleceği. Faerie'de, bu ürkütücü, güzel, vahşi topraklarda bir hayat. Kendimi bir tahtta otururken, bitmek bilmeyen şikâyetleri dinlerken ya da devlet toplantıları sırasında dikkatim dağılıp sıkılırken hayal ediyorum. Seçilmişisi olarak ona, sadece ona sonsuza dek bağlı kalacağım. Gizli kaçamaklar, yasak buluşmalar yok.

İstediğim bu mu?

Ne zamandır bunu düşünüyorum? Ne zamandır benden içiyor? Kendimi baygın hissetmeye başlıyorum.

"Lir, dur," diye mırıldanıyorum.

İçmeye devam ediyor.

"Lir, yeter artık. Bırak beni gideyim." Onu itiyorum ama o sadece hırlıyor ve daha fazla kan yutarak boynumun daha derinlerine sokuluyor.

"Lir." Sesimdeki paniğe gözyaşları karışıyor. "Sana zarar vermek istemiyorum, bu haldeyken olmaz. Eğer yaparsam iyileşemezsin. Sana zarar vermeme neden olma, lütfen-lütfen dur."

Şimdi hıçkırarak ağlıyorum, yanağına vuruyorum, ama o duyarsız, kanımın cazibesine esir olmuş durumda.

Bir elimle belimdeki hançerin kabzasını kavriyorum ve kınından çıkarıyorum. Bıçağın ucunu kaburgalarına dayadım.

Tüm vücudum titriyor, korkunç bir güçsüzlük uzuvlarıma yayılıyor. Kalbim yavaşlıyor, yorgun ve ağır. Sonra tekliyor.

"Lir," diyorum. "Durmak zorundasın. Beni öldürüyorsun. Beni öldürüyorsun Lir. Seçilmişlerini öldürüyorsun."

Kanın içinden hırlıyor. Başını biraz kaldırıyor.

"Senin Seçilmişsin, Lir. Ben senin seçilmişsinim. Durmak zorundasın. Beni koruyacağına söz vermiştin."

Dişlerini geri çekiyor, kan çenesinden aşağı akıyor, gözleri yeniden odaklanıyor. "Louisa?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak avuç içimi yaranın üzerine bastırıyorum ama parmaklarım zayıf ve kırılgan, zorlukla baskı yapabiliyor. Kovuktan çıkıyorum ve Fin'in çantasının yanına yığılıyorum.

"Louisa." Lir'in sesi acıyla kırılır. "Çok üzgünüm."

"İyileşmek için bir şeyler," diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Birkaç tane kalmış olmalı. Bir tane bul."

Çılgınca karıştırıyor, doğru parçayı bulmadan önce birkaç şekeri çizelgeyle karşılaştırıyor. Hepsini yutuyorum. Birkaç dakika sonra yaram kapanmaya başlıyor ve baş dönmem azalıyor.

"Louisa." Ses tonunda yalvarış ve pişmanlık vardı.

"Bunu şimdi konuşamayız," diyorum ona. "Artık dikkat dağıtmak yok, yoksa ölürüz. Şu andan itibaren tek bir odak noktası var. Ravine'i güvenli bir şekilde geçip Havuza doğru ilerleyin."

"Anlaştık." Sesindeki boyun eğmişlik, kendinden nefret etme duygusu beni neredeyse yıkıyor.

Ama artık kırılmayacak kadar ilerledim. O zaten kırılıyor. Ve eğer birazcık bile kırılmama izin veririm, beni seven Prens ölecek.

Finias kendini aşmış. Hiç Fae cümbüşüne gitmedim ama ben bile anlayabiliyorum.

Fare Kral'ın istediği banyo havuzlarını yarattı, ki bu havuzlar şu anda kana ya da ballı süte bulanmış Unseelie halkıyla dolup taşıyor - ve Fare Kral'ın kendisinin de içinde yuvarlanıp batırdığı, kürkü peynirli kümeler halinde birbirine yapışmış, sıcak eritilmiş peynirden üçüncü bir havuz yaptı. Hepsi çok iğrenç. Ancak Finias ayrıca çiğnendiğinde yiyeğin vücudunun her bir parçasını temizleyen bir kase şeker de üretti. Bazı Unseelie'ler havuza girip çıkıyor ve sırf sihrin işe yaramasını izlemek için şekerleri çiğniyor.

Tavanda patlayan küçük turuncu, altın ve yakut kırmızısı havai fişeklerin tıslama ve çıtırtılarının sonu gelmiyor gibi görünüyor ve çoğu iğrenç şeylerle harmanlanmış şekerli ikramlar var; cırcır böcekli fıstık gevreği ya da örümcek ipeğiyle sarılmış pamuk şeker gibi. Yine çikolata kaplı gözbebekleri yapmış; birkaç tanesi havuzların içinde sallanıyor, erimiş çikolatayı çözüyor ve içindeki gözbebeklerini serbest bırakıyor.

Unseelie'lerin bir kısmı Finias'ın müzikli toffe'lerini örnek almış, görünüşe göre her birinin zihninde farklı bir şarkı çalıyor. Dans ediyorlar, ama kendi kafalarındaki müzikle, bu yüzden çoğu gerçekte çalan müzikle tamamen senkronize değil - neredeyse beni sağır eden ve fark edilebilir bir melodisi yok gibi görünen gümbür gümbür, titreyen, öldürücü bir kükreme.

Finias kendisi pek katılmıyor. Ziyafet sırasında neredeyse hiç yemek yemedi ve kızarmış ete dokunmadı, nereden geldiğini bildiğim için buna sevindim. Şimdi siyah pelerini kanatlarını gizleyerek misafirlerin arasında geziniyor, kan rengi şarabını yudumluyor ve tamamen Unseelie gibi görünüyor. Ama huzursuzluğunu hissedebiliyorum - omuzlarının açısında ve başının keskin dönüşlerinde görebiliyorum. Kahkahasının kenarlarından duyabiliyorum.

Bana sadece bir kez daha baktı. Muhtemelen dikkatleri üzerime çekmek ya da aramızda önceden bir bağ olduğunu göstermek istemediği için.

O kadar güçlü ki, muhtemelen bu odadaki herkesi yok edebilir. Peki ya yeraltı inindeki ordunun geri kalanı? Enerjisi ya da gücünü besleyen şey bitmeden hepsiyle savaşabileceğinden şüpheliyim.

Neyse ki benim için, bu kafeslerin ne olduğunu anlamış olmalı - kaçınılmaz. Muhtemelen benzerlerini daha önce Unseelie Sarayı'na yaptığı ziyaret sırasında görmüştü. Fare Kral'ı öldüremeyeceğini, yoksa tüm cariyelerin kafeslerinde ezilerek öleceğini biliyor.

Bu da ikimize tek bir seçenek bırakıyor; seks partisi başlayana ve kafesler açılana kadar beklemek.

Gece şenliklerinin bu aşaması bitmez tükenmez gibi geliyor. Kafesin dibine bağdaş kurup oturuyorum, dirseğimi dizime dayıyorum ve çenemi avucuma dayıyorum.

Babamın ölümünden sonra gideceğimi düşündüğüm onca yer arasında, peri sevgilim beni sahiplenip bir yeraltı ininden kaçırarak kadar Dehşet Sarayı'nı büyülemeye çalışırken, Görünmez Fare Kralı'nın taht odasında kafese kapatılmış bir cariyeye olacağımı asla hayal etmemiştim.

Fin'in kaçakçılık kısmını nasıl yapmayı planladığından emin değilim. Fare Kral'ın ikimizin gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim. Dikkati dağılmış olsa bile koridordaki muhafızlar bizi mutlaka durdurur.

Fare Kral peynir havuzundan dışarı tırmanıyor. Temizlik şekerlerinden birini çiğniyor, ardından esasını banyonun hemen yanına koyduğu yerden alıyor.

Tamamen çıplak ve kalın, şişkin, gri aletin büyüklüğü beni dehşete düşürüyor. Başka bir kafesteki cariyelerden biri bu manzara karşısında inliyor ama beni teselli edemeyecek kadar uzakta.

Bir hizmetçi Fare Kral'a bir kadeh daha sunar ve o da içkiyi içer. Vücudundan çıkıntı yapan farelerden birkaçı

Peynir banyosundan sonra boğulmuş, canlanmış gibi görünüyor. "Sugarplum," diye kükrüyor. "Buraya gel!"

Finias onun yanına sıçrayarak eğilir. "Efendim. Bu akşamı daha unutulmaz kılmak için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Tam olarak değil," der Fare Kral. "Çok iyi iş çıkardın evlat. Ama hepsi benim zevkime göre biraz Seelie'ydi. Kalbin bizimle olsa ve niyetin iyi olsa bile köklerine yardım edemezsin." Fin'in omzuna bir pençe vuruyor. "Doyurucu bir sevişme havasındayım. Cariyeleri ortaya çıkarma vakti geldi. Söz verdiğim gibi, kendin için bir tane seçeceksin. Hangisini alacaksın? Şurada yeni bir tane var, görüyor musun?" Beni işaret ediyor. "İnsan, kırılmamış. Onu kendim alırdım ama bu gece bir Seelie kızı istiyorum."

O konuşurken, kafeslerden biri tamamen aşağı iner ve sonra eriyerek çıplak bir Seelie kızı ortaya çıkar. Kocaman göğüsleri, geyik gözleri ve minik boynuzları var. Bulutlar kadar yumuşak görünen tüylü beyaz kanatları sırtında dalgalanıyor.

Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle dimdik duruyor ve kalçaları sallanarak Fare Kral'a doğru adım atıyor. Ya onu sikmeyi gerçekten umursamıyor ya da buna razı olmanın daha kolay olduğunu öğrenmiş.

Seelie kızı Fare Kral'ın etrafında süzülüyor, parmakları köprücük kemiğinin yanındaki fare kuyruklarıyla oynuyor.

"Tasma onun sihrini yok ediyor." Fare Kral uzanıp kızın boynundaki banda dokunur. "Hadi, Şekerparem, seç birini. Herhangi birini. Orada iyi bir Unseelie delikanlısı ya da tercihin buysa, iri yarı bir Seelie erkeği var. Cinsiyet ayrımı yapmayan birkaç kişi de var. Ya da zevkiniz o yöndeyseniz aşağıdaki çukurlardan birkaç canavar çıkarabiliriz."

"Majestelerinin önerdiği gibi insan kızı alacağım," diyor Finias hafifçe. "Benim için nadir bir ikram. Teşekkür ederim, efendim."

"Öyle olsun," der Fare Kral. "Belki de şenlik tekliflerinizi karartmaya söz verirsiniz, size sarayda kalıcı bir yer bulabilirim. Daha az zevk, daha çok korku."

"Elbette, Majesteleri." Fin eğilir.

Kafesim yere doğru batmaya başlıyor. Odanın dört bir yanında kafesler alçalıyor, yok oluyor ve içindekileri Unseelie saray mensuplarının pençelerine bırakıyor. Bazı Unseelie'ler cariyelerden tamamen vazgeçiyor, kalan kıyafetlerini çıkarıyor ve vücutlarını her birinin etrafına sarıyor.

Türleri ve parçaları çılgınca farklı olsa bile çiftleşmenin yollarını buluyorlar.

İzlememeye çalışıyorum. Geri kalan her şeyin susturma, iç çekme, çığlık atma, emme ve ciyaklamadan oluşan bir bulanıklığa dönüşmesine izin vermeye çalışıyorum. Çalkalanan kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken gözlerimi, zihnimi, her şeyimi Fin'e sabitlemeye çalışıyorum.

Bana ulaştı. Elini kolumda gezdirip, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

Bir elini boğazıma doluyor ve eğilip dudaklarını kulağıma dayıyor. "Çok fazla büyü kullandım," diye nefes alıyor, o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Henüz ayrılamayız. Gücüm yok."

Bakışlarım kürsüye yöneliyor ve Fare Kral'ın tahtında oturduğunu, Seelie kızının çoktan sikinin üzerinde zıplamaya başladığını görüyorum. Kral'ın kırmızı gözleri Finias ve bana sabitlenmiş.

"Bizi izliyor, Fin," diye fısıldıyorum.

"Siktir." İç çekiyor. "Bana güvenmek zorundasın, canım. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Seni şimdi alacağım," diye nefes alıyor. "Reddetmek Kral'a korkunç bir hakaret olur ve ikimiz de hemen öldürülürüz."

"O izlerken beni becerecek misin? Onlar-"

Fin elini dudaklarıma sertçe bastırıyor. Gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri parlak bir uyarıyla yanıyor. *Güven bana*, diyor.

Elinde gevşiyorum. Ancak o zaman bana verilen küçük hapi düşürdüğümü fark ediyorum. Kaybetmek içimi yakıyor, çünkü bu gecenin Fin için ya da benim için ne getireceğini henüz bilmiyorum.

Etrafımızda bedenler kıvranıyor, kahkahalar yükseliyor, sesler haykırıyor. Titreyen bir çift yusufçuk kanadı gözüme çarpıyor, sahipleri bir erkeği boğazına, diğerini kuyruğunun altına alırken esniyor ve parlıyor. İki dişi bacaklarını birbirine geçirmiş, aceleyle kucaklaşıyor ve öpüşüyor; birinin normal bir ağzı, diğerinin ise pullu dudaklarla tamamlanmış kertenkele benzeri bir yüzü olmasını umursamıyor gibi görünüyorlar. Her şey eğik boynuzlar, ayrık ağızlar, sürünen kuyruklar ve duvarlarda dans eden vahşi gölgelerden oluşan bir girdaba karışıyor. Ama tüm bunların ötesinde, Finias ellerini vücudumda gezdirip kurdelelerimle oynarken Fare Kral'ın hâlâ beni izlediğinin farkındayım.

Sadece görüntüler ve sesler olsaydı, onları kapatabilirdim - resim yaparken her şeyi kapatmaya alışkınım. Ama oda sıcak peynir ve yağlı kan, biber ve kesilmiş süt ve kükürt ve nemli kürk ve ter kokuyor.

Fin'in avucuna doğru inliyorum ve o da hafifçe kaldırıp başını eğerek beni dinliyor.

"Burası berbat kokuyor," diye fısıldıyorum.

"İşte." Burnumu öpüyor ve bunu yaparken hafifçe nefes veriyor. Nefesinin kokusu her zamanki gibi enfes.

"Teşekkür ederim." Yukarı doğru sokuluyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"Fazla sevecen davranıyoruz," diye mırıldanıyor. "Bu seks partisinin amacı bu değil. Rahatla canım ve seni onun istediği şekilde becermeme izin ver."

Karnım gergin bir bekleyişle titriyor. "Pekala."

Fin'in tavrı anında değişti. Beni ensemden yakalıyor, göğüslerimden birinin üzerindeki şeritleri yırtıyor ve tamamen avucunun içine alarak eti vahşice yoğuruyor. Omzuma doğru eğilip beni ısırtıyor ve derimi küçük kan damlaları oluşturacak kadar deliyor.

Dişlerini boynumun kıvrımında hafifçe gezdiriyor, yanağımı yalıyor ve tenimi kendi kanımla işaretliyor.

Nefes nefese kalmışım, alevlenmişim, serbest bıraktığı vahşi tutku fırtınasına yakalanmışım.

"İstediğin kadar gürültü yap," diye mırıldanıyor, öpmeden hemen önce sırtıyor Ben.

Öpücük içimde kükrüyor, zihnimi ısıltılı bir

Fin ve benim yalnız dans ettiğimiz gece yarısı yıldızlarının alanı. Dili benimkini tahrik ediyor, kaymadan önce ağzımın içine dalıyor. Bana karşı kabarıyor ve artık numara yaptığını sanmıyorum. Kalçalarının benimkilere karşı sarsıcı gıcırtiları merkezime doğru bir ısı patlaması gönderiyor.

Beni hareket ettiriyor, geriye doğru itiyor. Omurgam taş bir sütunun soğuk yüzeyine çarpıyor ve nefessiz kalarak haykırıyorum. Bir elini sütuna, başımın yanına dayıyor, böylece pelerininin perdesi ikimizi de kısmen gizliyor. Aynı zamanda Dehşet Sarayı'nı görüş alanımın bir kısmını da kesiyor ki bunun için minnettarım.

"Bacaklarını kaldır, sevgilim," diye fısıldıyor. "Belimin etrafında. Aferin kızıma. Benim cesur, güzel kızım, Clara, pantolonuma boşalmak üzereyim. Kahretsin."

Bir kahkaha atıyorum, mest oluyorum çünkü burada, çılgınlık ve tehlikenin arasında bile beni bu kadar arzuluyor.

Çabucak Fin'in pantolonunun düğmelerini açmasına yardım ediyorum ve onun güzel sikini serbest bırakıyorum. Merkezim zaten onunla aynı hizada; bir kurdeleyi kenara kaydırıyorum, tüllü dantel parçasını kaldırıyorum ve sonra kıvrımlarıma sokuluyor, sıcaklığımın derinliklerine kayıyor. Burada, Fare Kral'ın sarayında, çalışma odasında ya da ormanda olduğu kadar harika hissediyor. Nerede olursak olalım kendini böyle hissedeceğinden şüpheleniyorum - eve dönmek gibi, güvenlik gibi, rahatlık, güzellik ve mutluluk gibi -.

"Çığlık at," diye emrediyor. "Benim için çığlık at."

Ben kız kardeşim değilim. Ben çekingen olanım, köşedeki sessiz olanım, gözlemleyenim, gözlemlenmeyenim. Dikkatleri üzerime çekmeyi sevmem. Ama bu benden ve genelde arzuladığım mahremiyetten daha büyük bir şey. Bu sadece benim değil, Fin'in de hayatıyla ilgili. Onun için çığlık atıyorum. O beni sütuna yaslayıp acımasızca sikerken ben çığlık atıyorum. Sadece birkaç hamleden sonra boşalıyor ve salıverilme gücüyle kükrüyor, kalçaları beni taş sütuna daha sert bastırıyor, beni oraya sabitliyor.

İtmeye devam ettiğinde çığlık atıyorum, beni orgazm olmaya zorladığında ve vücudumu paramparça ettiğinde. Beni tutarken ağzına doğru çığlık atıyorum, sikine saplanmış, elleri saçlarıma dolanmış, şakağıma yakın.

Öpüşmenin sıcak işkencesine bir anlığına ara veriyor ve o anda dudaklarına karşı kelimeleri söylüyorum. "Seni seviyorum."

Çılgınca bir nefesten fazlası değil ama beni duyuyor. Eli saçlarımda sıkılaşıyor ve kendini bedenime bastırıyor, sözleri kulağımda sıcak ve boğuk.

"Sadece sen," diye homurdanıyor. "Sadece sen, asla."

Çene kemiği açıkta ve altı gözlü bir Unseelie yanımıza yaklaşıyor. "Onunla işin bittiyse, Şekerparem, sıra bende."

"Onunla işim bitmiş gibi mi görünüyor?" Fin tersledi.

İçimden çıkıyor ve elini başımın tepesine kaydırarak saçlarımı yeniden kavırıyor. Beni şiddetle döndürüyor, göğüslerimi sütuna doğru itiyor ve arkama doluşuyor. Önüm kısmen sütun tarafından, arkam ise onun vücudu ve pelerini tarafından gizleniyor.

İnanılmaz bir şekilde Fin yeniden sertleşiyor; sert shaftının popomu dürttüğünü hissedebiliyorum. Fae dayanıklılığı için şükürler olsun. Beni becermeye devam edebildiği sürece, başkalarına karşı güvendeyim.

Unseelie erkeği omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

Fin beni tekrar içine alıyor, arkadan yavaşça itiyor, sonra içimden çaresiz iniltiiler çıkaran cezalandırıcı bir hız kazanıyor. Tekrar üzerine boşalıyorum, titriyorum, sütuna sanki bir can simidiymiş gibi tutunuyorum.

"Bir iki saat daha sevgilim, ben sihrimi toparlarken," diye fısıldıyor. "Ve sonra hepsine gerçek bir gösteri sunacağız."

OceanofPDF.com

Lir'in gördüğü kule, Vadinin karşısındaki bir köprü'nün başını işaret ediyor. Aynı zamanda Ravine'e inebilen ya da oradan çıkabilen devasa bir asansörün de bulunduğu yer. Gecenin bu saatinde köprü bomboştur ama kule, fare kafası takmış silahlı muhafızlarla doludur.

Köprü bize birkaç saat kazandıracak. Ama yakalanmadan nasıl geçeceğiz?

Keşke Finias'ın görünmezlik büyüleri olsaydı. Öyle bir şans yok. Ama iki tane daha saptırma büyüsü var, biri şiddetli rüzgâr için, diğeri sis için ve -Mevcut büyüleri hatırlamak için kendime öğrettiğim tekerlemeyi hatırlamaya çalışarak irkiliyorum. Şu anda rehber çizelgeyi çıkarmak için çok karanlık ve kesinlikle bir ışığı riske atamayız.

Saptırma, yansıtma, sis, bataklık ve kargaşa,

Yüksek rüzgar, iyileştirme, taklit ve kudret-

"O kadar basit ki!" Lir'i dürterek bir kahkaha atıyorum. "Bir kudret ya da güç büyüsü bu kadar çok kişiye karşı işe yaramaz ama taklit, ihtiyacımız olan şey bu. Tek yapmamız gereken muhafızlardan birini ayırıp buraya getirmek, böylece gözlerinin içine bakabiliriz. Etkisi uzun sürmez ama umarım yeterince uzun sürer."

"Muhafızlardan birini ayırmak mı? Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı Prens. "Her zaman sürü halinde seyahat ederler."

"Peki ya işemeleri ya da sıçmaları gerektiğinde?" Saklandığımız çalılardan yaprakları arasından işaret ediyorum. Geniş, parlak, yaprak dökmeyen

yapraklar, mükemmel bir gizlenme. Kulenin yakınındaki köhne bir müştemilatın etrafında da aynı çalılardan daha çok var.

Lir bana hayranlık dolu bir bakış fırlatıyor, sonra ağzını kederli bir şekilde bükerek ifadesini kontrol altına alıyor. Kalbim onun acısıyla, aramızdaki uçurumla burkuluyor ama şimdi bunu onaramam. Odaklanmaya devam etmeliyim.

"Zaten çok şey yaptınız," der Prens. "Bırakın ben yapayım. Burada bekleyin, muhafızlardan birini geri getireceğim."

"Bu yardımcı olabilir." Ona gürültü kesici bir küre uzatıyorum. "Yere vurduğunuzda birkaç dakikalığına tüm sesleri kapatacaktır."

Başını sallayarak küreyi alır ve pelerinine bürünerek uzaklaşır. Şekli neredeyse karanlığın içinde eriyor. Tuvalete girerken onu zar zor görebiliyorum.

Tırnaklarımı yiyerek ve titreyerek bekliyorum.

Sonunda yalnız bir fare-asfer kuleden iner ve meşale ışığının çemberinden çıkarak, sert toprakta barakaya kadar yürür. İçeride kaybolur.

Etrafta kimse yokken ve bu kadar şey tehlikeyken, sırf gerginlikten kendi kendime fısıldamaya başlamak için çok istekliyim. Elimle ağzımı kapatıyorum.

Sonunda müştemilattan bir çift karanlık figür çıkıyor ve hemen çalıların arasına giriyorlar. Ellerimi birbirine kenetleyip nefesimi tutarak Lir'in yanında bir fare askeri sürükleyerek saklandığım yere girmesini bekliyorum.

"Yaşıyor mu?" diye sordum. "Hayatta olması gerekiyor." "Yaşıyor. Bilinci yerinde değil ama."

"Ağzını tıkayın, çabuk. Uyandığında taklit büyüü yapmamız gerekecek. yukarı."

Lir ağzındaki tıkacı bitirdiğinde fare-asfer kıpırdanmaya başlıyor. İtiyorum Sessiz olması için hançerimi boğazına dayadım.

"Önce sen," diye fısıldıyorum Lir'e. "Pembe ve sarı olan. Çiğnerken gözlerinin içine bak." Hançerin ucunu askerin boynuna daha sert saplıyorum. "Gözlerini kocaman aç, piç kurusu. Ve sessiz kal."

Lir şekeri çiğneyerek nöbetçiye bakıyor ve sonra kusursuz bir şekilde fare-asferin mükemmel bir kopyasına dönüşüyor.

"Etkisinin geçmesine fazla zaman yok," diye uyarıyorum Lir'i, elimi uzatarak. Avucuma bir taklit şekeri daha yerleştiriyor.

Fare askere tıslıyorum, "Gözlerini açık tut, sessiz ol ve yaşa." Boncuk gibi siyah gözlerine bakarak hızlıca çiğniyorum.

Büyü her tarafımı sarıyor ve Lir bana selam verdiğinde işe yaradığını anlıyorum.

Sıçan-askerin boğazını hızla kesiyorum, kan fişkırان yolun dışına çıkmaya dikkat ederek kenara çekiliyorum.

"Onun yaşayabileceğine söz vermiştin," diyor Lir nefesinin altında. "Fikrimi değiştirdim."

Çantalarımızı saklandığımız yerde bırakacağız. Taklit büyü onları gizlemiyor ve köprüde devriye gezen bir çift fare-askerin üzerinde tuhaf görünecekler. Ama Fin'in çantasını yanımda tutuyorum. Umarım kimse bir şey düşünmez.

Çalıların örtüsünden çıkıp açık arazide yürümek aptalca cesur ve çıplak hissettiriyor. Kuleye yaklaştıkça, adım adım ilerledikçe, kendimden emin bir şekilde, çok hızlı değil ama yeterince hızlı hareket etmeye çalıştıkça kalbim çarpıyor.

Merdivenlerden inen birkaç muhafızın yanından geçiyoruz. Şimdi daha fazla muhafızın yanından geçiyoruz; alçak sesle mırıldanıyorlar. Berbat kokuyorlar, sülfür, bakır ve safra gibi.

Köprüdeyiz. Tanrım, köprü korkunç, şok edici derecede yüksek. Aşağı bakma, aşağı bakma. Bir adım, sonra diğeri. Sıkıca, bir asker gibi. Sanki yerine getirmem gereken emirler, yapmam gereken görevler varmış gibi.

Lir önümde, ama o Lir'e benzemiyor - yağlı ceketli, fare kafalı, dikenli sopalı bir asker.

Ben de onun tıpatıp aynısıyım. Ya birisi ikimizin biraz fazla benzediğini fark ederse?

Bir adım daha. Bir adım daha.

Köprü sallanıyor, soğuk rüzgârda gıcırıyor. Bir asma köprü, tamamen güvenli, tamamen güvenli olmak zorunda - Unseelie tarafından inşa edildi ve askerlerinin her gün kanyona düşme riskini göze alamazlar. İyi inşa etmiş olmalılar. Güvenli. Ben de güvendeyim.

Daha fazla adım, daha fazla adım ve hala köprüdeyiz - ne zaman bitecek? Ya artık Lir'i takip etmiyorsam? Ya bir şekilde kafam karıştıysa ve farklı bir fare-askerin peşine düştüysen? Hepsi birbirine çok benziyor - bizim için iyi bir şey - kahretsin, rüzgar yine geliyor -

Halat korkuluklara tutunuyorum ve köprünün mide bulandırıcı salınımına rağmen ilerlemeye devam ediyorum. Dişlerim dehşetim karşısında sıkılıyor ve gıcırıyor.

Çılgınca iyi şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

En azından sadece fare kafası takıyormuşum gibi *görünüyorum*. Aslında içine tııklmadım, temiz havayı soluyorum. Yıldızların engelsiz bir görüntüsüne sahibim.

Önüme bakma riskini alarak, neredeyse vardığımızı fark ettim. Neredeyse ikinci kuleye geldik. Şu basamaklardan aşağı hızlıca bir tırmanış ve sonra Ravine'in diğer tarafında olacağız. Siper bulabilir, bir sonraki adımımızı planlayabiliriz.

Ve sonra, önümde Lir'in kılık değiştirmiş hali titriyor.

Kısa bir göz kırpma, cazibenin altındaki gerçek benliğinin bir anlık görüntüsü. Biri ona doğru bakmadığı sürece zar zor fark edilebilir.

Ama bu, büyü'nün gücünün sonuna geldiğimizin ilk işareti.

Bir elimi Fin'in çantasına sokuyorum ve iki göz küresi büyüklüğünde küre ile iki şeker koyduğum küçük bölmeyi yokluyorum. Kürelerden birini avuçlayıp elimi geri çekiyorum.

Birkaç dakika sonra, tam köprünün sonundaki kule muhafızlarına yaklaşırken Lir'in kılık değiştirmesi tekrar titreşir.

Fark ettiklerini sanmıyorum. Ama her ihtimale karşı bileğimi sallayarak küreyi gözetleme kulesinin yan tarafına, köprü seviyesinin hemen altına fırlatıyorum. Çarpma anında sessizce patlayarak toz haline geliyor.

Bir an sonra sis yükselmeye, kulenin ve köprünün ucunun etrafında toplanmaya, beni ve Lir'i yarı yarıya gizlemeye başladı.

Aceleyle ilerleyerek ona "Zaman doldu" diye mırıldandım.

Lir hızını artırıyor ve ikimiz kulenin tepesindeki muhafızların yanından hızla geçiyoruz. Yolun yarısına geldiğimizde, o göz kırpıp duruyor ve benimki de bozuluyor. Yine de bir mucize eseri merdivenlerde asker yoktu.

Son basamakları da takırdayarak inerken, ikinci küreyi kulenin zeminine bırakıyorum. Bunu takip eden sis bulutu içinde hızla kuleden çıkıp açık bir alandan geçerek bir binanın gölgesine giriyoruz.

Hangi bina olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama daha büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Çünkü Ravine'in uzak tarafındaki uçurumun tepesi de bir kamp ve askerlerle dolu.

Kaba sesler, zırh şingirtıları ve zehirli büyü'nün sızan dumanları havayı dolduruyor. Ormanla aramızda çadırların, masaların ve

kamp ateşi.

Avuçlarım nemli ve nefes nefese kalıyorum. "Lir,"
diye fısıldıyorum. "Bunu yapamam. Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Sen Fae'sin. Zarafet ve gizlilikle doğmuşsun. Ben beceriksizim. İkimizi
de öldürteceğim. Beni bırakıp gitmelisin."

Güçlü parmakları bileğimi sarıyor. "Asla. Ya birlikte başarırız ya da
birlikte yok oluruz. Şimdi beni takip et ve tam olarak benim yaptığımı yap.
Ama

-İçgüdülerini de kullan. Şimdiye kadar Faerie'de sana iyi hizmet ettiler."

Sonraki bir saat hızlı, sessiz hareketlerle, gölgeden gölgeye atlayarak,
nefesimizi tutarak, arabaların altından sürünerek, çadırların kenarlarından
süzülerek geçiyor. Çoğu zaman Lir'in hareketlerini aynen takip ediyorum, ama
iki kez içimi bir endişe ve farkındalık ürpertisi kaplıyor, bu yüzden
bekliyorum. Elbette, her iki durumda da, bir asker beklenmedik bir şekilde
yanımdan geçiyor. Hemen hareket etseydim, yakalanabilirdim.

Böyle bir tehlikenin ortasında gizlice hareket etmenin ruhu daraltan,
kemikleri titreten gerilimi çok yorucu. Lir ve ben ağaçların arasına
ulaştığımızda tek istediğim iyi bir gece uykusuydu.

Ama ikimiz için de huzur yok. Düşman kampının bu kadar yakınında
oyalanamayız. Devam etmek zorundayız.

"Sanırım yakında harekete geçmeyi planlıyorlar," diyor Lir, ağaçların
derinliklerine indiğimizde, nefesinin altından bana. "Bitmeyen Havuz'a
gidecekler ve orayı Fare Kral için emniyete alacaklar. Genelde koruma
altındadır ama sadece bir avuç asker tarafından. Babam, tarihimizin çok
önemli bir parçası olduğu için burayı tüm Peri'ye açık tutmanın önemli
olduğunu düşündü."

Cevap verecek enerjiyi toplayamıyorum. Köprüyü geçmenin verdiği
endişe ve düşman kampının içinden geçmenin sinir bozucu gerginliği beni
donuk ve boş bıraktı. Önümüzdeki iki saat boyunca tek yapabildiğim Lir'in
peşinden tökezlemek.

Ormandaki karanlık o kadar yoğun ki onu iki kez kaybediyorum ve geri
dönüp beni bulmak zorunda kalıyor. İkinci seferden sonra su tulumunu
belindeki yerinden çıkarıp bana uzatıyor.

"Bunun için özür dilerim," diyor sessizce. "Sana yaşattıklarım için.
Kanından çok fazla aldığımı biliyorum, iyi misin?"

"İyileştirici şeker yardımcı oldu," diyorum ona. "Ama yorgunum. Sıcak bir banyo, sıcak bir yemek ve sıcak bir yatak istiyorum Lir. Bir *yatak*."

Bir süre bana baktı. "Keşke sana bunları verebilseydim."

Sonra beni kucaklıyor, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi kırımlarımı kollarının arasına alıyor. Beni taşıyarak sessizce ilerliyor.

Bir süre omzuna yaslanıp uyukluyorum ama ağzım sürekli açık kalıyor ve boynum rahatsız edici bir açıyla sallanmaya devam ediyor. Tam mükemmel pozisyonu bulmuşken ve tekrar uykuya dalmak üzereyken, bedenimi sıkıca kavıyor. "Louisa. Bak."

Dilimin ucuna küfürler geliyor ama onları tutuyorum ve gözlerimi açıyorum.

Karanlık dünya değişti. Görebildiğim kadarıyla zemin düz, yarı saydam ve ıslıl ıslıl, sanki alttan bir buz tabakası ya da kristal yükseliyor, mavi mavi parlıyor. Bazıları parmağım kadar ince olan beyaz ağaçlar mavi taştan büyüyor ve her birinin çıktığı yerde tabanı yine parlayan turuncu kristallerle kaplanıyor. Hiç bu kadar ışık saçan güzel bir yer görmemiştim.

"Ne oldu?" Nefes alıyorum.

"Ruh Korusu," diye mırıldanıyor Lir. "Eskilerin ruhlarının burada dinlendiği, yeni bedenlere bürünmeyi beklediği söylenir. Bazen kristalin içinden bakarsanız, rüyalarında geçmişte yaptıklarının görüntülerini görebilirsiniz."

"Beni yere bırak," diyorum hevesle.

Bir kıkırdamayla itaat ediyor ve ben de kristal tabakanın üzerine diz çöküp avucumu pürüzsüz yüzeyde gezdiriyorum. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar derinleri görebiliyorum - çok, çok aşağıları, uhrevi maviyi. O derinliklerde beyaz dalgalar dans ediyor, kısa süreliğine görüntüler oluşturuyor - dans eden bir çift Fae, birbirine doğru koşan iki ordu, kucağında bir çocuk tutan bir kadın.

Lir'in sıcak eli omzumu kavıyor. "Gel. Güzel olduğunu biliyorum ama saklanacak yer olmayan bir yerde oyalanamayız. Kokun tekrar hissediliyor."

İsteksizce kalkmaya başlıyorum ama tam kalkarken kristalden avuçlarıma doğru bir şey titreşiyor. Kaşlarımı çatarak yüzeye doğru eğildim. "Bir şey duyuyorum."

Lir bir dizinin üzerine çöker ve elini yere koyar. Gözlerinde alarm uyanır. "Birileri geliyor. Ve saklanamayacağımız kadar hızlı hareket ediyorlar.

ya da kaç."

A y a ğ a kalkıyorum, parmaklarım hançerimin kabzasında. "O zaman savaşıcağız."

"Sanırım onlardan dört tane var."

"Her birimiz için iki tane." Ama kalbim sıkışıyor.

Ben savaşçı değilim. Bir fare askerini bir süre oyaladım ama sonunda Clara onu saf dışı bıraktı. İki düşmanla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Uzaklarda bize doğru dörtlüyle koşan figürleri görebiliyorum, bunlar at değil, geyik mi?

"Beyaz ren geyiği," diye nefes alıyor Lir, yanımda yükselirken. Ve sonra koşmaya başlıyor. Figürlerden uzağa değil, onlara doğru.

"Siktir," diye inliyorum ve peşinden koşuyorum.

Lir yeni gelenlere benden önce ulaşıyor. Kılıcını çekmek yerine onlara sesleniyor ve atlılardan biri aşağı inip onu sert bir şekilde kucaklıyor.

"Bu umut verici," diye mırıldanıyorum, hançerimi bırakıyorum ve hızımı yavaşlatıyorum. Eğer bu insanlar dostsa acele etmeme gerek yok, bu yüzden yorgun ayaklarımla yaklaşırken acele etmiyorum. Lir yeni gelenlerle aceleyle konuşuyor, normalde yaptığından daha fazla el hareketi yapıyor.

Sonunda gruba ulaştığımda dönüyor, yüzü aydınlanıyor. "Louisa, bunlar kraliyet muhafızlarının üyeleri. Ve buraya yakın bir yerde kamp kurmuş daha fazlası var. Havuzu koruyorlar."

Beni hepsi birbirinden güzel, uzun boylu birkaç Seelie Fae ile tanıştırıyor. Üçünün uzun, dalgalı saçları var ve bir tanesinin tepesinde sıkı sıralar halinde düzgün siyah örgülerden oluşan bir taç var. Zırhları gümüş gibi parlıyor ve beyaz süslemeli ağır lacivert pelerinler giyiyorlar. Lir'e her bakışlarında gözlerinde neşe, rahatlama ve heyecan parlıyor.

"Gel," diyor siyah örgülü olan - sanırım Lir ona Orain diyordu. Sıcak bir gülümsemeyle elini bana uzattı. "Bitmeyen Havuz buradan hâlâ çok uzakta ve Prens dinlenmeye ve yemeğe ihtiyacın olduğunu söylüyor."

"Onun lanetini kırmak daha önemli," diyorum sertçe. "Devam edebilirim."

"Ama benim de dinlenmeye ihtiyacım var," diyor Lir. "Ve halkımla konuşmalıyım."

"Prens'in sözü," diyor Orain gülümseyerek. "Sizi kampımıza götüreceğiz."

İkisi devasa beyaz ren geyiklerinden birine binerek Lir ve benim için bir binek boş bırakıyor. Lir'in verdiği destekle düşmeden eyere doğru sallanmayı başarıyorum ki bunu büyük bir zafer sayıyorum. Yukarı doğru salınıyor ve arkama yerleşiyor, kalçaları benimkilere baskı yapıyor. Popom tam bacaklarının arasına giriyor ve pozisyonumuzun karıncalanma farkındalığı alt karnımı yaramaz bir sıcaklıkla dolduruyor.

Hala onu becermek istiyorum. Hem de çok. Ve bunu sadece bir kez değil, tüm zevk noktalarını, vücudunun her hassas çukurunu ve cesur çıkıntısını öğrenene kadar tekrar tekrar yapmak istiyorum. Acı dolu bir zevkle haykırana kadar direncini kırmak istiyorum. Çözüldüğünde çıkardığı her sesi bilmek istiyorum ve sonrasında onu yatıştırmak, nefes nefese, çaresiz ve tamamen bana ait bir şekilde yatarken onu nazikçe okşamak istiyorum.

Neredeyse hiç düşünmeden, fanteziye kapılmış bir şekilde ona yaslanıyorum. Dizginleri tutuyor ama bir eliyle değiştiriyor ve diğer elini vücuduma doluyor. Bu hareketin içindeki umudu neredeyse tadabiliyorum.

İki önümüzde ve iki arkamızda olmak üzere atlı kolunun ortasındayız. Yeterince boşluk var, alçak sesle konuşursam duyabileceklerini sanmıyorum. Başımı çeviriyorum, böylece ağzım Lir'in yüzüne daha yakın oluyor.

"Daha önce seni incitmek istememiştim," diye mırıldandım. "Bana söylediğin şey çok ağırdı. Bunun kapsamı, Seçilmişlik bağı, bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Benim olmayan bir ülkenin Kraliçesi olarak, çok uzun zamandır tanımadığım biriyle, doğal olmayan bir şekilde uzun ya da tehlikeli bir şekilde kısa olabilecek bir hayatın geri kalanı için birleştiğim düşüncesi beni korkutuyor. Çok fazla şey istiyorsun Lir."

"Vermek istediğimden fazlasını istemiyorum. Ki bu her şeydir."

Ona daha iyi bakabilmek için iki büküm oluyorum. "Daha iki haftadır tanışmıyorken benden her şeyi isteyecek kadar küstah mısın?"

"Fae'ler aşk konusunda yavaş değildir. Kalbimizin sesini dinlediğimizde, o duygularla hareket ederiz."

"Ve bana karşı olan duyguların-" "Aşk.

Seni seviyorum."

Bunu söylediğini duymak nefesimi kesiyor. "Benden nefret ediyorsun. Sürekli kavga ediyoruz. Bu nasıl bir ilişki için akıllıca bir temel olabilir?"

"İletişim kuruyoruz. Farklılıklarımızı bulur ve tartışırız."

Bir kahkaha atıyorum, tekrar öne dönüyorum. "Bu kesinlikle nazik bir ifade şekli."

İçinden bir kıkırdama geliyor ve başımın üstünü öpüyor.

Bu tatlı, iffetli öpücüğün içimi neden şimdiye kadar aldıklarımın daha fazla ısıttığını bilmiyorum. Onun için o kadar ıslağım ki, attan indiğimde eyerde nem bırakacağımdan korkuyorum - ama bunun ötesinde, sanırım *kalbim* onun için ıslak. Yumuşuyor, eriyor, beni buna teslim edersem, beni seçmesine izin verirsem her şeyin yoluna gireceğine inandırıyor.

"Nasıl bir şey olurdu?" Aniden sordum. "Ne yapmam gerekiyor? Eğer ben -Eğer sen-"

"Seninle evlenirsem ve seni kraliçem yaparsam?"

Göğsümde titrek bir sevinç dalgalanıyor. "Evet."

"Birlikte seyahat edebiliriz, böyle. Tüm Faerie'yi görebilir, krallığın uzak köşelerini ziyaret edebiliriz. En nefis yiyecekleri tadabilir, en fantastik manzaralara tanık olabiliriz. Ve bunlardan yorulduğunda kraliyet şehrine dönebilir, burada partiler düzenleyebilir, oyunlar ve gösteriler izleyebilir, müzik ve sanatın tadını çıkarabiliriz. Seni eğitim alanlarına götürebilir ve doğuştan gelen yeteneğini gerçek bir savaş becerisine dönüştürebilirim. Ayrıca strateji konusunda da yeteneklisin. Bu kadar çok baştan çıkarmayı başarıyla planlayan aynı akıl, bu krallığın savunması için çok değerli olabilir. Eğer istersen seni bir gün Kaptan olarak görmek isterim. Ya da en azından sarayımda bir danışman."

Onun çizdiği resim benim hayal ettiğim, korkunun kafamda tasarlamasına izin verdiğim sıkıcı, kısıtlayıcı kraliyet hayatına hiç benzemiyor. Onun birlikte yaşam vizyonu açık ve özgür, zevk ve olasılıklarla dolu bir yaşam.

Neden kendimi bundan uzak tutuyorum? Sırf mirasımı alabilmek için bulabildiğim herkesle evlenecektim. Yine de güzel bir adamın, bir *kralın* tutkulu aşkı bana teklif edildiğinde -zenginlik ve seyahat, güzellik ve çeşitlilik, eğitim ve otorite şansına baktığımda

-Bundan çekiniyorum. Belki de gerçek olamayacağından korktuğum içindir. Kendime hiçbir zaman bu kadar yüksek hayaller kurma izni vermedim, eğlence için sık sık boynuzlayacağım aptal bir kocayla rahat bir hayattan ötesini beklemedim.

Sanırım Lir'e kendim için nasıl bir gelecek hayal ettiğimi söylesem, kaşlarını çatar ve bunu bana layık görmezdi. Çünkü tüm "küçük ölümlü" yorumlarına ve insanlar hakkındaki küçümsemelerine rağmen, bana saygı duyduğunu biliyorum. Tavsiyemi isteyerek ve planlarıma uyararak, beni koruyarak ve benimle eşitmişim gibi tartışarak bunu gösteriyor. Benim onda gördüğümünden daha fazlasını o bende görüyor.

Bir kraliçe, bir kaptan, onlarca yıl, belki de daha uzun süre değer vereceği bir eş. Onun Seçilmiş'i.

Onu cevapsız bıraktım, paylaştığı rüya buz gibi havada asılı kaldı, ılık bir nefes kadar kırılgan ve aynı hızla yok oldu.

Bir tepki ya da cevap vermem için beni zorlamıyor. Yolumuza devam ediyoruz, ta ki dört ya da beş çadırdan oluşan uzun bir mavi-beyaz çadır sırasına gelene kadar. Ren geyikleri ve atlar için ağıllar var, kısık ateşler yanıyor, birkaç ses mırıldanıyor. Hala gecenin köründeyiz ve pek kimse kıpırdamıyor. Ama bir ağaçta nöbet tutan bir bekçi ve hatta devriye gezen birkaç muhafız görüyorum.

İlk başta her şey çok temiz ve güzel görünüyor, ama kampın içinden geçerken uyanık olan savaşçıların gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Zırhlarındaki ezik ve çatlakları, çadırlardaki yama ve yanık izlerini fark ediyorum.

"Halkımla konuşmalıyım," diyor Lir bana. "Orain'le git, o seninle ilgilenecektir."

Başımı sallıyorum, tartışamayacak kadar yorgun olsam da kendimi biraz terk edilmiş hissediyorum. Artık halkıyla birlikte, onu güvende tutabilecek ve gitmek istediği yere götürebilecek muhafızlar ve hizmetkârlarla yeniden bağlantı kurdu. Artık bana ihtiyacı yok.

Orain beni içinde büyük bir tahta küvet olan büyük bir çadıra götürüyor. İçi zaten suyla dolu ve bir dokunuşla suyu ısıtıyor.

Ayrılmadan önce bana "Sana temiz kıyafetler ve yiyecek bir şeyler bulacağım" dedi.

Su ağrıyan bedenimi rahatlatıyor ama huzursuz bir mutsuzluk ruhumu kıvrandırıyor. Lir'in beni sevdiği ve Seçilmiş'i olmamı istediği iddiasını kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ama o kendi türüyle strateji kurarken, bir hizmetçiye teslim edilip yıkanmaya gönderilmek hoşuma gitmiyor. Onlara benim hakkımda, Clara hakkında ne söylüyor? Lanetinin tüm yönlerini ifşa edecek mi? Şu anki formunda kalmak için kanımı içmek zorunda olduğunu itiraf ettiğinde tiksintiyle dudağını mı kıvrıracak?

Ondan ayrılmak hoşuma gitmiyor. Burası benim dünyam bile değilken, bu insanların hiçbirini tanımyorken beni yalnız bırakması kabalık ve nezaketsizlikti. Onlarla işini bitirip bana dönmesi ne kadar sürer? Ya da belki de görevine devam ederken beni burada bırakacak. Belki de lanetinin bozulduğunu bile göremeyeceğim.

Orain benim için kıyafetleri bıraktıktan sonra banyoda ıslanmaya ve duman çıkarmaya devam ediyorum. Sonunda dışarı çıkıyorum ve verilen havlularla cildimi kuruluyorum. I

Kalın, yumuşak, iyi yapılmış giysileri inceleyin; ipeksi ama sağlam iç çamaşırları, zengin mavi yünden bir tunik ve tozluk, ağır bir pelerin ve hançerimi bağlayabileceğim deri bir kemer.

Giyinirken, davranışlarımdan dolayı kendimi azarlıyorum.

Lir'i reddettim ve yine de her an onun düşüncelerinin ve ilgisinin merkezi olmak mı istiyorum? Ne kadar aptalım. Ne kadar bencilce.

Onu arzulamamın bir nedeni de saf korku. Ravine'e ve Fare Kral'ın ordusuna hâlâ çok yakınız. Bize iki saatten az bir sürede ulaşabilirler. Ya Lir kampta başka bir yerdeyken saldırırlarsa? Ya beni götürürlerse ya da öldürürlerse? Ya yakalanırsa, onu bulamazsam ve bir daha göremezsem?

Bu bir kabus olurdu. Hayal etmek bile istemiyorum.

Peki ya kız kardeşim? Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım ve yoldaşım olan, yaptığım her şeyi bilen tek kişi Clara'ya ne oldu? Biliyordu ama bana ne kadar kızgın olursa olsun babamıza bir kez bile söylemedi.

Ya Fin oraya zamanında varamadıysa ve onu bize getiremezse? Onun burada olmasını, bu tehlikeyi paylaşmasını istediğimden değil. Her şey karmakarışık ve keşke Clara'ya onu inciten her şey için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Keşke Lir'i buraya sürükleyip yere atabilsem ve kendimi tekrar güvende hissedene kadar o değerli aptal suratını öpebilsem.

Dudağımı çiğnerken, topuklarımdan üzerinde endişeyle zıplarken, Orain içeri giriyor. "Sizin için başka bir çadırda yemek hazırladım, orada da uyuyabilirsiniz. Benimle gelerseniz, Leydi Louisa."

"Peki ya Prens? O nerede?"

"Kaptanla konuşuyor," diyor. "Yakında dinlenmeye çekilecek."

"Dinlenmesinin" benimle, çadırımda olup olmadığını sormaya cesaret edemiyorum. Tabii ki değil. O bir kral ve asil bir çadırda uyuyacak, koluna zarar veren ve önünde kendini parmaklayan sürtük ölümlü kızla aynı çadırda değil.

Orain'in bana verdiği çadır küçük ve rahat, kalın bir şilte ve battaniyeler soğuk zeminde bir kilimin üzerine serilmiş. Yatak kesinlikle iki kişi için yeterince geniş ama muhtemelen bir kralın isteyeceği kadar geniş değil. Lir'in bu gece bana katılmayacağını bir başka işareti.

Şilteye bağdaş kurup oturuyorum ve tepsimdeki çorbayı, bisküvileri, meyveleri ve soğuk dilimlenmiş etleri mideye indiriyorum. Sonra şarabı derin derin içiyorum.

Tok ve yorgun bir şekilde yatağa giriyorum. Söndürecek mum yok; sadece çadırın tepesine yakın bir yerde yüzen birkaç küçük peri ışığı küresi var.

Neredeyse iki haftadır başka insanlarla birlikte uyuyorum. Potansiyel bir savaş cephesinin yakınındaki bir çadırda yalnız olmak beni o kadar tedirgin ediyor ki dinlenemiyorum. Yastıkları tekrar tekrar ters çeviriyorum ve kızarmış bir krep gibi bir taraftan diğerine dönüyorum.

Ya Lir çoktan gittiyse? Ya Sonsuz Havuz'a bensiz gittiyse?

Ya Havuz'a doğru at sürerken yolda Fındıkkıran formuna geri dönerse ve bineğinden düşüp bir kayaya çarparak paramparça olursa?

Ya da Seelie tebaasıyla tekrar birlikte olduktan sonra, onların benden ne kadar daha sevimli, bilge ve yetenekli olduklarını hatırlarsa? Ya bu gece onlardan birini yatağa atmaya karar verirse?

Ya kendi halkından biri hainse ve onu yatağında öldürürse? Ya-

Çadırın içine soğuk bir hava hücum ediyor ve ben sıçrayıp hançerime doğru hamle yapıyorum.

"Louisa." Lir çadırın kapağını kapatıyor ve kaşlarını çatarak salladığım bıçağa bakıyor. "Tedirgin görünüyorsun."

"Öyle mi?" Hançeri bir kenara fırlatıp yataktan kalkıyorum. "Tedirgin mi görünüyorum? Beni bir yabancıyla, bir savaş kampının ortasında bıraktıktan sonra mı? Bu çadırda tek başıma kaldıktan ve senden ve planlarından haber alamadan yatağa gitmem söylendikten sonra? *Bundan* sonra neden tedirgin olayım ki?"

"Sana yatağa gitmeni kim söyledi?" Kaşları kalkıyor.

"*Yatağın* varlığı bunu ima ediyordu," diyorum kibirli bir şekilde, "*yatağın* varlığı bunu ima ediyordu." İşaret ediyorum

ona.

Kaşlarını çattı. "Çok yorgundun. Canının sıcak bir banyo istediğini söylemiştin. Sıcak bir yemek ve sıcak bir yatak, ben de bunları sağladım ve *tabii ki* memnun olmadın. Belli ki benim olmak istemediğin için benden uzakta biraz yalnız zaman geçirebilirsin diye düşündüm. Ve *tabii ki* bu düşünce seni de rahatsız ediyor."

"Madem senden uzak kalmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordun, neden buradasın?"

"Çünkü-" Boğazını temizliyor, bakışları çadırın içinde geziniyor. "Çünkü ben... İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedim."

"Orain bunu çoktan halletti. Öyleyse neden kendi süslü çadırına ve kraliyet yatağına gitmiyorsun?"

"Bütün çadırlar ve yataklar aynı," diyor. "Konuşmamızdan sonra, bir tanesini benimle paylaşmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Sormadın, değil mi? Yatak demişken, bugünkü coşkulu itirafına kadar benimkini paylaşmaya hiç hevesli olmayan sendin. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye homurdanıyor, kollarını kavuşturarak.

"Bence bana evlenme teklif ettin çünkü Drosselmeyer'in evinde tahta bir bebek olarak geçirdiğin zaman ve krallığının başına gelenler yüzünden bitkin, bunalmış ve travma geçirmiş durumdasın. Kendini başarısız hissediyorsun ve sana umut verecek ve kendini daha iyi hissettirecek bir şey istiyorsun."

Bana ters ters bakıyor, kulaklarının ucu kıpkırmızı olmuş. "Öyle mi?"

"Bugün bana zayıflığını gösterdin ve ben de seni rahatlattım. Sen de saçını okşayacak birini istediğine karar verdin. Sen zayıfken yanında güçlü olacak birini istiyorsun. Aşkını itiraf etmenin tek nedeni buydu."

Dudakları kıvrılıyor. "Yani ben seni bu gece terk eden dikkatsiz, kayıtsız bir erkeğim, sadece senin gücünü arzulayan zayıf bir korkağım. Kafası karışmış, travma geçirmiş bir kurban ve seninle aynı alanı paylaşmaya tenezzül etmeyen kendini beğenmiş bir kralım."

Tereddüt ediyorum, yumruklarım sıkılı, kan yüzümü ısıtıyor. "Bilmiyorum. Belki."

"Belki." Bana doğru bir adım atıyor. "Ya da belki ben, bir liderin yapması gerektiği gibi halkıyla konuştuktan sonra kendi çadırına gitmeye çalışan ve onun yerine kendini seninkini ararken bulan Prens'im. Belki de ben sana yakın olmaya ihtiyaç duyan biriyim - o gün hangimiz güçlü olursak olalım, her zaman senin yakınlığını arzulayacak biriyim."

Şimdi tam karşımda duruyor, yeşil gözleri benimkileri yakalıyor. "Belki de aramızda daha fazla bir şey olmasını asla kabul etmeyecek olsan bile, sonunda seni becerme arzusuna boyun eğen erkek benim. Belki de benim gibi korktuğun için beni yaralamaya çalışıyorsun. Aramızdaki bağdan korkuyorsun."

Sesi tatlı bir çaresizliğe bürünüyor. "Tanıştığımızdan beri sana söylediğim şeyler için özür dilerim Louisa. Hissettiğim acı ve kafa karışıklığı ne olursa olsun, sözlerimle kalbini yarmaya hakkım yoktu. Eğer bunu affedemezsen anlarım. Ama beni sevip sevmeyeceğini, beni seçip seçemeyeceğini bir kez daha soruyorum. Eğer yapmazsan ve yapamazsan, seni yalnız bırakacağım. Bir daha itirafta bulunmayacağım ve seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim."

"Seni reddetmek istediğimden değil," diye fısıldıyorum, utanç yanaklarımı renklendiriyor. "Ama haklısın, korkuyorum. Bunun doğru olmadığından, kendine gelmeden ve istediğin kişi olmadığımı anlamandan korkuyorum. Ben de kendimden korkuyorum. Bir gün sıkılacağımdan, yorulacağımdan, kendimi eğlendirecek birini bulacağımdan ve seni inciteceğimden korkuyorum. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Birini sevmek kalbini acıya açmaktır." Omuzlarımı kavırıyor ve nazikçe ovuyor. "Bunu anlıyorum ve kabul ediyorum. Eğer beni seçersen ve daha sonra benden sıkılırsan, seni mutluluğunu aramaktan alıkoymayacağım. Ama seni temin ederim ki, Seçilmiş bağı benim türümün bildiği en keskin zevki sağlar. Bunu benimle deneyimledikten sonra başka kimseyi tatmin edici bulacağınıza inanmıyorum. En azından ben öyle duydum." Bana yavaşça yarım bir gülümseme veriyor.

Titrek bir nefes çekiyorum.

"Beni istedin, beni baştan çıkardın," diye fısıldıyor. "Bana sahipsin. Şimdi karar senin. Seçim özgürlüktür."

Bu üç kelime kalbimde alev alev yanıyor, ani ve şiddetli bir gerçek.

Onu seçerek, bir kafese adım atmıyorum.

Bir tane bırakıyorum.

Çünkü o her şeyim. O, yıllardır hissettiğim tüm özlem, aradığım her şey. Arzuladığım şeyin parçalarını pek çok farklı insanda buldum ama onda hepsi var. Ve hepsi benim.

İkimizin de alemindeki herkes arasından beni istiyor. Bu bilginin güzelliği asla resmedilemeyecek ya da tadılamayacak bir şeydir. Sadece hissedilebilir.

"Seviyorum ve sevebilirim," diye fısıldıyorum, daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim utangaç bir merakla ona bakıyorum. "Seni seviyorum ve seni seçiyorum."

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, mürekkep rengi kirpikleri yanaklarını okşuyor. Parmakları omuzlarımda sıkılaşıırken yavaşça nefes alıyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum Lirannon ve seni seçiyor." "

"Ben de seni seçiyor," diye fısıldıyor. "Benim Louisa'm." Dudaklarımız buluşuyor, titreyen bir fırça, yumuşak bir temas.

"Bu çok komik," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Bunca zamandır seni baştan çıkarmaya çalışıyordum ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Seks benim için her zaman bir oyun olmuştur Lir, bir oyalanma. Ama seninle farklı. Biliyorum, hissediyorum. Bir anlamı var. Ve bu çok korkutucu."

Biraz gülüyor. "Ben de çok korkuyorum." "Korkuyor musun?"

"Son derece." Beni tekrar öpüyor, hafifçe, hızla; bir, iki, üç kez. Ciğerlerimdeki nefesi büken ve karnımı titreten küçük, kışkırtıcı öpücükler. Tanıdık ateş içimde tutuşuyor -özümde alevlenen, bedenimi saran tutku- ama daha parlak, daha zengin, daha yoğun, çünkü ona olan gerçek hislerimin yakıcı gerçeğiyle harmanlanmış.

"Lir." Dudaklarımdaki adı şiddetli bir talep ve o da itaat ediyor.

Beni yakaladı. Beni kendine doğru çekiyor. Vücudum çılgınca bir sıcaklıkla titriyor - sanırım kıyafetlerimi yakabilirim.

Ondan uzaklaşıyorum, düğmelerle ve düğmelerle uğraşıyorum, onun önünde çıplak kalana kadar az önce giydiğim tüm kıyafetlerden kurtulmak için mücadele ediyorum. Sanki derimi ve etimi de pençelemiş, kalbimi çıplak, güm güm atan ve savunmasız bırakmışım gibi hissediyorum.

Daha yavaş soyunuyor, Fin'in evinde kanepeye uzanıp onun önünde kendimle oynadığım o gece yaptığı gibi gözleriyle beni yutuyor.

"Uzan," diyor kalın bir sesle. "Ve benim için kendini aç."

Dokunmasını o kadar çok istiyorum ki titriyorum. Ama itaat ediyorum, yatağa sürünüyorum ve sırtüstü uzanıyorum, bacaklarımı açıyorum.

Lir yaklaşıyor, tüm mükemmel vücudu ortaya çıkıyor. Karın kasları, tümsekli göğüs kafesi, kaslarla şişmiş kolları. Her bir parçası bana ait.

Bacaklarımın arasına sürünüyor ve rahatlamış bir iniltiyle yüzünü seksime gömüyor.

Bunu beklemiyordum ve nefessiz, mutluluk dolu bir çığlık attım, beni ağzı açık yutarken battaniyeyi avuçladım, dili seksimin dudakları arasında kırbaçlandı, vücuduma daldı. Klitorisimi kemiriyor ve ben kalçalarımı yataktan yukarı kaldırıyorum.

"İçeri, içeri, lütfen," diye inliyorum. "Lütfen, Lir. Oyun yok, sikine içimde ihtiyacım var." Siyah saçlarını kavırıyorum, onu vücudumda yukarı doğru sürüklemek için kullanıyorum. Yavaşça boyun eğiyor, karnımın yuvarlaklığını öpüyor ve yalıyor, ağzını göğüslerimin yumuşaklığına bastırıyor. Bir meme ucumu nazikçe emiyor, serbest bırakıyor.

Beklemekten bıktım.

Saçlarını yeniden kavırıyorum ve onu öpebilmek için başını aşağı doğru çekiyorum. Onu öperken bacaklarımı beline doluyorum ve aramıza uzanarak sikiğin sıcak ucunu girişime yerleştiriyorum. Kalçalarımı kaldırarak hepsini içime alıyorum.

Lir öpüşmemizi vücudunu sarsan sert bir iniltiyle kesiyor. Teni tüylerim diken diken oluyor ve gülümsüyorum.

İki elimle arka tarafını kavrayarak onu daha derine itiyorum. İçime batışının verdiği his enfes. Kalın, sert ve saten gibi pürüzsüz, ateş gibi sıcak ve bir o kadar da baş döndürücü. Duygu seli içinde, başka birinin sikiğinin nasıl hissettirdiğini hatırlayamıyorum, sadece onunkini.

Benim Seçilmişim.

"Bana binmeni istiyorum Louisa," diye fısıldıyor. "Güzel vücudunun nasıl hareket ettiğini görmek istiyorum."

Yuvarlanıyor, beni de yanında götürüyor. Sırt üstü yatıyor, ben kalçalarına oturmuşum, siki hâlâ amımda. Meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyor, parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirip onları sıkıyor, sonra avuçlarını cömert popomun üzerinde yumuşatıyor, her zengin kıvrımın tadını çıkarıyor.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyor.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum, eğilip mükemmel dudaklarının tadına bakıyorum. "Senin kadar güzel bir erkek görmedim."

Sonra doğruldum, ellerimi göğsüne koydum ve onu becermeye başladım. Tıpkı onun istediği gibi ona biniyorum, göğüslerim zıplıyor, tüm benliğimi harekete adıyorum. Birleştiğimiz yere baktığımda, amımın parlaması gerektiğini hissediyorum - akkor gibi, yükselen bir sıcaklıkla titreşiyor, çıldırtıcı bir zevk kreşendosu.

Lir'in siki şimdi daha da sertleşti. Vücudu geriliyor, nefesi hızlı ve sık, yeşil gözleri geniş, siyah saçları alnına dökülmüş, amımın dudaklarının sikiğinin üzerinde aşağı yukarı kayışını izliyor.

Onu bu şekilde boşaltmak istiyorum. Ama henüz inlemiyor ve ben ihtiyacım olan sesleri çıkarmaya kararlıyım.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, kaygan sikinin içimden çıkmasına izin veriyorum. "Louisa," diye inliyor ve amım çırpınıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum ona. "Aferin oğlum, benim için böyle ağla."

Bacaklarının arasına diz çöküp dudaklarımı sikinin üzerinde kaydırıyorum ve sadece bir kez sonuna kadar iniyorum. Sonra tamamen çekiyorum.

Aleti havada sallanıyor ve boğazından kırık bir hıçkırık dökülüyor. "Louisa... Louisa..."

Bir parmağımla ona dokunuyorum, shaftının alt tarafı boyunca nazıkçe alay ediyorum.

Göğsü kabarırken bir başka erkek inliyor, ince ve çaresiz. Parmağımla aletini tekrar kandırıyorum, sarsılmasını sağlıyorum ve ondan bir inilti daha çıkarıyorum.

"Benimle oynuyorsun," diyor kısık sesle. "Ama benim kim olduğumu unutuyorsun, Louisa." Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, yeşil gözleri parlıyor. "Ben Faerie'nin Kralıyım."

Tüylerim diken diken oldu. İlk defa kendisine böyle hitap ediyor.

Ben büyülenmiş bir şekilde bakarken o yükseliyor... Durum tersine dönüyor, avcı av oluyor...

Üzerime atladı. Beni yüzüstü yatırıyor ve parmaklarını ıslaklığında gezdiriyor, klitorisimi uyarılmışlığımla kaplamak için tekrar yukarı kaldırıyor. Neredeyse parmaklarının üzerine boşalacaktım, kalçalarım titriyordu. Amım titriyor, spazm geçiriyor, dolgunluk arzuluyor.

Aletini içime soktuğunda, ben yok oluyorum. Bedenimden uçuyorum ve berrak gece gökyüzüne, tenimi parıldayan ışıkla sıçratan patlayan yıldızların boşluğuna doğru süzülüyorum.

İçime giriyor, her hamlede çaresizce inliyor ve homurdanıyor - ondan duymak istediğim her ses. Beni beceriyor, sertçe beceriyor -Peri Kralı ateşime gömülmüş, içimde kendini vahşileştiriyor.

Boşaldığında, orgazmının ağır nabzını ve sıcaklığının beni doldurduğunu hissediyorum.

Laneti kırıldığında, her gün bana salgısını pompalamasını sağlayacağım. Benim için asla başka bir erkek olmayacak; onunkinden başka bir penis. Vücudum bunu biliyor, çığlık atıyor, itmeye devam ederken tekrar etrafında paramparça oluyor.

İkinci orgazmım geldiğinde Lir şok içinde bağıyor, ben de çılgık atıyorum. Dünyam yüce bir coşkunun alevleri içinde bembeyaz kesildi.

Hiç bitmeyen bir dalganın tepesinde yükselmek gibi, tırmanmaya devam ediyor, parılıyor ve güneşin parlak parıltısında daha da yükseliyor.

Sonra bitti ve ben nefes almayı başardım. Her şey olurken nefes almayı unutmuşum -birlikte ulaştığımız o erotik, ilahi, çılgın zirve.

Lir yavaşça, titreyerek kendini amımın emişinden çekip çıkarıyor ve yanımda yüzükoyun yatıyor, mutluluktan oflayıp pufluyor.

"Bu muydu-" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Seçilmiş bağ."

"Siktir."

"Gerçekten."

"Bunu seviyorum. Seni seviyorum ve bunu yapmayı sonsuza dek seveceğim. Özellikle de lanetin kırıldığında. Ki bu bugün olmalı, değil mi?"

"Bugün." Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, avuçları tenimin üzerinde kayıyor, sanki bu hissi seviyor, sanki bana doyamıyormuş gibi. "Yakında şafak sökecek ve ayrılmak zorunda kalacağız. O zamana kadar dinlenmelisin."

"Biraz uyuyabiliriz," diye öneriyorum, ona daha da yaklaşarak. "Ve sonra bunu tekrar yapabiliriz."

"Bu plana bayıldım." Parmaklarıyla saçlarımı geriye tarıyor ve alnımdan öpüyor.

Ama sonra kaşlarını çatıyor ve oturuyor, bir ses yakalamak istercesine başını eğiyor. "Ne oldu?" Ben de doğruluyorum - doruk noktalarından beri zor bir başarı kaslarımı jöleye çevirdi.

"Emin değilim." Yataktan kalkıyor ve çadırın kapağına doğru bir adım atıyor, hâlâ dinliyor.

Yakışıklı yüzü soluyor, yüz hatları ani bir telaşla sertleşiyor. "Louisa, kalk. Giyin."

"Ne? Neden?"

"Geliyorlar. Unseelie."

"Onları duyabiliyor musun?" Nefes nefese kaldım, aceleyle kıyafetlerimi giydim.

"Evet. Toynakların gürültüsü, binek hayvanlarının damgası, çizgili ayakların sesi, hepsi birbirine karışmış, yeri sarsıyor. Hâlâ biraz uzakta, ama yaklaşıyor." Pantolonunun düğmelerini ilikleyerek yerine oturttu.

Ben kemerimi bağlarken çadırımızın kapağı açılıyor ve Orain boşlukta beliriyor, karanlık yüz hatlarında endişe okunuyor. "Kanatlı devriyeler alarm verdi lordum. Havada Unseelie'lerle çarpışmışlar ve karşılaşmadan sağ kurtulanlar Unseelie ordusunun harekete geçtiğini ve bu tarafa doğru geldiğini söylüyor. Bizi yok etmeyi ve Havuz'un kontrolünü ele geçirmeyi planladıklarına şüphe yok."

"Sizinle birlikte savaşacağız," der Prens.

"Affedersiniz Majesteleri, ama bu lanetli durumda bize yardım edemezsiniz. Havuz'a gitmek için sana ihtiyacımız var. Sizinle birlikte bir düzine savaşçı göndereceğiz-"

"Hayır," diyor Lir. "Eşlik etmek yok. Louisa ve ben buraya kadar tek başımıza geldik, bu işi bitirebiliriz. Ve buradaki her savaşçıya ihtiyacınız var."

Bunu birlikte yapabileceğimize bu kadar güvenmesi gururumu okşamalı ama korku ciğerlerimi daraltıyor. Pelerinlerimizi giyerken, Fin'in büyü çantasını kaparken ve Prens'i çadırdan dışarı kadar takip ederken derin nefesler almaya odaklanıyorum. Hızla beyaz ren geyiklerinden ikisine biniyoruz.

Dört nala uzaklaşırken Orain, "Yıldızlar size hız versin Kralım," diye sesleniyor.

Daha önce hiç ren geyiğine binmemiştim ama ata binmeye o kadar benziyor ki kendimi çok da yabancı hissetmiyorum. Eyer alışık olduğumdan biraz daha yüksek ve dar ve geyiğim huzursuz görünüyor, ancak şu ana kadar talimatlarıma uyuyor.

Lir ve ben atlarımızı uyanmakta olan kampa doğru sürüyoruz. Uyanan Seelie savaşçılarına, yeni dönen kralları savaştan kaçıyormuş gibi görünüyor olmalı. Tek umudum Orain ve diğerlerinin durumu açıklaması. Hepsine "Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz!" diye bağırarak istiyorum. Ama bunun ne kadar erken olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Kampı boşaltıyor ve açık araziye doğru yarışıyoruz - burada mavi kristaller yok, çimenli toprak üzerinde kar var.

"Uzun bir yolculuk olacak," diye bağırıyor Lir, dönüp bana bakarak. "Ama başarabiliriz. Havuza doğru düz bir atış ve sonra-"

Yüzü değişiyor, üstümde ve arkamda bir şeye bakarken korkuyla dönüşüyor.

Dönüp arkama bakıyorum.

Karanlığa karşı çizilmiş, geceye karşı daha mürekkepli bir siyah, bir düzine kanatlı Unseelie yükseliyor. Ve bir zafer çılgılığıyla, dalarlar.

OceanofPDF.com

O kadar ağrım var ki ayakta zor duruyorum. Seks partisi saatlerdir devam ediyor. Zamanın yaklaşık yarısında Fin sadece beni beceriyormuş gibi yapıyordu, ama bazen gerçekten içimde olması gerekiyordu, çünkü gruptaki diğerleri etrafta dolaşıp bir sıra istiyorlardı.

Neyse ki bizim için Fare Kral, Fin'in paylaşp paylaşmamasını umursamıyor gibiydi. Birkaç farklı partnerle eğlenmekle meşguldü.

O saatler boyunca, artık boşalamayana kadar boşaldım. Yerde yatıyorum, neredeyse duyarsızım, Fin yavaşça, elinden geldiğince nazıkçe iterken vücudum hafifçe kayıyor. Hâlâ tamamen giyinik ve pelerinli ama kimse bundan bahsetmedi. Görünüşe göre Unseelie'lerden bazıları eğlence sırasında bile pelerin ya da giysileri tercih ediyor, yani soyunmayan tek kişi o değil.

Fin kendini aşağıya bırakıyor, göğsü sırtıma yaslanıyor. "Vakit geldi, sevgilim. Ayağa kalkabilir misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Güzel. Ben kalk diyene kadar yerde kal. Seni büyüleyeceğim."

Abartılı bir esnemeye ayağa kalkıyor, tekrar pantolonunun içine giriyor ve odaya göz gezdiriyor. Kulaklarımda ve vücudumda karıncalanma büyüünün damladığını hissediyorum. "Pekâlâ aşkım. Kalk bakalım."

Kendime bakarak hızla ayağa kalkıyorum. Bir geyik gibi kürklü bacaklarım var ve kollarımın etinden minik yeşil dikenler çıkıyor. Göğüslerimi ve cinsel organımı mor bir örtü kaplıyor.

Fin ve ben azalan Unseelie kalabalığının arasından geçerek çıkışa doğru ilerliyoruz. Bazıları hâlâ tembel tembel sevişirken, diğerleri tatlı atıştırıyor ya da şarap kadehlerini yudumluyor. Şaşırtıcı sayıda Saray mensubu yerde horlarken, diğerleri zihinlerindeki müziğe kendilerini kaptırmış bir halde sersemce dönüyor. Finias'ın grubun genel uyku haliyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Fare Kral bile çıplak bedenlerle örtülü tahtında horluyor.

Finias dışarı çıkarken muhafızlara kısa bir selam vererek, "Korkunç derecede keyifli bir akşam," diyor. Onu duyduklarına dair hiçbir belirti göstermiyorlar. Ve bizi de durdurmuyorlar.

İnden çıkış yolu korkunç derecede uzun görünüyor, kıvrımlı koridorlar, yukarı doğru eğimler ve keskin dönüşlerden oluşan bir labirent. Tek yapabildiğim Finias'ın yanında yavaşça ve kayıtsızca yürümek. Kolumu onunkine bağlıyorum, omzunu okşuyorum ve Unseelie Saray'ından bir dışının yapabileceği gibi sırtıyorum.

Sonunda, bir koridorun sonunda, ileride dışarıya açılan yırtık pırtık deliği görebiliyorum.

Başardık.

Fin'in kolunu sıkıyorum.

Neredeyse vardık. Ağaçları ve şafak vakti gökyüzünün soluk şeftali parıltısını görebiliyorum. Yüzümde taze soğuk havayı hissedebiliyorum.

Ve sonra sekiz bacaklı bir şekil açıklıktan geçerek yolumuzu kapatıyor. Magda, örümcek kadın.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun, Şekerparem?" diye soruyor.

"Parti sona erdi. Ben işimi iyi yaptım." Ona gülümsüyor. "Benim adıma söylediğiniz nazik sözler için teşekkür ederim."

"Evet, sana kefil oldum." Örümcek kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Ama görüyorsun, akşamın ilerleyen saatlerinde Fare Kral'la tekrar konuştum, sessizce. Ve ona senin gerçek bağlılığının nerede yattığına inandığımı söyledim. Seni parti için kullanmanın en iyisi olduğunu düşündü ve sonra seni daha fazla eğlenmek için elinde tuttu. Ne de olsa kıymetlim, tadın gerçekten de çok lezzetli."

Örümceklerin sahip olduğu o korkunç şekilde, bacak bacak üstüne atarak yaklaşıyor. "Peki bu kim?" Keskin bir şekilde nefes veriyor ve beyaz bir toz pufu uçuyor

yüzüme. Hapşırıyorum ve aşağı baktığımda büyüm gitmiş, yine bir cariyenin siyah kurdelelerini giymişim. "Fare Kral'ın malını çalmaya mı çalışıyorsun?"

"Kız ona ait değil," diye ısırtıyor Fin. "O benim."

"Seninki mi? Ne kadar büyüleyici."

"Kenara çekil Magda," diyor Fin. "Neler yapabileceğime dair hiçbir fikrin yok."

.."

"Bahse girerim, bu kadar çok şey harcadıktan sonra çok fazla şey yapamazsın. Bu gece Fare Kral'ı etkileyen sihir. Evet, zayıf olman için bilerek kendini tüketmene izin verdik. Aptal olduğun kadar çaresiz." Gülüyor, ince ve zehirli.

Finias kıkırdar. "Bitkin düşmüştüm, evet ve çok da yorgundum. Ama enerjim herkesten çok daha hızlı şarj oluyor ve siz de bana ihtiyacım olan zamanı tanıdınız."

Magda'nın gözlerinde bir endişe titreşimi belirir.

"Ve şimdi, sevgilim," dedi Fin. "Lütfen bana tutun ve çok yakınımdayım."

Kollarımı vücuduna doluyorum, yanağımı göğsüne bastırıyorum ve dünya etrafımızda patlıyor.

Fin'in ellerinden çıkan gökkuşağı ışığının ilk darbesi mağara sisteminin girişini paramparça eder ve onu doğan güneşe doğru yararak açar. Magda oracıkta parçalanır, rüzgârda siyah toza dönüşür.

"Mükemmel. Bu büyü için güneş ışığına ihtiyacım var," diyor Fin kayıtsızca. "Arka tarafıma geçer misin aşkım?"

Geldiğimiz tünellere doğru dönüyor, tünellerden Fare Kral'ın yaklaşmakta olan askerlerinin bağırışları yankılanıyor. Onlarla yüzleşirken ben de arkasına saklanıyorum. Ellerinden bir başka yanardöner büyü roketi fırlıyor, canlı, uğultulu bir dalga halinde yeraltı koridorlarında ilerliyor ve çarptığı her fare askeri yok ediyor.

Biz inden ağaçlık alana doğru geri çekilirken o onları tekrar tekrar patlatıyor.

"Bir dakika içinde uçacağız tatlım," diyor. "Hazır ol."

Ama göz ucuyla bir hareket yakaladım. Yakındaki gizli bir tünelden çıkan daha fazla asker. Bazıları tatar yayı taşıyor. Bir tanesi elleriyle siyah bir şimşek topu yaratıyor ve bize doğru fırlatıyor.

"Fin, sağa dön!" Çığlık atıyorum.

"Siktir," diye tıslar. Gelen büyüyle çarpışan kendi darbesini ateşler. Büyü söner ve askerleri parçalamak için bir ışık dalgası daha gönderir.

"Daha çok solda," diye uyarıyorum onu. "Bana bir silah yap, böylece savaşılabirim!" "Yapamam. Sadece giysiler, tatlılar, ışıklar ve birkaç başka şey yaratabilirim.

-"Metal bir şey yok."

"Evinizdeki sandalyeyle yaptığınız numaraya ne demeli? Kayboldu ve sonra başka bir yerde yeniden ortaya çıktı! Bunu fare-asgerlerin silahlarından biriyle yap! Ya da bizimle!"

"Bu şekilde çalışmıyor! Bu yeteneğin çok sınırlı bir menzili var ve bedenlerimiz kadar büyük bir şeyi hareket ettiremem."

"Bana bir şey ver Fin," diye ısrar ediyorum. "Eğer çizme ve kemer yapabiliyorsan bana da bir *şeyler* yapabilirsin - bir kırbaça *ne* dersin?"

"Zeki kadın," diyor ve hemen ardından pembe bir parıltıyla kınına sokulmuş uzun deri bir kırbaç ellerimde beliriyor.

Çizgili şeker dartlarından bir yaylım ateşi gönderir, ardından evinin saldırıya uğradığı gece kullandığı yanan gökkuşağı kürelerinden birkaç sürü gönderir.

Bir grup fare-asger sol taraftaki muhafızlarının arasından sıyrılıyor, ben de kırbacımla saldırıp liderin suratına vuruyorum. Ama arkasındaki sıçan durdu ve sırtından bir arbalet çıkardı.

"Fin!" Çılgılık atıyorum ve tam zamanında dönerek tüm fare kümesini yerle bir ediyor.

Asgerler gelmeye devam ediyor, inden dışarı akın ediyorlar, büyüler ve arbalet okları atıyorlar, ta ki tüm yeraltı labirentinin boş olduğundan emin olana kadar. Fin şimdiye kadar yüzlercesini katletmiş olmalı. Alnı ter içinde ve nefes nefese kalmış durumda.

Başka bir sarsıcı büyü patlaması için toparlanır ve Fare Kral'ın güçlerinin bir sonraki dalgasını yok eder. Başka kimse görünmediğinde, yorgunca başını sallar.

"Gitmeliyiz," diyor. "Sanırım şimdilik herkesi büyü ve tatar yaylarıyla yakaladım, böylece bizi vuramazlar. Gelin."

Pelerini kayboluyor ve kanatları çırpınarak canlanıyor. Bir sonraki saniye güçlü kollarına yakalandım, parlak gökyüzüne, özgürlüğe doğru bir telaş içinde yukarı doğru taşındım.

Bundan bir saniye sonra, Fin'in boğazına kıvranan bir gölge şeridi dolanıyor.

Boğuluyor, altın rengi gözleri kocaman açılıyor.

Daha fazla gölge, karanlık bıçaklar gibi kanatlarını kesiyor, tül gibi örtüyü parçalıyor. Mavi.

Çığlık atıyorum, boynunu gölgeli ilmikten kurtarmaya çalışıyorum, ama gölgeleri hissedemiyorum, onları kavrayamıyorum.

Daha fazla gölge etrafımızda kıvrılıyor, bacaklarımızı birbirine bağlıyor, bizi aşağıya sürüklüyor. Yere çakılıyor, ben Fin'in üstündeyim ve onun içinde bir yerlerde kemiklerin kırıldığını duyuyorum.

Çığlık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor.

İlk gölge Fin'in boynundan çekiliyor ve boğazında kırmızı bir çizgi bırakıyor. Kan kesikten yavaşça kayıyor. Boğuluyor, ağzının kenarından daha fazla kan fokurduyor. Güzel kanatlarının parçaları mavi kar taneleri gibi etrafımızda sürükleniyor.

Fare Kral, ininin kırık ağzında esasına yaslanmış bir şekilde duruyor.

Fin'in gözleri kapalı. Ölmedi -henüz değil- ama tehlikeli bir şekilde ona yakın. Akkor bir öfke kanımda kükrüyor.

Hâlâ kırbacımı tutuyorum ve hâlâ pembe pembe parlıyor. Tatlı Fin'immin saçları gibi. Aslında, ne kadar sinirlenirsem, silah o kadar parlak parlıyor.

Dürtüyle, kırbacı bacaklarıma dolanmış gölgelerin arasından sürüklüyorum. Bir tıslamayla yok oluyorlar.

Siyah kurdelelerden başka bir şey giymemiş olmamı umursamadan ayağa kalkıyorum. Fin'in üzerinde durup parlayan kırbacımı kavrarken buz gibi sabah esintisi saçlarımı savuruyor.

"Onu mu istiyorsun?" Fare Kral'a bağıryorum. "Cesaretin varsa gel de al onu."

Öfkeli bir hırıltıyla öne doğru bir adım atıyor ve esasını yere bir gümbürtüyle indiriyor. Gölgelele bana doğru akıyor, toprakta sürünüyor, havada kayıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ve sıkarak, gölgeleri birbiri ardına parçalara ayırıyorum. Fin'e doğru gönderdiği her karanlık dokunacını yok ediyorum. Yolculuk günleri beni sertleştirdi, güçlendirdi. Kırbacım yılan gibi kıvrılıyor ve Fare Kral öfkeyle çığlık atana dek kara büyüü yok ediyor.

"Okçular!" diye bağıryor.

Askerlerden biri, "Şeker Perisi çoğunun işini bitirdi Majesteleri," diye sesleniyor.

"Biraz daha bulun," diye hırılıyor Fare Kral. "Geri kalanınız, gidip bana o insan kadını getirin!"

Benim için geliyorlar, yeni bir muhafız seli. Sahneye sanki hepsinin üzerinde yükseliyormuşum gibi bakıyorum, kendime aşağıdan bakıyorum - sevgilisinin cesedine sarılmış yalnız bir figür, düşmanlar çayır boyunca ona doğru akarken - ölümcül, amansız.

İlk fare-asger bana ulaştığında kırbacı savurup ağzını kesiyorum. Bir sonrakinin kafasını ortadan ikiye ayırıyorum, bir diğerini de belinden ikiye bölüyorum. Silahımı bir fırça kullanır gibi kullanıyorum, karlı zeminin tuvaline yakıcı pembe çizgiler ve kıpkırmızı kan sıçramaları çiziyorum.

Çılgılık atıyorum, kesiyorum ve Fin'in solgun, bilinçsiz yüzünü zihnimde tutarken kırbacım daha şiddetli parlıyor. Artık köşedeki kız değilim, izleyen kız değilim. Ormandaki av ya da kafesteki kız değilim.

Fin sayesinde, eskiden olduğum her şeyi aştım ve başka bir şey oldum. Bir yıkım gücü.

Ne kadar savaştığımı bilmiyorum, sadece kolumun zayıfladığını, kaslarımın yumuşadığını ve titrediğini biliyorum. Etrafımda ceset parçaları yığılı. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla canlı öldürdüm.

İnden çıkan askerlerin sayısı artık daha az, sadece bir damlacık. Fare Kral tepiniyor ve aciz öfkesini haykırıyor. Yakındaki bir askerden kocaman bir kılıç alıyor ve onu iki pençesinde tutarak bana doğru hızla ilerliyor.

Onunla buluşmak için bir adım attım. Titreyen kolumu kaldırıyorum. Ve dumanı tüten ceset yığınının üzerine yuvarlanıyorum.

Bilincim kaybolmadan önce, gölgelerin etrafımda açıldığını görüyorum. Karanlık, beni canlı canlı gömüyor.

Dört saattir zorlu bir yolculuk yapıyoruz, Unseelie tarafından takip ediliyoruz. Ne zaman bize doğru atılsalar, Fin'in çantasından bir şey fırlatıyorum-

dikkatlerini dağıtacak ya da onları püskürtecek herhangi bir şey. Kargaşa büyüsünü denedim - kakofonik ışık ve ses patlaması geçici olarak kafalarını karıştırdı, ama kısa süre sonra tekrar yakaladılar. Saptırma büyüleri, parlama bombaları, şiddetli rüzgar, dolu fırtınası ve muhtemelen iki düzine başka büyü kullandım. Bazıları ıskaladı ya da hiçbir etkisi olmadı. Bir tanesi iki Unseelie'yi bir şimşek ve çığlık düğümünün içinde yere serdi.

Yine de kalan Unseelie'ler peşimizi bırakmıyor.

Neyse ki menzilli silahlar taşıyan üç Unseelie'nin artık okları ve mermileri bitmiş gibi görünüyor. Fin'in şekerlerinden birkaçını Lir'i ve kendimi o mermilerden korumak için harcadım. Eğer Fin'i bir daha görürsem, hile çantasını bana bıraktığı için ona teşekkür etmem gerekecek.

Unseelie'nin kim olduğumuzu bildiğini sanmıyorum. Ama savaştan hızla uzaklaşıyor olmamız, belli ki önemli bir görev için yola çıkmış olmamız, bizi takip etmeleri için yeterli.

Ya da belki içlerinden biri Lir'in yüzüne bir anlığına baktı ve onu tanıdı. Fin bana bir keresinde bazı Fae'lerin karanlıkta görebildiğini söylemişti - sadece çoğu Fae'nin sahip olduğu gelişmiş görüş değil, gerçek gece görüşü.

Bugün şafak sökmedi, sadece koyu gri bulutlardan oluşan alçalan bir gökyüzü. Kar yoğun bir şekilde yağıyor, hızımızın rüzgârıyla yanaklarımdan süzülüyor.

Unseelie'lerden biri yaklaşıyor, yanımdan süzülerek geçiyor ve adımlarını geyiğiminkilerle eşleştiriyor. Teni gri, mavi ve mor lekelerle benekli ve kolları yarasa kanatlarının tepesini oluşturuyor, bu kanatlar üç

uzun, pençeli parmaklar. Zayıf vücudu yetersiz bir peştamal dışında çıplaktır. Yarasaya benzeyen kulaklarından biri yırtılmış ve kanadında yanık izi var. Her iki yara da benim eserim.

"Pes et, insan," diye tıslıyor. "Bizim zevkimize ve senin kıyametine boyun eğ."

Fin'in çantasından bir avuç şeker alıp Unseelie'ye fırlatıyorum. Gülüyor ve bir tanesini havada yakalıyor. "Bunlar da ne? Şeker mi? Zehirli mi? Numaraların bitti ve şimdi de beni zehirlemeye mi çalışıyorsun, küçük insan?"

"Bana 'küçük insan' denmesinden çok sıkıldım," diye çıkışıyorum. Lir tekrar yanıma düşüyor. "Defol, şeytan."

"Bu uzun zamandır kayıp olan Prens değil mi?" diye alay eder Unseelie. Demek onu tanıyorlarmış. Hay sikeyim.

"Beni tanıdığına emin misin?" Lir acımasızca söylüyor. "Biraz daha yaklaş. İyi bakın."

"Ama yaklaşmaya cesaret edemiyorum! Mızrağından çok korkuyorum." Unseelie sahte bir dehşet içinde geri çekilir. "Biliyor musunuz, muazzam bir güce ve çarpıcı bir büyüye sahip olduğunuzu duymuştum Lord Prens. Yine de sizden küçük bir kılıç oyunundan başka bir şey görmedim. Şu anda güçsüz olabilir misiniz?"

Lir çenesini sıkıyor ve cevap vermiyor.

"Demek doğruymuş! Seelie Prensi, Kral unvanını almak için çok utangaç, tamamen güçsüz. Bizim merhametimize kalmış!" diye seslenir diğerlerine, onlar da alay ederek karşılık verirler.

"Siz ikiniz buraya bakın," diyor yarasa kanatlı Unseelie. "İyi eğlendik. Şimdi teslim olma zamanın geldi. Büyülerin bitti kızım, yoksa şimdiye kadar bana bir tane daha fırlatmış olurdun. Pes edersen ölümünü çabuklaştırırız. Kız için, sizin için değil Majesteleri," diyor Lir'e bakarak. "Seni Fare Kral'a geri götüreceğiz."

Bir akbabanın boynunda insan kafası taşıyan dişi bir Unseelie, Lir'in bineğine doğru süzülerek yaklaşıyor. Göğüslerinin uçları benekli gri ve siyah tüylerinin arasından dışarı taşıyor.

Yukarı bakıyorum. Dört Unseelie yukarıdan hızla alçalıyor. Arkamızda, dört tanesi daha yerde süzülüyor ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyor.

"Louisa!" Lir'in ses tonu şiddetli bir umutla harmanlanmış sert bir çaresizlik.

Bakışlarını ileriye, şimdiye kadar gördüklerimden daha uzun bir ağaç kuşağına doğru takip ediyorum. Gövdeleri dümdüz, pürüzsüz ve çıplak, kışın gökyüzünün altına kadar uzanıyor, yapraklı taçları

Bulutlar. Birbirlerine yakın duruyorlar, gövdelerden oluşan bir duvar o kadar sıkı dizilmiş ki arkalarında ne olduğunu göremiyorum.

Burası olmalı. Bu kadim ağaç halkası Bitmeyen Havuz'u çevreliyor olmalı.

"Git!" Topuklarımla geyiğimi tekmeleyerek bağıriyorum. Benim olduğu kadar hayvanın da hayatı söz konusu. Bunu anlasa da anlamasa da, yeni bir hız patlamasıyla karşılık veriyor.

Lir de bineğine kükreyerek onu daha hızlı dörtlale koşmaya teşvik ediyor. Açık alanda hızla ilerliyor, ağaçların sırasına yavaşça, yavaşça yaklaşıyoruz-

Unseelie'ler çığlık atıyor, bize yetişmek için sertçe kanat çırpıyorlar. İçlerinden biri dalışa geçip Lir'i eyerinden çekip çıkarmaya çalışıyor ama Lir meçiyle ustaca bir darbe indiriyor ve Lir çığlık atarak uzaklaşıyor, hasarlı bacağından kan fışkırıyor.

Pençeler omzuma saplanıyor ve çığlık atıyorum, bineğimden koparılmamak için tam zamanında kalçalarımı geyiğimin vücuduna kenetliyorum. Hançerimi akbaba-Fae'ye doğru savuruyorum ve darbem kanadından sıyrılınca ciyaklıyor.

Biz daha hızlı sürmeye ve aynı anda savaşmaya çalışırken, Unseelie'ler yine dalıyor ve sırayla bize saldırmak için yakınlaşıyorlar. Yine Lir'in yanında sürüyorum, ona yakın duruyorum, böylece iki Unseelie'nin kanatları birbirine dolanmadan aynı anda bize saldırması zorlaşıyor.

"Beni yakalarlarsa, devam edeceğine söz ver," diye bağıriyorum Lir'e. "Pek mümkün değil," diyor.

"Halkınıza karşı bir sorumluluğunuz var. Eğer daha hızlı sürebilir ve önüme geçebilirsen, yap!"

"Hiç şansın yok." "İyi.

Piç kurusu."

"Ben de seni seviyorum."

Ağlamaklı bir kahkaha atarak geyiğimin boynuna yaklaşıyorum, vücudumu alçak ve sıkı tutarak onu teşvik ediyorum. Ağırılığım için geyikten özür dilemek istiyorum -muhtemelen kıvrak vücutlu Lir'den çok daha ağırım- ama yine de bir şekilde öne geçiyoruz. Görünüşe göre bu Lir'in geyiğini mutsuz ediyor, çünkü bir yerlerde bir enerji rezervi buluyor ve kendini ileri fırlatıyor, sanki bir yarıştaymışız gibi geriniyor.

Unseelie akbabasının yakaladığı omzum yanıyor. Tekrar dalıyor, kanadının sert kenarı yanağımı sıyrıyor.

Başka bir Unseelie Lir'in üzerinde süzülüyor, sonra kanatlarını yukarı doğru açıp bacaklarını ayırarak yere iniyor. Geyiğin sırtına, Lir'in hemen arkasına iniyor ve ben çığlık atıyorum. Elimi Fin'in çantasına daldırıyorum ve sadece iki şey buluyorum; bir parça şeker ve bir küre.

Küreyi fırlatıyorum ve Unseelie'lerin karşısında turuncu bir toza dönüşüyor. Kol.

Erimeye başlar, asit kıyafetlerinden ve etinden buharlaşır. "İt onu, Lir, it onu!" Çığlık atıyorum.

Lir dönerek Fae'nin yakasını kavıyor ve onu geyikten aşağı fırlatıyor. Geyik Unseelie karın içine yığılır, vücudunun daha fazla kısmı asit tarafından yenirken çığlık atar.

"Tatlım," diye sesleniyor Lir, yüzü kaskatı kesilmiş. "Bir daha bana bu şekilde yardım etme."

"Not edildi." Eğer Unseelie'yi zamanında atmasaydı Lir'e ve geyiğe neler olabileceğini düşünerek titriyorum. Ya nişan alamasaydım ve Lir'i asitle vursaydım? Daha dikkatli olmalıyım.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, Unseelie'nin geri kalanının gözlerinde ölümcül bir niyetle tekrar bize saldırdığını gösteriyor.

Ama tekrar önüme döndüğümde, ağaç çizgisi tam önümüzde.

İki ağaç gövdesi arasındaki dar alana giriyoruz, yolumuzu açmak için biraz yavaşlıyoruz. Tahmin ettiğimden daha kalın bir ağaç kuşağı, ama bu hızla gidersek, hızla ilerleyip, insan boyunda, kemik kadar beyaz ve sayısız rünle yontulmuş pürüzsüz, dik kayalarla süslü mavi çimenli bir alana çıkıyoruz. Kar hâlâ yağıyor ama her bir tanesi kayalara ya da çimenlere değdiği anda yok oluyor.

Uzakta, dikili taşlarıyla o büyük tarlanın ötesinde, yukarıdaki gri gökyüzünü yansıtan ayna gibi bir su tabakası uzanıyor.

Bitmeyen Havuz tamamen durgun ve cam gibi pürüzsüz. Uzak kenarını göremiyorum; gri sisin içinde erimiş gibi görünüyor, ufuk görünmüyor. Büyü havada titriyor, benim gibi bir insan için bile elle tutulur.

Unseelie'ler şimdilik geri çekilmiş görünüyor. Ağaç kuşağının içinden uçamadılar ve ağaç tepelerinin üzerinden bir yol bulmak için inanılmaz derecede yüksekten uçmaları gerekecek.

Lir'e "Bu iyi bir şey," diyorum. "Şimdi bir şansımız var. Sıkı sürmeye devam et, ve biz-"

"Louisa." Ses tonundaki ahşap törpü beni ürkütüyor. "Louisa, ben-"

Vücudu kasılıyor, uzuvları sertleşiyor. Çenesi garip bir şekilde çalışıyor ve ten rengi değişti.

Fındıkkıran formuna geri dönüyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, çok erken, değil mi?" "Bu yerle ilgili bir şey," diye boğuluyor.

"Bir an için duracağız. Sana biraz kan vereceğim..."

"Hayır!" Dörtnala koşmaya başladı. "Seni riske atmayacağım. Eğer durursak -Seni yakalayacaklar. Öldürecek seni. Louisa-"

İnliyor ve ses yarı yolda değişiyor, çığlık atmama neden olan derin bir ahşap gıcırtısı. Ama hâlâ doğru boyda, hâlâ dizginleri kavıyor ve sürüyor.

Sadece biraz daha. Biraz daha.

Arkamızda, öfke çığlıkları ve büyük kanatların kırbaç sesleri bana Unseelie takipçilerimizin kadim ağaçlardan oluşan halkayı aştıklarını söylüyor. Beklediğimden çok daha hızlı aşmışlar. Kahretsin.

Hiçbir şeyim kalmadı. Kalan şeker müzikal bir şeker ve bu bize yardımcı olmaz. Elimdeki tek şey hançerim.

Lir geyiğin sırtına ancak tahta gibi yapışabiliyor ve eyerde ne kadar kalabileceğinden emin değilim. Bineğime ve onunkine bağırarak onları ileri itiyorum, son sürat havuza doğru koşturuyorum.

Ama Unseelie nereye gittiğimizi görebiliyor. Lir'in Havuza ulaşmasının onlar için çok kötü bir şey olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalılar.

Kanatları ve pençeleriyle bir kasırga gibi üzerimize geliyorlar.

Eyerimden koptum, serbest kaldım ve havada dönmeye başladım. Yere çakılıyorum ve bir kaburga kemiğinin çatladığını ve bir bilek kemiğinin kırıldığını duyuyorum.

Beni kaldırıp tekrar fırlattıklarında boğazımdan çığlıklar kopuyor.

"Lir!" Kılıcımı savurarak çığlık atıyorum. Diğer elim işe yaramıyor, kırık bileğim sinirlerime ateş saçıyor. Sanırım bir pençe alnımı ya da kafa derimi yakaladı çünkü sağ gözümünden kan akıyor.

Unseelie'ler yükseklerde, tepemde, hafifçe düşen kar tanelerinin arasındalar. Lir'i havaya atıyorlar, birbirlerinin yakalaması için fırlatıyorlar, zafer çığlıkları atıyorlar. O kaskatı, tepkisiz, onlar ona işkence ederken uzuvları yerinde kilitli.

Ama ikisinin arasında vücudu değişir. Fındıkkıran boyutuna kadar küçülür.

Onu yakalaması gereken Unseelie'nin pençeleri havada şak diye kapanır.

Ve Fındıkkıran bebeği düşer.

Kendimi ayağa kaldırıp topallayarak ilerlerken bedenimi acı basıyor. Hançerimi atıyorum ve iki elimle uzanıyorum.

Fındıkkıran onların içine düşer.

Onu göğsüme doğru kıvırdım. Dişlerimi sıktım, yüzümden kanlar akıyor, bileğimden ve bileğimden acı akıyor, Bitmeyen Havuz'a doğru topallıyorum.

"Bunu yapabilirim," diye tükürdüm kanın içinden. "Bunu yapabilirim-"

Pençeler sırtımın etine batıyor. Ama arkamdaki Unseelie'nin tutuşu iyi değil; derim yırtılırken ılgık atarak tutuştan kurtuluyorum. Unseelie'nin gölgeleri üzerime düşüyor, kararıyor, alçalıyor. Sendeliyorum, yarı körüm, acıdan başım dönüyor, son bir hamle yapıyorum ve Fındıkkıran bebeğini Sonsuz Havuz'a fırlatıyorum.

Pırl pırl yüzeyine batarken yumuşak bir tıkırtı duyulur.

Yüzüstü mavi çimenlerin üzerine yığılıyorum, yumuşak yapraklar her nefes alışımında burun deliklerimi gıdıklıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ama gözlerimi kırıştırarak netleştirmeye çalışıyorum. Yüzümün bir tarafı çimlere gömülü olsa bile, Fındıkkıran'ı attığım yerde hafifçe dalgalanan Havuz'un yüzeyini görebiliyorum.

Ne olması gerekiyordu? İşe yaradı mı?

Unseelie'ler bana saldırmıyor, tıpkı benim gibi temkinli bir şekilde etrafımda dolanıp izliyorlar.

Havuzdan tek, büyük, ürpertici bir dalgalanma yükselir.

Sonra bir tane daha.

Lir, bir güneşin patlaması gibi sarsıcı bir güçle sudan fırlar.

İri yarı - her zamanki boyunun on katından fazla, çıplak vücudundan gümüş rengi bir sıvı akıyor. Siyah saçları artık daha uzun, sivri kulaklarının etrafında savruluyor. Titanik gümüşü kanatları sırtından fırlıyor, yarasa kanatları gibi ama yansıtıcı, ayna gibi parlak.

Kolunun üst kısmında derin bir oyuk, kıymığın Fındıkkıran'dan koptuğu yerde açılmış kalıcı bir vadi var.

Lir dev parmaklarıyla Unseelie'lerden bir avuç yakalıyor ve onları ezip posa haline getiriyor. Diğerleri ılık atarak kaçarken, ren geyiklerimiz dörtnala ağaçlara doğru uzaklaşıyor.

Lir eğiliyor, kocaman elini avuç içi yukarı bakacak şekilde yanımdaki çimlerin üzerine koyuyor. "Gel, Louisa." Sesi etrafımda gürlüyor, muazzam ve derin.

Deniz.

Avucunun içine girdiğimde beynimde inançsızlıkla merak çarpışıyor. Parmaklarını dikkatlice etrafımda dolaştırıyor, ısı ve büyü ondan bedenime akıyor, acımı hafifletiyor, kemiklerimi ve etimi tekrar birbirine örüyor.

Dev Lir havuzdan çıkar, çayırı birkaç adımda geçer ve ağaç kuşağını, bir adamın bir dalı kenara itip geçtikten sonra tekrar yerine oturmasına izin vermesi gibi kolayca ayırır.

Lir gür ve yankılı sesiyle, "Biçim değiştirmem gerekiyor," diyor. "İyileştin mi?"

Başımı sallıyorum, onun kadar büyük birinin küçücük cevabımı duyup duymayacağından emin değilim.

Beni nazıkçe yere bırakıyor. Sonra vücudu değişiyor, gümüş dalgalar halinde dalgalanarak gümüş pullar oluşturuyor. Kanatları aynı kalıyor ama geri kalan kısmı devasa bir gümüş ejderhaya dönüşüyor. Ve ejderhanın da ön ayağında derin bir yara izi var.

Dehşete düşerdim ama ejderhanın yeşil gözleri tanıdık geliyor. Onları tanıyorum - tartışmalar sırasında bana öfkeyle parladılar, bana kasvetli bir küçümsemeyle baktılar, sahip olmayı hayal ettiğim her şeyin ötesinde bir tutkuyla benimkilere yandılar.

Dehşete kapılmak yerine, heyecanlandım.

Çünkü bu, Fare Kral'ın güçleri için sonun başlangıcı.

Fin ve ben kötü kokulu, mürekkep siyahı bir hücrede uyandığımızdan beri kaç gün geçti bilmiyorum. Sihirini kilitleyen bir tasma takıyordu ve kırbacım elimden alınmıştı. Sihirli kıyafetleri çoktan kayboldu, bu yüzden çıplak ve ben de sadece kurdelelerimi takıyorum. Ama yaraları iyileşmiş ve parçalanmış kanatları kendini onarmış. Bunu sadece dokunarak biliyorum, çünkü bu yerde ışık yok, sadece karanlık var.

Şimdiye kadar kız kardeşim, Lir ve diğerleri Vadiden geçmiş olmalılar. Sağ salım geçmeyi başardılarsa, eğer henüz geçmedilerse, yakında Bitmeyen Havuz'a ulaşacaklardır. Son sadık Seelie savaşçıları Fare Kral'ın güçlerini durdurabilirse ve Lir Havuza girebilirse, laneti bozulacak. Gücünü geri kazanacak ve Fare Kral'ı kendi krallığına geri sürebilecek.

Çok fazla "eğer" var. Kafamın içinde durmaksızın onları çiğniyorum, umut yerini umutsuzluğa bırakıyor ve umutsuzluk sonsuz bir döngü içinde umuda teslim oluyor.

Hücremizde tuvalet olması planlanan pis kokulu bir çukur var. Buraya ilk konulduğumuzda, ellerim ve dizlerim üzerinde odayı keşfederken, karanlıkta etrafı yoklarken neredeyse içine düşüyordum. O zamandan beri Fin ve ben rahatlamamız gerekmedikçe oradan uzak duruyoruz.

Günlerce hapis yattıktan sonra bile vücudu ve nefesi hâlâ mis gibi kokuyor ama ben o kadar şanslı değilim. Vücudumu yıkayabilmek ve dişlerimi temizleyebilmek için neler vermezdim!

Arada sırada bize iki bardak yağlı su veriliyor ve düşünmemeye çalıştığım garip, çiğnenebilir topraklar içeren tahıllı bir yulaf ezmesi yediriliyor. Fin kendi payından biraz yemem için ısrar ediyor. Bir peri olarak çok daha az yiyecekla hayatta kalabilir.

"Sence Fare Kral bizi unutmuş mudur?" Fin'in göğsüne doğru kıvrılıp parmaklarımı kolunda gezdiriyorum.

"Sen ve ben onun ordusunu yok ettikten sonra olmaz." "Çoğunlukla sen."

"Sen de öyle, sevgilim. Fare Kral'ın sana bir savaşçı olarak yeterince saygı duymasını sağladın, o da seni diğer cariyelerle birlikte o Kaçınılmaz Kafeslerden birine kapatmak yerine buraya koydu. Keşke benim için savaştığını görebilseydim." Kulağımın yuvarlak kenarının izini sürüyor.

"Eğer buradan çıkarsak, senin için sahnenin resmini yapacağım," diye söz veriyorum. "Aslında, tüm hikâyeyi resmedeceğim. Sahneleri, kullanacağım renkleri ve her şeyi çoktan planladım."

"Tabii ki biliyorsun." Sessizce kıkırdıyor, sesinde sıcak bir şefkat var.

Ağzını buluyorum, dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, bedenimi ona yaklaştırıyorum. Onunla seks yapmak hapsedilmemizin tek zevki oldu. Bizi neden aynı hücreye koyduklarını bilmiyorum ama bundan memnunum.

"Fare Kral bize özellikle korkunç bir şey yapacak, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Korkarım öyle."

"Keşke ne zaman olduğunu bilseydim."

"Bu işleri daha da kolaylaştırır mı?"

"Hayır." Bir bacağımı kalçasına dolayarak merkezimi karnımı dürtmekte olan sertliğe yaklaştırıyorum. Fin'in vücudu, sikini kavrayıp sıcaklığıma doğru yönlendirirken seğiriyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye fısıldıyor, eli göğsümün üzerinde geziniyor. "Senin için her zaman ıslağım."

Boğazında alçak sesle mırıldanıyor, içime doğru süzülüyor. Ama koridordan gelen bir çınlama ikimizin de dikkatini dağıtıyor.

"Henüz yemek vakti gelmedi, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Hayır." Fin içimden çıktı. "Sanırım yine birileri için geliyorlar."

Diğer mahkûmların hücrelerinden çıkarılıp inin üst katlarına götürülürken çığlık attıklarını duyduk.

Bu kez, iki çift botun ağır adımları kapımızın önünde duruyor. Hastalıklı yeşil bir peri ışığı, Unseelie muhafızlarının yanında süzülüyor ve hüzünlü parlaklığının bir kısmını hücremize döküyor.

Muhafızlardan biri, "Fare Kral sizi şenlikli bir akşam yemeğine çağırıyor," diyor. Diğerleri bir kahkaha atar.

"O zaman biz ana yemek mi olacağız?" diye soruyor Fin, ses tonunda gergin bir hafiflikle.

"Bu sefer değil," diye cevaplıyor gardiyan. "Eğlence sizsiniz."

Göğsünde kuş olan Unseelie dişisi beni yıkıyor, tıraş ediyor, kokluyor, saçlarımı süslü bir şekilde tarıyor ve ince yeşil iplerle birbirine bağlanmış birkaç ipeksi yeşil parça giydiriyor. Sonra ağzım bağlanıyor, kelepçeleniyorum ve Fare Kral'ın tahtına götürülüyorum, orada ayaklarının arasına oturuyorum - neyse ki kucağına değil. Henüz değil.

İşte o zaman Fin'i görüyorum, iki sütun arasına zincirlenmiş. Pırıl pırıl parlayana kadar yıkanmış ve yağlanmış, ama giysi yerine kırmızı ipler, kaslarının şişkinliğini daha da belirginleştiren ayrıntılı bir desenle tonlu vücudunu çaprazlıyor. Düğümler göğüslerini ve cinsel organını vurguluyor gibi görünüyor. Tanrı'ya şükür kanatları zarar görmemiş; sırtında titriyorlar, bu da tedirginliğinin bir işareti.

Bir düzine Unseelie Fae etrafını sarmış, hevesli sırtışları, aç gözleri ve yırtıcı dilleriyle onunla alay ediyor ama ona dokunmuyorlar.

Taht odasındaki kalabalık çok daha seyrek ve Fare Kral'ın cariyeleri ortalıkta görünmüyor ama her türlü yiyeceklerle dolu bir ziyafet masası var, bazıları yenilebilir gibi görünüyor. Midem gurulduyor ve Sıçan Kral'ın duymamasını umarak irkiliyorum.

"Size Sugarplum dedikleri Seelie hainini takdim ediyorum," diye bağıyor Fare Kral. "Halkımın çoğunun katledilmesinden sorumlu olan kişi o. Önce ziyafet çekeceğiz. Sonra da tatlı ikram edecek."

Salondan coşkulu bir tezahürat yükselir.

"En iyi büyü işçilerimden biri konuğumuz için küçük bir ikram hazırladı, ona hepimize hizmet etme hevesi ve dayanıklılığı vermek için," diyor Fare Kral. "Tükendiğinde ve ölmek için yalvardığında, ikisini de öldürmeden önce insanını önüne alacağım."

Daha fazla tezahürat, ama onları zar zor duyuyorum. Zihnim kekeliyor, bu gece Finias'ı bekleyen dehşeti kabullenmeyi reddediyor.

Başı öne doğru sarkıyor, pembe saçları alına dökülüyor. Gergin kollarındaki ve göğsündeki her kas amber ışığında parlıyor ve o kadar güzel ki kalbimin kırılacağını düşünüyorum çünkü onu kurtaramıyorum, ona yardım edemiyorum. Onunla konuşamıyorum bile.

Ziyafet, tabakların şangırtısı ve acıklı bir müziğin uğultusuyla başlar. Hizmetkârlar Fare Kral'a ağır bir tepsi getiriyorlar ve o da tepsiyi kalçalarına dayıyor. Tam başımın arkasında yemek yiyor - şimdi ve sonra tükürüğünün damlacıklarını enseme hissedebiliyorum.

Fare Kral'ın ne kadar grotesk olduğuna ve bundan sonra olacılara dair duyduğum işkenceli endişeye rağmen, asi midem guruldamaya devam ediyor. Sanırım Fare Kral bana bir tabak iyi yemek karşılığında sikini emmemi söyleseydi, denemek için cazip olabilirdim. Gerçi aleti beni kırabilir. Daha sonra yapmayı planladığı şey de bu; son işkence olarak beni Fin'in önünde mahvetmek.

Ziyafet çeken Unseelie'lerin uğultusu arasında, mağaranın dışındaki koridor boyunca çok büyük bir kapının kapanması gibi bir patlama sesi yankılanır.

"Neydi o?" diye homurdanır Fare Kral. "Sen ve sen, gidin ve kontrol edin."

İki askeri itaat etmek için acele ediyor.

Birkaç dakika sonra, taht odası girişinin yakınında bir şeyin hareket ettiğini fark ediyorum. Beyaz fare başlı iki oyuncak asker, yerde sarsak adımlarla yürüyordu. Az önce giden iki muhafızın minyatür versiyonları.

Nefesimi tutuyorum.

Küçük fare-asgerlerin ardından üç metal küre odaya yuvarlanır.

Bir tıkırtı ve vızıltıyla açılırlar.

Odadaki hava titriyor, her şeyi dalgali ve sulu hale getiren gözle görülür bir dalgalanma ve bu sulu havada taşınan bir ses, kasvetli ve sert, anlamadığım kelimeler söylüyor - güçle titreşen uzun bir kelime zinciri.

Bu Drosselmeyer'in sesi.

Fare Kral asasına doğru hamle yapıyor ama çok yavaş; kucağında yemek tepsisi var ve ben çoktan harekete geçtim. Tüm vücudumu asaya doğru fırlatıyorum, onu bağlı ellerimin arasında yakalıyorum ve kürsüden aşağı, merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorum. Dirseklerimden, dizlerimden acı fişkırıyor; çürüklerim olacak ama umurumda değil. Büyü devam ederken asayı tutuyorum, odanın her yerinde yankılanıyor.

Unseelie'ler şimdi ağır çekimde hareket ediyorlar, sanki dev bir kalın, yapışkan, görünmez pekmez fiçisine yakalanmışlar gibi.

Drosselmeyer odaya adım atar, paltosu arkasından akar, pirinç gözlükleri parlar, parmaklarında saat halkaları parıldar. Başka bir büyü söyleyerek ilkinin üzerine ekler. Unseelie'ler teker teker küçülmeye ve değişmeye başlar. Küçülüyorlar, sertleşiyorlar, parlak renklere bürünüyorlar, tahtadan, boyadan ve bilyeli mafsallardan yapılıyorlar. Sandalyelerinin üzerine devrilirler ya da yere yuvarlanırlar, bir çocuğun oyuncağına dönüşürler.

Fare Kral en son giden. Büyünün kalınlığı içinde savaşıyor bana, asaya doğru ilerliyor. Ama artık çok geç. Avuç içim kadar küçülmesini, mor bir cübbe giymiş üç başlı bir sıçanın tahta figürüne dönüşmesini izliyorum. Odadaki en küçük oyuncak o.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum - ellerim bağlıyken zor bir iş, ama asayı hâlâ tutuyorum ve kendimi yukarı çekmek için asanın ucunu yere bastırıyorum. Sonra asanın aynı ucuyla Fare Kral oyuncağını parçalıyorum. Kafaları ve uzuvları kopana ve gövdesi parçalara ayrılana kadar tekrar tekrar vuruyorum, parçalıyorum, çığlık atıyorum. Drosselmeyer'in ince, koyu renk giysili figürünün yakınlarda sessizce durduğunu fark edene kadar ona vurmaya ve ezmeye devam ediyorum.

Nefes nefese ona bakıyorum.

"Seni bulmam uzun zamanımı aldı, Clara." İlerleyerek ceketinin kol ağzından bir çift küçük alet çıkardı ve kelepçelerimin kilidini açtı. "Ve seni bulduğumda, yerine girebileceğimi sanmıyordum. Ama kötü savunulduğu ortaya çıktı."

"Finias'a teşekkürler," diyorum ona doğru başımı sallayarak. Ama sütunlar arasındaki zincirler boş duruyor.

Yerde bir oyuncak bebek yatıyor, kumaştan kanatları olan ince bir erkek peri. Boynuna taktığı tasma kaymış ve bir kadın yüzüğünden daha büyük olmayacak şekilde yanında yatıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Hayır, hayır, hayır, onu lanetledin mi?"

Drosselmeyer soğukkanlılıkla, "Tüm kompleksteki her Fae'yi lanetledim," diyor. "O iyilerden biri." Finias'a koşarken gözlerim yaşlarla doluyor.

ve onun yanında dizlerimin üzerine
çöküyorum. "Hiç iyisi yok."

"Yanılıyorsun," diye çıkıştım. "Bunu tersine çevirmelisin. Lütfen. Bunu kanımla yapabilirim ama uzun sürmez. Lütfen onu iyileştirin."

"Bunu yapamam. Benimle gel, Clara. Kız kardeşini bulup eve gitmeliyiz."

"Hayır." Finias'ı göğsüme yaslayarak yerden kalkıyorum. "Bu peri ve kuzeni Lir, lanetlediğin prens, hayatlarımızı kurtardılar. Onlar bizim dostlarımız. Ve sen, sen bizi terk ettin. Fare askerlerin yaklaştığını gördün ve kaçtın."

Drosselmeyer, "Unseelie'nin en karanlığıyla savaşmak için hazırlıksızdım," diyor. "Fare Kral'ın askerlerini ormanda gördüğümde, diyarın Seelie kısmını fethetmiş olması gerektiğini anladım. Ormana daha fazla asker ve canavar akın edeceğini biliyordum ve hepsiyle savaşamayacağımı da biliyordum. İkiniz geçitten geçerken kız kardeşiniz en güçlü bombalarımı da yanında götürdü; atölyeme dönüp farklı bir çözüm bulmak zorundaydım. Genelde kullandığım lanetlerin etkisini genişletmek için bir yol tasarladım. Her seferinde bir Fae yerine, artık birçok Fae'yi lanetleyebilirim. Zorunluluk, dehanın arkasındaki itici güçtür." Gülümsüyor, açıkça kendinden memnun. "Asla korkma canım, her zaman senin ve kız kardeşin için geri dönmeye niyetliydim."

"Bombalarınız ve küfürlerinizle geri döndüğünüzde *ölmüş* olabilirdik," diye karşılık veriyorum. "Bizi terk etmek senin açımdan korkaklıktı, kabul et."

Drosselmeyer'in gözleri kısılır. "Yani siz bana ihanet ettikten sonra, kendimi büyük riske atarak hemen sizi savunmaya geçmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Çok az tanıdığım iki kızı babanızın hatırı için evime aldım ve siz elinize geçen ilk fırsatta bana sırt çevirdiniz. Bana işimi sormadınız ya da belki, sadece belki, yaptığım şey için iyi bir nedenim olabileceğini düşünmek için durmadınız."

"İyi bir sebep mi?" Sert bir kahkaha attım. "Fae'leri yakalayıp lanetlemek için nasıl bir 'iyi sebep' olabilir ki? Onları köleleştirmenin?"

"Hepsi kötü," diye feveran ediyor. "Seelie ve Unseelie aynı şekilde -Vahşi ve zalim, dikkatsiz ve katil. Biz gençken baban benimle birlikte onları avlardı. Baban ve ben yatılı okulda tanıştık,

ve ikimizin de Fae'lerin vahşetine tanık olduğumuzu keşfettik. İki küçük kız kardeşim çalındı ve yerlerine peri dönüşenleri getirildi, onlar da anne ve babamın boğazlarını parçaladılar. Baban bir çift Seelie Fae'nin annesini, babasını ve ağabeyini ormandaki bir dans çemberine çekişini izledi. Fae'ler onlara ilaçlı şarap içirmiş ve onlar sersemlemiş ve uysal haldeyken defalarca tecavüz etmişler. Fae zalimliği ve kurnazlığına dair hikayeler dünyamızda bolca var, Clara. Ve senin savunacağın yaratıklar bunlar mı?"

"Hepsi öyle değil," diyorum. "Finias öyle değil-olmazdı-" Ama duraklıyorum çünkü Finias'ın neler yapabileceğini ya da geçmişte neler yapmış olabileceğini tam olarak bilmiyorum. Sadece şu anda nasıl biri olduğunu biliyorum.

"Yanlış yapıldı," diye devam ediyorum. "Ama bu, düşündüğün kadar zalim ve kötü olabilen ya da olamayan Fae'leri yakalayıp köleleştirme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez. Kötü olan Fae'leri seçmeye çalıştınız mı, yoksa sadece portaldan geçtiğinizde etrafta olanları avlayıp yakaladınız mı?"

Drosselmeyer ilk kez kararsız, hatta belki de suçlu görünüyor. Gözlerime bakmıyor ve şöyle diyor: "Zalim olanlardan intikam alarak başladım. Bunlar galerimdeki taş heykeller, avladığım ilk Fae'ler. Ama yöntemlerim gelişti ve lanet yapma becerilerim geliştikçe, sanırım hedeflerim de değişti."

"Onları avlamayı seviyordun," diyorum usulca. "Bunun heyecanından, zaferinden zevk alıyordun. Bazı erkeklerin hayvanları avlamaktan hoşlandığı gibi. Ve sonra onları evinde kullanabileceğini fark ettin. Sana hizmet edebilirlerdi."

"İşimi finanse etmek zaman zaman zor oldu," diye itiraf ediyor. "Özellikle de alıcılarım bazı gözde projelerimin değerini görmediğinde. Bunları finanse etmek için başka yerlerden tasarruf etmem gerekiyordu. Otomatlarla, hizmetçi tutma maliyetinden kurtulabilirdim. Hizmetçi olarak ihtiyacım olmayanlar bebek evinin bir parçası haline geldi - müşterilerim arasında çok popüler oldular."

"Peki ya Lir?" diye sordum. "Yakaladığınız Seelie Prensi mi? Onu neden kaçırdınız?"

Drosselmeyer dudaklarını birbirine kenetler ve başını sallar. "Kibir, sanırım? Kitap okuduğu bahçelerin yakınında bir geçit açtım. Yalnız kalabilmek için muhafızlarını göndermişti. Onu daha önce av gezilerim sırasında görmüştüm - en iyi savaşçılarından birkaçını yakalamıştım.

gerçek. Ama onu o noktada, yalnız ve hazırlıksız bulmak şansın en güzeliydi. Onu anında sersemleten ve büyüsunü kısa bir süreliğine etkisiz hale getiren bir okla vurdum. Sonra onu yanıma aldım ve tüm gücünü elinden aldım. Ben, Drosselmeyer, bir insan bilim adamı, Seelie Sarayı'nın gelecekteki Kralını yakaladım. Faerie'deki en güçlü varlığı bağladım. Bu benim en büyük başarımdı. Yani evet, onu serbest bıraktığında kızmıştım. Hayal kırıklığına uğradım. Belki de kinciydim."

Muhtemelen korkaklığını ya da intikam niyetini kabul etmeye en yakın olduğu an bu. Ses tonumun biraz yumuşamasına izin veriyorum, çünkü hataları ne olursa olsun, bizi aramaya gelmişti. "Peki beni nasıl buldun?"

"Saç fırçanızdan ve Louisa'nınkinden örnekler kullanarak sizi takip etmek için bir büyü yaptım." Kolunu yukarı çekerek kolunun ön kısmına ince siyah çizgilerle çizilmiş garip, değişken bir harita gösterdi. "İkinizi de bulduğumda harita kaybolacak. Bakın, Louisa orada. Bekle-" Kaşlarını çatarak çizgilere bakıyor. "Bu çok garip. Birkaç dakika önce buradaydı, Ravine'in yakınındaydı ve şimdi bu yöne doğru korkunç bir hızla ilerliyor."

Umut göğsümde çırpınıyor. "Lir'le birlikteydi, Sonsuz Havuz'da onun lanetini kırmasına yardım ediyordu. Belki de bunu yapmışlardır ve bu tarafa geliyorlardır."

"O zaman gitmeliyiz." Drosselmeyer'in gözlerinde alarm çiçekleri açar. "Fae Prensi benden intikam almak isteyecektir." Sırtından bir silah çıkarıyor - el topuna benzer bir şey. "Bir Fae'nin büyüsunü geçici olarak yok eden şu sersemletici cıvatalardan birkaç tane var ama bu sefer onları kullanacak kadar yaklaşmama izin vereceğinden şüpheliyim. Geçit bu odanın hemen dışındaki koridorda. Gel, Clara. Çabuk ol."

"Yani benim seninle kaçmamı istiyorsun ve Louisa'yı burada, çok korkunç olduğunu iddia ettiğin Fae halkıyla mı bırakacaksın?" Ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Ben emredebileceğin bir çocuk değilim; ben yetişkin bir kadını. Seninle gelmeyeceğim. Aslında, gitmeyi hiç düşünmüyorum."

Drosselmeyer hayal kırıklığını dişlerinin arasından tıslıyor ve kolundaki haritaya çılgınca bir bakış atıyor. "Bu sen değilsin, Clara. Seni bir şekilde büyülemişler. Baban her zaman senin dikkatli ve mantıklı biri olduğunu söylerdi.

-Sanatsal eğilimleriniz dışında en mantıklı olanın siz olduğunu söyledi. Louisa aptal ve uçar, ama sen-"

"Güçlüyüm," diye araya girdim sessizce. "Hiç fark etmediğim kadar güçlüyüm, hiç sahip olmadığım kadar özgürüm. Büyülenmedim, ama geri dönmeyeceğim. Ben

Burada, onunla kalıyorum." Finias bebeğinin oyulmuş küçük yüzüne dokunuyorum. "Eğer onun lanetini kaldırmazsan, Sonsuz Havuz'a kendim gider ve onu serbest bırakırım. O ihtiyacım olan biri, kimsenin görmesine izin vermediğim kısımlarım da dahil olmak üzere tüm benliğimi önemseyen biri. O sevdiğim biri."

Yalvaran gözlerimi Drosselmeyer'e kaldırıyorum. "Sen de insanları sevdin. Onları kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirsin. İnsan ya da Fae, Seelie ya da Unseelie, hepimiz bir şeylerden suçluyuz. Ve her ırkın kötü, sefil şeyler yapmış üyeleri vardır. Bu hepsini kınayacağımız anlamına gelmez. Bu, uzun zaman önce işlenen yanlışlar için o ırktan herkesten nefret edip cezalandırmaya devam edeceğimiz anlamına gelmez. Fae'ler size büyük haksızlık etti, siz de onlara haksızlık ettiniz ama bu sona ermeli."

"Yani sevgilini sana geri vermemi istiyorsun," der Drosselmeyer acımasızca. "Peki ya diğerleri?" Minyatürleştirilerek odanın dört bir yanına dağılmış olan Unseelie Divanı'nı işaret ediyor. "Onlar ne olacak? Sanırım düşmanlarınız oldukları için lanetli kalmalarını istiyorsunuz? Kendi ikiyüzlülüğünüzü görmüyor musunuz?"

"Burada saldırgan olan onlar," diye karşı çıkıyorum. "Ve Seelie'ye karşı hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden tarifsiz bir dehşet yaşattılar. Bu yüzden onları bu şekilde bırakacağız, ta ki gerçek Kral kaderlerine karar verene kadar."

Drosselmeyer tereddüt ediyor ama henüz ikna olmuş değil. Odayı tarıyorum, ilham arıyorum, onu ikna etmek için son bir koz arıyorum.

Fare Kral'ın asası yerde yatıyor. Fin'i bir elimle tutarak onu kaldırıyorum. "Fae eserlerini ve silahlarını sevdiğini biliyorum. Bu Fare Kral'a aitti ve gölge büyüyle dolu. Muhtemelen kullanmayı öğrenebilirsin. Eğer Fin'i serbest bırakırsan ve kalıp Lir ve Louisa ile konuşacağına söz verersen, bunu alabilirsin."

Dudağımı ısırdım, bekliyorum. Onun ahlakına, merhametine ve koleksiyoncu doğasına hitap ettim. Seçim ona kalmış.

Bir an sonra, elinde tuttuğu sürgülü tüfek bir çınlamayla yere düşer.

"Yorulдум," diyor Drosselmeyer basitçe. "Bütün bunlardan bıktım. Bırakın bitsin. Arkadaşınızı geri getireceğim ve eğer Prens geldiğinde beni öldürürse, öyle olsun."

"Seni öldürmeyecek," diyorum. "Bundan emin olacağım. Belki de bu sığınaktaki Seelie tutsak ve cariyelerinin ve senin sığınağındaki tüm lanetli Fae'lerin üzerindeki laneti kaldıracağının güvencesi karşılığında hayatını takas edebilirsin."

Ev. Esirleriniz arasında Prens'in dostları var. Ve işe Finias'ı serbest bırakarak başlayabilirsiniz."

Drosselmeyer, "Sanırım hoşgörü istiyorsam, Prens'in kuzenine küfretmek başlangıç için uygun bir yol değil," diyor. Tekrar taht odasının girişine doğru bakıyor. Korkusunu, geçitten geri kaçıp hepimizi terk etme isteğini hissedebiliyorum.

Sugarplum Faerie bebeğini uzatarak ona yaklaştım. "Doğru olanı yapıyorsun, biliyorsun. Eğer bundan kaçarsan, asla huzura kavuşamazsın. Ama şu anda hepimizin bir şeyleri çözme ve halletme şansı var. Lütfen."

"Pekâlâ." Drosselmeyer hızlıca bir dizi kelime söyler.

Finias bebeği genişliyor, ellerimden çıkıp büyüyor. Hâlâ yağlanmış, çıplak ve kırmızı iplere sarılmış durumda. Dizlerinin üzerine çöküyor, soluk soluğa, kanatları titriyor

Drosselmeyer bana bir kaşını kaldırdı. "Cazibesini görebiliyorum." Onu görmezden geliyorum ve Finias'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Sen iyi misin?"

Burnunu çeker ve kendini sallar. "Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ah, Drosselmeyer. Yine karşılaştık. Sanırım bir keresinde beni tuzağa düşürmeye çalışmıştın."

Drosselmeyer Fin'in yüzüne bakar ve sonra gözleri büyür. "Sanırım yaptım. Çok hızlısın."

"Clara, canım," diyor Fin, vaftiz babama bakarak. "Sanırım onu öldürememem için bir tür anlaşma yaptınız?"

"Bu doğru."

"Yazık." Boynunu kırar, vücudundaki ipler kaybolur. Yerlerine tüllü bir gömlek, mor bir yelek ve bir çift pantolon beliriyor. "Çok daha iyi."

"Lir ve Louisa bu tarafa doğru geliyorlar," diyorum ona. "Dışarı çıkıp onları karşılamalıyız. Garip bir şekilde hızlı hareket ediyorlar, çok düz bir çizgide - nasıl bu kadar hızlı seyahat ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Finias sırtışını gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?"

"Sürpriz yapmak çok daha eğlenceli, tatlım," diyor bana. "Ama önce, izin verirsiniz, size birkaç kıyafet uydurmak istiyorum. Aslında *istemezdim*, çünkü bu hurdaların içinde çok çekici görünüyorsun ama

Belki de Peri Kralı'nı biraz daha kapalı bir kıyafetle karşılamayı tercih edersiniz?"

"Lütfen, evet."

Fin beni kendisinininkine çok benzeyen bir kıyafetle sarmalıyor, tek fark çok daha dar olması ve göğüs dekoltesini bolca göstermesi. Ona yarı sitemkâr bir sırıtış atıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

İnden aceleyle çıkıyoruz ve içimden bir daha asla oraya girmemeye karar veriyorum. Drosselmeyer, Louisa'yı temsil eden nokta neredeyse tepemize gelene kadar kolundaki büyülü haritaya endişeyle bakmaya devam ediyor.

"Neredeler?" Şaşkınlıkla etrafıma bakarak haykırıyorum. "Tam burada olmalılar."

"Sevgili kalbim," diyor Fin, sesinde bir kakhaha. "Yukarı bak."

Kafamı kaldırdığımda, metal üzerindeki ışık parıltısı yüzünden neredeyse kör oluyordum.

Devasa bir şey gökyüzünden bize doğru iniyor. "Fin!" Kolunu tutarak çılgınlık atıyorum.

"Sorun yok." Kıkırdıyor. "Bu Lir. Laneti bozuldu." "Lir mi?"

Şekil aşağı inerken gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bu bir ejderha.

Ayna gibi pulları, uzun boynu, muazzam kanatları ve zarif burnuyla büyük bir gümüş ejderha. Ve kız kardeşim onun sırtına biniyor.

"Lir bir ejderha mı?" Nefesim kesildi.

"Bu, Seelie'nin Kralı ve Yüksek Koruyucusu olarak alabileceği çeşitli şekillerden biri," diyor Fin. "Tekrar hoş geldin kuzen!" diye bağırarak neredeyse ileri atılıyor. Ejderhanın boynunun yan tarafına vuruyor ve canavar karşılık olarak gürlüyor.

Louisa kızarmış ve rüzgârla savrulmuş bir halde ejderhanın omzundan aşağı kayıyor. Kıyafetleri kanlı ve yırtık ama bütün görünüyor.

"Elimizden geldiğince çabuk geldik," diyor kollarını bana dolayarak. "Elbette Fare Kral'ın Ravine'deki tüm ordularını yakmamız ve Seelie'lere saldıran ordunun başka bir kısmının işini bitirmemiz gerekiyordu ama bunlar biter bitmez Lir senin nerede olduğunu fark etti ve biz de bu tarafa doğru yola çıktık. Tanrım, Clara, çok endişelendim! İkinizin de iyi olmasına çok sevindim."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama dalgalanan bir hırıltı sözümü kesiyor. Lir ejderhası Drosselmeyer'e doğru sürünüyor, çenelerinden duman sızıyor.

"Hayır, onu öldürme Lir!" Ağlıyorum. "Fare Kral'ın güçlerinin geri kalanını, inin içinde kalan herkesi yendi. O bizi kurtardı. Ve o kabul etti

eğer hayatını bağışlarsanız, tüm tutsaklarını serbest bırakacak."

Ejderhanın şekli, Lir Drosselmeyer'in önünde durana kadar titreyerek ve küçülerek değişiyor - benim tanıdığım Lir, her zamanki boyu ve cüssesi. Tamamen çıplaktı, ama Finias boğazını temizledi ve etrafına krallara layık kadife bir cüppe getirdi, ısıltılı işlemeleri, muazzam tüylü bir yakası ve gülünç derecede uzun bir kuyruğu olan bir cüppe.

Lir cübbeye bakıyor ve kuzenine ters bir bakış fırlatıyor.

"Özür dilerim." Finias yüzünü buruşturuyor, sonra sırtıyor. "Hüküm verirken biraz şıklığa ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Drosselmeyer," diyor Lir.

Bu kelimedede öyle korkunç bir yoğunluk, öyle zengin **b i r** bastırılmış güç var ki. Drosselmeyer dizlerinin üzerine çöktüğünde hiç şaşırmadım.

"Başıma bir dünya dert açtın," diye devam ediyor Lir. "Açıkla bana seni neden bağışlamam gerektiğini."

Lir'in her zaman Drosselmeyer'i esir Fae'lerin geri dönüşü karşılığında bağışlama niyetinde olduğuna inanıyorum. Ama mucidi bir süre bunun için süründürdü ve dürüst olmak gerekirse bu yüzden onu seviyorum.

Sonunda pazarlık yapıldıktan sonra, Drosselmeyer ve Fin Fare Kral'ın inine geri dönüyorlar, böylece Drosselmeyer Seelie tutsakların ve cariyelerin üzerindeki laneti kaldırabiliyor. Lir ve ben inin bir kısmına doğru yürüyoruz ve orada yatan, zararsız oyuncaklara dönüşmüş Seelie olmayanlara hayretle bakıyoruz.

"Sanırım dünyanızın gördüğü en güçlü büyücü," diye mırıldanıyor Lir, eski Fare Kral'ın bir parçasını eline alarak. "Büyüsünün lanetlerle sınırlı olması ne yazık."

"Büyü ve güçlerden bahsetmişken, bana farklı formlarınızdan hiç bahsetmediniz. Bir dev mi? Ejderha mı?"

Gülümsüyor, bir yanağında bir gamze beliriyor. Onu hiç bu kadar geniş gülümserken görmemiştim. "Yeteneklerimin bu kısmının sürpriz olması gerektiğini düşündüm."

"Bu sürpriz yüzünden neredeyse *ölüyordum*."

"Yapmadın." Gülerek beni bir öpücük için kendine çekti. "Başka hangi formları alabilirsin?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bunu seks için düşünüyorsun, değil mi?"

"Belki." Kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Kabul etmelisin ki bu yeteneğin işleri ilginç kılacak. Dev formunda gelersen nasıl çalışıyor? Bir döl nehri var mı?"

Lir kulaklarının ucuna kadar kızarır. "Sus, sen!" Ben kıkırdayıp kıvranırken beni kollarından tutup inin dışına taşıyor. Dışarı çıktığımızda beni yere bırakıyor.

"Birkaç meseleyle ilgilenmem gerekiyor," diyor ayılarak. "Halkımın bu kargaşa döneminden sonra bana ihtiyacı olacak ve Drosselmeyer'in serbest bıraktığı mahkûmların da. Ama ondan sonra, tatlım, sen ve ben, hayal edebileceğin her şeyi yapacağız."

Gözlerinde boğucu bir sıcaklık, sözlerinde hınzır bir vaat var. Heyecandan titriyorum ve sert bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

Ayrıldığımızda Clara gülümseyerek bizi izliyor. "Siz ikiniz işleri yoluna koydunuz mu?"

"Kalıyorum," dedim coşkuyla. "Lütfen sen de kalacağını söyle!"

"Siktir et evet," diyor ve sonra kıpkırmızı kesiliyor, yüzü yumuşak bir sevinçle parlıyor. "Fin nereye giderse, ben de oraya giderim."

"Ben tam tersi olduğunu söyleyebilirim, canım." Fin elinde parlayan pembe bir kırbaçla ininden dışarı çıkıyor. "Ne de olsa seni buraya kadar takip eden bendim."

Clara öne atılır ve kırbacı hevesle alır. "Oh, bulmuşsun!" "Yarattığım nesneleri takip edebilirim," diyor göz kırparak. "Düşündüm de geri almak isteyebilir."

"Uydurulmuş," diyor, yüzü düşüyor. "Bu kalıcı olmayacağı anlamına mı geliyor?" "Sanırım bunu kalıcı hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Oh güzel." Kırbacı kaldırarak bana baktı. "Yeni silahım!"

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın," diye başlıyorum ama o anda Drosselmeyer'in portalı çimlerin üzerinde beliriyor ve tıpkı ilk adım attığımız günkü gibi görünüyor. Onu kokuşmuş yeraltı tünelinden açık havaya taşımaya karar vermiş olmalı. İyi bir seçim.

Drosselmeyer bir süre sonra inden kendisi çıkar.

"Hepsini serbest bırakmam biraz zaman alacak," diyor. "Kısa süre sonra döneceğim."

"Eğer istemiyorsan, seni nerede bulacağımı biliyorum," diye cevap veriyor Lir karanlık bir şekilde. "İki dünyamız arasında başka yollar da var."

Drosselmeyer başını sallayarak geçitten geçer.

Uzun bir süre ortalıkta yok. Ama sonunda geyik kulaklı, beyaz kıvrıcık saçlı, inanılmaz uzun boylu bir Fae kadını geçitten içeri adım atar, öyle eğilir ki

kafasını kemere vurmuyor. Bir savaşçının zarif dikkatiyle hareket ediyor ve başı buzlu kristalden oyulmuş bir balta tutuyor.

"Andil," diye haykırıyor Lir ve onu kucaklamak için öne atılıyor.

Bu, haftalar önce Drosselmeyer'in silah odasında durduğumuzda bahsettiği sevgili arkadaşı.

"Karım," diyor Andil. "O iyi mi?"

Kalbime doğru ilerlemeye başlayan kıskançlık duygusu eriyip gidiyor ve ben de buna boyun eğdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bu güzel yaratığın bir karısı var. Sevdiği ve aylardır görmediği biri.

"Krallığımız büyük çalkantılara ve çok sayıda ölüme maruz kaldı," diyor Lir. "Ama karını bulacağız."

Andil başını sallar. "Teşekkür ederim, Kralım. Artık Kral'sın, değil mi?"

"Halkımız döner dönmez tören gerçekleşecek." "O gün mutlu bir gün olacak." Yumuşak bir selamla onun yanından süzülerek geçer, yakınlarda bir pozisyon alıyor.

Birbiri ardına portaldan daha fazla Fae gelir - hem Soylu hem de Soysuz. Belli belirsiz kafaları karışmış görünüyor ve hepsi Drosselmeyer'in evindeki varlıklarına dair bir şeyler hatırlıyor olsa da, bazıları lanetlendiklerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini öğrenince diğerlerinden daha fazla şok oluyor.

Sonunda Fae akışı sona eriyor ve Drosselmeyer'in kendisi portaldan içeri giriyor. Benim ve Clara'nın bavullarının bir kısmını taşıyor. Çimlerin üzerine bıraktıktan sonra tekrar içeri giriyor ve bizim bavulumuzla geri dönüyor. Clara bunu gördüğüne sevinmiş olmalı - en sevdiği resimlerden bazıları hâlâ en altta sıkışmış, seyahat için dikkatlice sarılmış durumda.

Lir nefesinin altından benimle konuşuyor. "Sen ve Clara, ben onu sonsuza dek Faerie'den sürgün etmeden önce vedalaşın."

Dramatik sözler söylediği için onu azarlamıyorum. Drosselmeyer yüzünden onun ve halkının çektiği acı hesaplanamaz. Bunu hafifletmek ya da kalbini neşelendirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Drosselmeyer sadece lanetlilerin yıllarını çalmakla kalmadı; Seelie Prensi'ni kaçırarak Fare Kral'ın savaşını kışkırttı. Tüm yıkımlar, can kayıpları, iğrenç işkenceler ve yıkıcı kara büyü - hepsi Drosselmeyer'in Prens'i yakalama şansını görüp bunu kullanmasıyla başladı.

Lir tek kelime etmeden uzaklaşıyor, ben de gitmesine izin veriyorum. Ama Fin kalıyor, Clara ve benim Drosselmeyer'e biraz garip bir şekilde sarılmamızı izliyor. Biz zar zor

Ancak onunla olan kısa tanışıklığımızın hayatlarımızı ne kadar büyük ölçüde değiştirdiğini kabul etmek doğru görünüyor.

Clara ile bakışıyoruz ve bir şekilde onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Bence," diyor Clara, "mirasımız sizde kalmalı, vaftiz baba. Ne de olsa Louisa ve benim ona ihtiyacımız olmayacak. İkimiz de zengin, güzel Fae erkekleriyle evleneceğiz."

"Zengin olduğumu kim söyledi?" Fin bir kaşını kaldırır.

Clara kızarır. "Olmamanız önemli değil! Özür dilerim, düşünemedim, öyle sandım-"

"Benim kadar güçlü ve güzel birinin önemli miktarda servet biriktirmenin bir yolunu bulmuş olması gerektiğini düşündün." Fin göz kırpmıyor. "Ve haklısın."

"Kız kardeşime katılıyorum," diyorum Drosselmeyer'e. "Babamızın servetine artık ihtiyacımız yok. Parayı al, birkaç insan hizmetçi tut ve yapmak istediğin her şeyi yap. Silahlar hariç. Artık silah yok."

"Silah yok," diye kabul ediyor.

"Silah yapabilir miyim?" Fin sorar. "Çünkü görünüşe göre bu konuda bir yeteneğim var. Clara için yaptığım o kırbaç, aşk, tutku ve öfkeyle yoğrulmuş ilk silahım. Başka neler yapabileceğimi görmek isterim."

"Topraklarımızı savunmak adına belki de," diyor Lir, adımlarını hızlandırarak. Drosselmeyer'e sert bir baş selamı verir. "Herkesi serbest bıraktınız."

Bu hem bir ifade hem de bir soru. Drosselmeyer saygıyla başını kısaca eğiyor. "Tüm tebaanız geri döndü ve tuzaga düşürdüğüm tüm Unseelie'ler de öyle. Avlanmaya başladığım ilk yıllarda taşla çevirdiğim kişiler geri getirilemedi ama diğer herkes geçti."

"O zaman gidebilirsin," diye cevap veriyor Lir soğuk bir şekilde. "Seni bir daha göreceğimizi sanmıyorum."

"Hayır," der Drosselmeyer. "Yapmayacaksın. Anlaştığımız gibi, döndüğümde geçidi paramparça edeceğim ve hayatımın bu bölümünü kapatacağım."

Çembere doğru adım atıyor, son bir el sallamak için geri dönerken bir ayağını çemberin kenarına koyuyor. Üzerinde, onunla ilk tanıştığımız günkü gibi çok düğmeli ve yakalı bir takım elbise var.

"Onu bu şekilde boyayacağım," diye fısıldıyor Clara. Ona el sallıyor.

Drosselmeyer başını sallayarak geçitten geçer. Ve hayatımızdan kaybolur.

Birkaç dakika sonra, geçit halkasını oluşturan sarmaşıklar titrer, ardından kırılğan kök ve dal parçalarına ayrılır.

Enkazdan uzaklaşarak kollarımı Lir'in beline doluyorum. "Her şey bitti," diyorum ona. "Başardın. Halkını özgürleştirdin."

"Hiçbirini tek başıma yapmadım," diyor iç çekerek, ellerini üst kollarımda gezdirerek. "Ve iş henüz bitmedi. Şimdi sen ve ben krallığımızı istikrara kavuşturmalıyız."

Lir ertesi gün beyaz mermer, altın sütunlar ve parıldayan ışıklarla dolu bir salonda taç giyiyor. Tören sırasında tüylerim diken diken oluyor, özellikle de tahta oturduğunda ve görkemli bir güç ürpertisi tüm Faerie diyarını sararken.

Törenin sonunda Lir, topraklara yerleştildikten ve Unseelie güçlerinin son kalıntıları da temizlendikten sonra kraliçesi olacağımı açıkladı. Törende hazır bulunan birkaç düzine yorgun, boş gözlü Fae, Lir'in yanındaki kürsüye adım attığımda beni alkışlayacak coşkuyu bir şekilde topluyor. Henüz benim için bir taht yok, ama yakında olacak.

Lir, Fare Kral'ın inindeki lanetli Unseelie'leri hapsetmez ya da öldürmez. Lanetli oyuncakları arabalara yükler ve sınırın ötesine, Unseelie krallığına gönderir.

"Fare Kral gitti ve orduları yok edildi," diyor. "Bırakalım da Unseelie'ler kendi başlarının çaresine baksınlar. Finias bana Dehşet Sarayı'ndaki herkesin bu savaşı istemediğini söyledi. Çoğu kendi topraklarından memnun ve başkalarını fethetmek umurlarında değil. Hükümdarlarının ve takipçilerinin yaptıkları yüzünden onları cezalandırmamalıyız."

Bu onun için yeni bir tutum; daha az önyargılı, daha kabullenici. Aynı düşünceleri günler önce kendisine de dile getirmiş olmama rağmen, yeni bulduğu merhameti uygulamada görmekten pek de memnun değilim. Elimde değil

Fare Kral ve Sarayının Clara ve Finias'a yaptıklarını ve Drosselmeyer ortaya çıkmadan önce *neredeyse* yapacaklarını düşündüm. Sadece bana kalsaydı, bu kadar nazik davranmazdım.

Ama karar Lir'in ve ben de ona boyun eğiyorum. Gelecekte bu tür seçimleri paylaşacağız - o itecek ve ben çekeceğim ya da tam tersi, bir uzlaşmaya varana kadar. Ben düşüncesiz veya umursamaz olduğumda, o mantığın ve şefkatin sesi olabilir; endişeli, öfkeli veya kızgın olduğunda, durumdaki mizahı işaret edebilir, gerginliğini azaltabilir ve gerçek hedeflerimize odaklanmasına yardımcı olabilirim.

Ve tüm bunlar sayesinde seks yapabiliyoruz. İsteddiğimiz zaman, istediğimiz yerde, istediğimiz kadar, onun seçtiği herhangi bir biçimde seks. Ondan başka birini istediğimi ya da ona ihtiyaç duyduğumu hayal bile edemiyorum.

Baştan çıkardığım, öptüğüm ve becerdiğim diğerlerinin her biri istediğim şeyin tadına baktı-özgürlük, zevk, aşk ve güç. Ama eğer onlar birer tat idiyse, Lir tek başına doyurucu bir yemek. Tam da ihtiyacım olan kişi.

Lir'in Keyif Sarayının Kralı olarak taç giymesinin üzerinden haftalar geçti. Lir ve Fin'in Fare Kral yüzünden istila eden canavarları temizlemek için sık sık gittiği haftalar. Sıçan askerlerin toprağa sızdırdığı zararlı büyü de temizlendi ve seyahatlerimiz sırasında çok sessiz ve tehlikeli olan Seelie krallığı her türden Fae ile canlandı. Saklandıkları yerden çıktılar; uzun boylu Fae'ler ve benim yarı boyumdaki periler, tüylü fenodyree ve yosunlu cüceler, narin Racer'lar ve çırpınan periler, beyaz geyikler ve altın kuş sürüleri.

Louisa ve ben kraliyet şehrinde kalıyorduk, gördüğüm en güzel şehirde. Kış gülleriyle bezenmiş sütunlu geçitler, buzla kaplı ağaçların arasında ayna gibi havuzlar, karmaşık işlemeler ve zarif pervazlarla süslü evler, kışın nefesiyle donmuş sarmaşıklarla kaplı dükkanlar. Şirin pazarlar ve zarif salonlar, zarif mimari ve içlerine kıvrılıp bir daha hiç çıkmamak isteyeceğim kadar rahat kulübeler var.

Lir bana sarayda koca bir koridor verdi ve benden Drosselmeyer, kendisi ve Fare Kral ile yaşananların tarihini resmetmemi istedi; bu yüzden Louisa ile sokaklarda dolaşmadığım, gördüğümüz her şeye haykırmadığım zamanlarda, etrafımda boyalarımıla galeride bir tabureye tünemiş oluyorum. Hizmetçiler Fin'den beni her iki saatte bir rahatsız etmeleri için emir aldılar, böylece bir şeyler içebiliyorum ve ayrıca gece yarısı hala çalışıyorsam beni yatağa yatırmak zorundalar.

Drosselmeyer'in Fare Kral'ın taht odasına girdiği sahnenin son rötuşlarını yapıyorum, Louisa dans ederken

Elinde bir tabak minik buzlu kekle koridora çıktı.

"Al." Tabacı burnumun önüne itti. "Bir şeyler ye. Rahibenin emirleri."

"Hm." Drosselmeyer'in paltosundaki gölgelendirmeyi doğru yapıp yapmadığımı görmek için resme yaklaşıyorum.

"Son iki gündür burada olmaktan gözlerin yorulmuş," diyor Louisa. "Benimle geliyorsun. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Pekâlâ." İç çekerek taburem den kaydım ve boyaları toplamaya başladım.

Kahverengi tenli ve ateşli saçlı bir peri olan hizmetçim koridorun sonundan koşarak geliyor. "Hayır, hayır, Leydi Clara, ben yaparım."

"Ama umurumda değil. Alıştım artık."

"Leydi Clara." Bana sert bir bakış attı. "Bu benim işim. Size hizmet etmek için iyi para alıyorum ama çok az şey yapmama izin veriyorsunuz. Çok sıkıcı. Lütfen bunu yapmama izin verin, yoksa delireceğim. Her şeyi tam istediğiniz gibi yerleştireceğimden emin olabilirsiniz."

"Peki, bu durumda..." Gülüyorum, malzemeleri onun becerikli ellerine bırakıyorum.

Kız kardeşime dönüyorum ama donmuş, birkaç gün önce tamamladığım bir resme bakıyor - kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde Fındıkkıran bebeğini Sonsuz Havuz'a fırlatırken.

"Çok iyi yakalamışsın," diyor sessizce. "Ve sen orada bile değildin."

"Çok canlı anlattın." Elindeki tabaktan bir kek koparıyorum. "Senin de sanatsal bir duygun var, biliyorsun."

"Sanatı takdir ediyorum, evet, görüyorum ama asla yapamazdım. Senin yaptığın gibi değil. Bunun gibi değil." Bana doğru dönüyor ve ben de keklerden birini tabaktan uçarken yakalıyorum. "Özür dilerim, Clara. Bu kelimeleri düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Sana davranış şeklim için özür dilerim. Uzun bir süre boyunca beni gören, dinleyen tek kişi sendin ve ben bundan faydalandım. Seni küçük düşürdüm, çünkü kendimi çok küçük ve boş hissediyordum. Bu benim kötülüğümdü."

"Affedildin. Baştan çıkarmalarınız, farklı insanlardan bu kadar sık zevk alıp rahatladığınız için sizi sert bir şekilde yargıladım. Bu benim hatamdı. İkimiz de kendi yöntemlerimizle hayatta kalmaya çalışıyorduk. Hayatta kalmak

Sonunda hayata dönene kadar. Neden ağladığımı bilmiyorum..." Burnumu çekerek gülüyorum.

"Hiç özlüyor musun?" Onun da gözleri yaşlarla doluyor. "Evi ve babamı özlüyor musun?"

"Yapmadığım için kendimi suçlu hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle." Sanki bu itiraf onu rahatlatmış gibi uzun bir iç çekiyor. "Onu seviyordum ama bu kadar çok korkunun ve kuralın olduğu bir evde yaşamak çok yorucuydu."

"Keşke daha az çalışmasına, daha az endişelenmesine ve daha çok yaşamasına izin verebilseydi."

"Biliyorum." Bir eliyle tabağı kavırıyor, bileğinin tersiyle gözyaşlarını siliyor. "Bu kadar duygusallık yeter! Tatlı yiyelim ve bu güzel şehirde yürüyelim."

Paltolarımızı alıp saraydan birlikte çıkıyoruz. Louisa beni renkli taşlarla döşenmiş eğimli bir sokaktan nehre ve pazara doğru götürüyor.

"Düşünsene Clara, Faerie'de bir ömür geçiriyorsun ve her şeyin resmini yapabiliyorsun. Her şeyi." Heyecanlı nefesi soğuk havada pufluyor. Bir dönüş yapıyor ve neredeyse bir fırıncının arabasına çarpıyor. Arabayı süren cüce ikimize de başını sallıyor ve biz de kıkırdamalarımızı bastırarak aceleyle yolumuza devam ediyoruz.

"Ve ben Kraliçe olacağım," diye devam ediyor Louisa, daha ağırbaşlı bir şekilde. "Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum - uçarı ve değişkenim - kötü kararlar veriyorum ve bazen zalim olabiliyorum -"

"Dur." Elini tutup yüzünü bana çeviriyorum. "Louisa, senin adına mutluyum. Ve bence Faerie için tam da doğru kraliçe olacaksın. Mükemmel birine ihtiyaçları yok, biraz kötülük tebaanı daha iyi anlamana yardımcı olabilir."

Bakışlarından rahatlama akıyor. "Umarım öyledir. Lir bana iyi geliyor Clara, beni dengeliyor. Birbirimizi dengeliyoruz."

Elini sıkıyorum, sonra yürümeye devam ederken bırakıyorum.

"Ve bu sadece Kraliçe olmak değil," diye devam ediyor. "Lir beni sınır savunması konusunda danışmanlarından biri olarak istiyor. Strateji ve savaş konusunda doğuştan iyi olduğumu söylüyor. Eğitim alacağım Clara ve belki bir gün kaptan olurum."

"Partileri, elbiseleri ve tatlıları seven bir kaptan." Ona bir kaşımı çattım.

"Peki neden olmasın?"

"Gerçekten de neden olmasın."

"Ve sen," diyor neşeyle, "sen ve Fin de çok mutlu olacaksınız, yeni büyü ve tatlı dükkânıyla, tam burada, şehirde-" Aniden duruyor, gözleri kocaman oluyor. "Hay sikeyim. Sürprizi bozdum."

Midem iki takla atıyor. "Bir dükkân mı? Büyüler ve tatlılar için mi?" "Ve sanat. Bir stüdyo alanı, bir galeri ve yaşam alanları var.

Her şeyin üstünde. Fin ona yaptığıın tabloyu ön salona koydu bile. Sana başka bir şey söylemeden önce beni durdur."

"Ve Fin," diyorum nefes nefese. "Fin döndü mü?"

Ablam elimi tutuyor ve nazıkçe sıkıyor. "O ve Lir bizi dükkânda bekliyorlar. Tehlikeli işleri bitti, bir daha gitmeyecekler, uzun bir süre gitmeyecekler. Ya da giderlerse, bizi de yanlarında götürecekler."

Kalbim kabarıyor, sıcak ve parlak. "Neden hala burada duruyoruz?"

Koşmaya başlıyorum ve o da arkamdan gülerek bağırıyor, "Clara, yolu bilmiyorsun!"

Beni geçmesine izin veriyorum ve beni büyük bir binanın önünde durdurana kadar sokaklarda birlikte yarışıyoruz.

Ev, pembe taş ve adaçayı yeşili çatı kiremitleri, karla tozlanmış mavimsi sarmaşıklar ve sarı bir ön kapı ile başıboş, çok katlı, çok renkli bir şey. Biz orada nefes nefese, kırmızı yanaklı ve rüzgâr esintili bir şekilde dururken bize gülümsüyor gibi görünüyor.

İkimiz de içeri girmek için hareket edemedi, Finias sarı kapıdan fırlıyor, tüm yüzü ışıltılı. Ona doğru koşuyorum ve beni kollarıyla yakalıyor - en sıkı tutuşuyla, yüzü boynuma gömülüyor.

"Sevgilim," diye fısıldıyor şiddetle. "Seni özledim," diye fısıldıyorum.

Yanağıma bir şey sürtünüyor; beyaz kürklü ve pembe burunlu minik, sevimli bir yüz. Fin'in sırtına yapışmış, omzunun üzerinden beni dikizleyen bir gelincik kedisi var.

Fin özür dileyerek, "Eski evimden eşyalarımı almaya gittiğimde Kriss'i etrafta dolanırken buldum," diyor. "Benimle gelmek istiyor gibiydi. Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır!" Elimi uzatıyorum ve küçük yaratık avucuma konmadan önce minik pembe diliyle parmaklarımı yalıyor.

Gelincik kediye ellerime alırken, Lir'in evin kapısında uzandığını, gözlerini aç bir şekilde kız kardeşime diktğini görüyorum. Louisa ona doğru ağırbaşlı adımlarla yürüyor, adımlarında küçük bir sıçrama var, Lir'in tüm vücudu sanki ona saldırmamaya çalışıyormuş gibi kaskatı kesiliyor.

Ona ulaştığında yüzünü yukarı kaldırıyor ve o da eğiliyor. Dudakları birbirine değdiği anda tüm gerginliği üzerinden akıp gidiyor ve öpücüğün içinde rahatlıyor, gözleri kapanıyor, kulaklarının sivri uçları pembeleşiyor.

O onun seçilmiş ve Fin de benim.

Bu dünyada yeniyiz ama en kötü halini çoktan gördük. Katlandık. Hatalar yaptık ve birbirimizi incittik, ama aynı zamanda olduk ve üstesinden geldik.

Ve korkmuyoruz. Çünkü bu kadar kusurlu ve kusursuz bir aşk, korkuyu yok etmek için ihtiyacımız olan tüm sihirdir.

OceanofPDF.com

MORE BOOKS
by
REBECCA F. KENNEY

A decorative holly branch with leaves, berries, and flowers frames the text from the bottom. The branch curves around the text, with two large flowers positioned centrally below the author's name.

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[*Şeytan Prens'in Gelini Korsan*](#)

[*Kral'ın Esiri Savaş Lordu'nun*](#)

[*Ödülü*](#)

[*Savaş Lordu'nun Hazinesi Kül*](#)

[*Kralı'na Şifacı*](#)

[*Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm*](#)

[*Tanrısı'nın Gardiyanı*](#)

INFERNAL CONTESTS düeti

[*İblisler için İç Mekan*](#)

[*Tasarımı İnsanlar için*](#)

[*Cehennem Sınavları*](#)

KÖTÜ ADAMIN AŞKI İÇİN yetişkin masal serisi

[*Deniz Cadısı \(Erkek bir Deniz Cadısı ile Küçük Deniz Kızı yeniden anlatımı\)*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy, Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades: Ölülerin Tanrısı](#)

[Apollo: Güneş Tanrısı](#)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[Vampirler Sizi Kurtaracak](#)

[Kimera Size Sahip Çıkacak](#)

[Canavar Sizi Kurtaracak](#)

SAVAGE SEAS evreni

[Gelgitteki Dışlar](#) (Vahşi Denizler Kitap 1)

[Derinlerdeki Seytanlar](#) (Vahşi Denizler Kitap 2)

[Bu Sefil Kanatlar](#) (Bir Vahşi Denizler Evreni Romanı)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.